

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЛИСТОПАД 2011 Р.

Ліягона



**Виступи
з генеральної
конференції**

**Оголошено про
шість нових храмів**



Вивчення Писань, художник Ненсі Крукстон

Спаситель навчає: "Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя,— вони ж свідчать про Мене! (Іван 5:39).

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

- 4 Коли ми зустрічаємося знову
Президент Томас С. Монсон
- 6 Сила Писань
Старійшина Річард Г. Скотт
- 9 Особисте одкровення і свідчення
Барбара Томпсон
- 11 Прийде час
Старійшина А. Утні Клейтон
- 14 Робити те, що вірно—вчасно і без зволікання
Старійшина Хосе А. Алонсо
- 16 Порада молодим
Президент Бойд К. Пекер
- 19 Ви—важливі для Нього
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 23 Підтримка церковних чинів
Президент Генрі Б. Айрінг
- 24 І серця дітей повернуться
Старійшина Девід А. Беднар
- 28 Діти
Старійшина Ніл А. Андерсен
- 31 Час, щоб підготуватися
Старійшина Ян С. Ардерн
- 33 Краще дивитися вгору
Старійшина Карл Б. Кук
- 35 Викуплення
Старійшина ЛеГранд Р. Кертіс мол.
- 38 Небесний дар покаяння
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 41 Досконала любов проганяє страх геть
Старійшина А. Том Перрі

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

- 44 Ми усі на службі
Старійшина Джейсфрї Р. Холланд
- 47 Сила Ааронового священства
Єпископ Кім Б. Мак-Муллін
- 50 Унікальна нагода в житті
Старійшина В. Крістофер Уедделл
- 53 Допмагаючи у Господній спосіб
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 56 Підготовка у священстві:
“Мені потрібна твоя допомога”
Президент Генрі Б. Айрінг
- 60 Мати сміливість вистояти наодинці
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

- 68 Свідчення
Президент Генрі Б. Айрінг
- 71 Покладатись на Господа: Нехай станеться воля Твоя
Старійшина Роберт А. Хейлз
- 74 Книга Мормона—книга від Бога
Старійшина Тед Р. Каллістер
- 77 Любїть її матір
Елейн Ш. Далтон
- 79 Важливість імені
Старійшина М. Рассел Баллард
- 82 Стійте на святих місцях
Президент Томас С. Монсон

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

- 86 Завіти
Старійшина Рассел М. Нельсон
- 90 Вчення Христа
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 94 Навчати як навчає Дух
Метью О. Річардсон
- 96 Місіонери—скарб Церкви
Старійшина Казухіко Ямашіта
- 98 Вибирайте вічне життя
Старійшина Ренделл К. Беннетт
- 101 Привілей молитися
Старійшина Дж. Девн Корніш
- 104 Пісні, які вони не змогли проспівати
Старійшина Квентін А. Кук
- 108 До нових зустрічей
Президент Томас С. Монсон

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ

- 109 Ось що мої онучки (та онуки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги
Джумлі Б. Бек
- 114 Милосердя ніколи не минає
Сільвія Е. Олред
- 117 Припадай до завітів
Барбара Томпсон
- 120 Незабудка
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 64 Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
- 124 Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції
- 125 Учення для нашого часу
- 125 Генеральні президентства допоміжних організацій
- 126 Церковні новини



Скорочений виклад програми 181-ї піврічної генеральної конференції

СУБОТНЯ РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 1 ЖОВТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: старійшина Гарі Дж. Коулман. Заключна молитва: старійшина Лоуелл М. Сноу. Музичний супровід: хор Скинїї, диригенти—Мек Уїлберг і Райан Мерфі; за органом—Річард Елліотт і Ендрю Унсворт: “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, с. 1; “With Songs of Praise”, *Hymns*, no. 71; “Молитва за пророка”, *Гімни*, с. 13, ар. Уїлберга, неопуб.; “Спокутар Ізраїля”, *Гімни*, с. 5; “Я Божеє дитя”, *Збірник дитячих пісень*, сс. 2–3, ар. Мерфі, неопуб.; “Вперед, святі, з надією в душі”, *Гімни*, с. 33, ар. Уїлберга, неопуб.

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 1 ЖОВТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Вон Йонг Ко. Заключна молитва: Бредлі Д. Фостер. Музичний супровід: хор Початкового товариства з Плезент Вью і Норт Огден, Юта; диригент—Ваня Й. Уоткінс; за органом—Лінда Маргеттс: “Вранішня молитва”, *Гімни*, с. 191 і “Я дякую тобі, дорогий Батьку”, *Збірник дитячих пісень*, с. 9, попури, ар. Уоткінс, неопуб.; “Може сім'я святих жити вічно”, *Гімни*, с. 187, ар. Уоткінс, неопуб.; “Слава людині, що чула Єгови!” *Гімни*, с. 15; “Я знаю, Він любить мене”, *Збірник дитячих пісень*, с. 16–17, і “Я знаю, Ти живий”, *Гімни*, с. 189, опуб. Джекмен, попури, ар. Уоткінс, неопуб.

СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА, 1 ЖОВТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Річарда Г. Хінклі. Заключна молитва: старійшина Коїчі Аоягі. Музичний супровід: хор Мелхиседекового священства з Плезент Гроув, Юта; диригент—Джастін Біллаз; за органом—Клей Крістіансен: “Вперед, брати, вперед!”, *Гімни*, с. 198, ар. Стахелі, опубл. Джекмен; “Мое спасіння—Ти”, *Гімни*, с. 45, ар. Біллаза, неопуб.; “Господь—наш Бог і Цар!” *Гімни*, с. 27; “Діти Божі, йдіть до нас”, *Гімни*, с. 22, ар. Біллаза, неопуб.

НЕДІЛЬНА РАНКОВА ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 2 ЖОВТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Дітер Ф. Ухтдорф. Вступна молитва: старійшина Пол К. Сибровські. Заключна молитва: старійшина Джеймс Б. Мартіно. Музичний супровід: хор Скинїї; диригент—Мек Уїлберг; за органом—Ендрю Унсворт і Клей Крістіансен: “Поведи мене у вічність”, *Гімни*, с. 11; “Ти, Єгово, нас веди”, *Гімни*, с. 34, ар. Уїлберга, неопуб.; “Consider the Lilies”, Гоффман, ар. Лайона, опуб. Джекман; “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, с. 10; “Веди мене, Боже, веди”, *Гімни*, с. 162, ар. Уїлберга, неопуб.; “Вірую в Христа”, *Гімни*, с. 67, ар. Уїлберга, неопуб.

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ ЗАГАЛЬНА СЕСІЯ, 2 ЖОВТНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: президент Генрі Б. Айрінг. Вступна молитва: старійшина Ф. Майка Уотсон. Заключна молитва: старійшина Грегори А. Швайцер. Музичний супровід: хор Скинїї; диригенти—Мек Уїлберг і Райан Мерфі; за органом—Бонні Гуддліфф і Лінда Маргеттс: “Arise, O God, and Shine”, *Hymns*, no. 265, ар. Уїлберга, неопуб.; “Спасителя любов”, *Збірник дитячих пісень*, сс. 42–43, ар. Кардон, неопуб.; “Радіймо всім серцем”, *Гімни*, с. 3; “Господи, благослови”, *Гімни*, с. 82, ар. Уїлберга, неопуб.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ, СУБОТНЯ ВЕЧІРНЯ СЕСІЯ, 24 ВЕРЕСНЯ 2011 Р.

Головує: Президент Томас С. Монсон. Веде сесію: Джулі Б. Бек. Вступна молитва: Барбара С. Бредшоу. Заключна молитва: Сандра Роджерс. Музичний супровід: хор Товариства допомоги з Ігл Маунтін і Саратога Спрінгс, Юта; диригент—Емілі Уедлі; за органом—Бонні Гуддліфф і Лінда Маргеттс: “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, с. 1, ар. Уїлберга, неопуб.; “Радість свята, блаженний труд”, *Гімни*, с. 80, ар. Манукіна, опуб. Джекман; “Істина в світі знов!”, *Гімни*, с. 160; “Радіймо всім серцем”, *Гімни*, с. 160.

ДЕ ЗНАЙТИ ВИСТУПИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Щоб знайти виступи з конференції багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org. Потім виберіть відповідну мову. Як правило, через два місяці після закінчення конференції аудіозаписи можна отримати в розподільчих центрах.

ПОСПАННЯ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО І ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

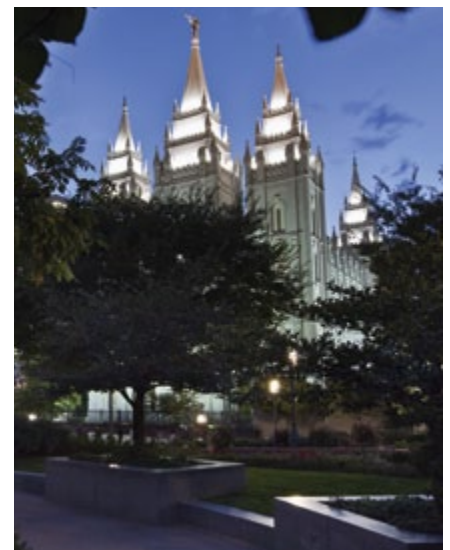
Будь ласка, для домашнього і візитного вчителювання виберіть звернення, яке найбільше відповідає потребам тих, кого ви відвідуєте.

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Джона Люка. Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Леса Нілссона.

ФОТОГРАФІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Фотографії з генеральної конференції в Солт-Лейк-Сіті зроблено: Крейгом Дімондом, Уелденом С. Андерсоном, Джоном Люком, Крістіною Сміт, Коді Беллом, Лесом Нілссоном, Уестоном Колтоном, Сарою Дженсен, Дерекком Ізраельсоном, Денні Ла, Скоттом Девісом, Крістіною Джордан і Карою Кола; у Бразилії: Барбарою Алвес, Девідом Мак-Немі та Сандрою Росадос; у Канаді: Лоре Люсі; у Сан-Сальвадорі: Хосе Пена; в Англії: Саймоном Джонсом; в Японії: Джуном Аоно; у Мексиці: Монікою Мора; у Філіппінах: Уїлмором Латорре і Енн Росас; у ПАР: Робом Мілном; у Швеції: Анною Петерсон; і в Уругваї: Мануелем Пена.



Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Кейт Р. Едвардз, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер
Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступники редактора: Сюзен Берретт, Раян Карр

Редколегія: Бриттані Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Керрі Кастен,
Дженніфер Медлі, Ліа Мак-Кланаган, Мелісса Меррілл,
Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оудкерк, Джошуа Дж. Перкі,
Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу, Пол Ванденберге, Марісса
А. Віддісон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,

Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен,
Кім Фенстермейкер, Брайан В. Джіджі, Кетлін Говард,
Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайті
iahona.lds.org; **поштою до** *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
або електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Лягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайтянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Лягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 14 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must*
be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.



**ПРОМОВЦІ ЗА АЛФАВІТНИМ
ПОРЯДКОМ**

Айрінг, Генрі Б., 23, 56, 68

Алонсо, Хосе Л., 14

Андерсен, Ніл А., 28

Ардерн, Ян С., 31

Баллард, М. Рассел, 79

Беднар, Девід А., 24

Бек, Джулі Б., 109

Беннетт, Ренделл К., 98

Дальтон, Елейн Ш., 77

Каллістер, Тед Р., 74

Кертис, ЛеГранд Р. мол., 35

Клейтон, А. Уїтні, 11

Корніш, Дж. Девн, 101

Крістофферсон, Д. Тодд, 58

Кук, Карл Б., 33

Кук, Квентін Л., 104

Мак-Муллін, Кіт Б., 47

Монсон, Томас С., 4, 60,

82, 108

Нельсон, Рассел М., 86

Олред, Сільвія Е., 114

Оукс, Даллін Х., 90

Пекер, Бойд К., 16

Перрі, А. Том, 41

Річардсон, Метью О., 94

Скотт, Річард Г., 6

Томпсон, Барбара, 9, 117

Уедделл, В. Крістофер, 50

Ухтдорф, Дітер Ф., 19, 53,

120

Хейлз, Роберт Д., 71

Холланд, Джеффри Р., 44

Ямашита, Казухіко, 96

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Аароново священство, 47

Активізація, 14, 35, 50

Батьки, 77

Батьківство, 28, 77

Біблія, 74, 90

Благополуччя, 53

Божественна сутність, 19

Викладання, 94

Викуплення, 35

Витривалість, 68, 71

Відновлення, 11

Візитне вчителювання,

109, 114

Віра, 28, 33, 71, 101, 104

Генераальна конференція, 4,

23, 108

Діти, 28

Жертвування, 50, 120

Завіти, 86, 117

Зростання, Церква, 11, 41

Індивідуальна цінність,

19, 120

Ісус Христос, 35, 41, 74, 79,

90, 101

Книга Мормона, 6, 50, 68, 74

Лихо, 71, 104

Любов, 53, 77, 96, 120

Милосердя, 68, 109, 114

Місіонерська робота, 11,

41, 44, 50, 79, 96

Молитва, 82, 101

Молодь, 16, 24, 44, 47, 50, 77

Моральність, 16

Навернення, 68, 96

Навчання, 94

Надія, 19, 71

Назва, Церква, 79

Небесний Батько, 108

Норми, 44, 60, 77, 82

Обов'язок, 47, 56

Одкровення, 6, 9, 16, 82

Писання, 6, 74

Підготовка, 50, 56, 96

Підзвітність, 98

Подружні місіонерські

пари, 44

Покаяння, 16, 35, 38, 44

Послух, 33, 38, 86, 90

Приклад, 41, 60, 77, 90, 96

Пріоритети, 28, 31

Пророцтво, 11

Радість, 38, 120

Самозабезпечення, 53

Самоповага, 19, 120

Свідчення, 9, 60, 68, 74, 82

Свобода волі, 98

Святий Дух, 6, 9, 16, 33,

47, 82, 94

Священство, 24, 47, 56, 60,

86, 109

Сімейна історія, 24

Сім'я, 28, 77

Служіння, 14, 47, 50, 53,

56, 68

Сміливість, 33, 60

Спокута, 33, 35, 38, 90

Терпіння, 71

Технологія, 24, 31

Товариство допомоги,

109, 114

Товариство молодих

жінок, 77

Управління часом, 31

Учнівство, 109

Храми і храмова робота,

4, 24, 41, 109, 117

Шлюб, 28



Президент Томас С. Монсон

Коли ми зустрічаємося знову

Я молюся, щоб ми могли бути сповнені Духа Господнього, коли сьогодні і завтра будемо слухати послання і дізнаватися те, що Господь хоче, аби ми дізналися.

Як добре, брати і сестри, вітати вас на 181-й піврічній генеральній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Ця конференція є 48-ю від часу, коли, ви тільки подумайте, — 48 років тому Президент Девід О. Мак-Кей покликав мене служити у Кворумі Дванадцятих Апостолів. Це було в жовтні 1963 року. Здається неможливим, що відтоді вже промайнуло так багато років.

Коли ми зайняті, час, здається, проходить надто швидко, і минулі шість місяців не були для мене винятком. Для мене одним з найважливіших моментів цього періоду була можливість переосвятити 1-го травня храм в Атланті, Джорджія. Мене супроводжували старійшина М. Рассел Баллард з дружиною, старійшина Уолтер Ф. Гонсалес з дружиною та старійшина Уільям Р. Уолкер з дружиною.

У святковій культурній програмі, названій “Південне полярне сійво”

і проведених у вечір перед днем переосвячення, взяли участь 2700 молодих чоловіків і молодих жінок з усього храмового округу. Це була одна з найвражаючих програм, які тільки мені довелося бачити, і глядачі кілька разів влаштували овації стоячи.

Наступного дня було проведено дві сесії переосвячення, під час



яких Дух Господа був з нами і дуже сильно відчувався Його вплив.

У другій половині серпня президент Генрі Б. Айрінг освятив храм в Сан-Сальвадорі, Сальвадор. Його супроводжували сестра Айрінг, старійшина Д. Тодд Крістофферсон з дружиною, старійшина Уільям Р. Уолкер з дружиною, сестра Сільвія Олред, з генерального президентства Товариства допомоги, з чоловіком, Джеффри. Президент Айрінг повідомив, що то була надзвичайно духовна подія.

Ближче до кінця цього року президент Дітер Ф. Ухтдорф і сестра Ухтдорф поїдуть з іншими генеральними авторитетами до Кесальтенанго, Гватемала, де він там освятить наш храм.

Будівництво храмів, брати і сестри, продовжується безперервно. Сьогодні я маю привілей оголосити про будівництво кількох нових храмів.



Спершу, дозвольте мені нагадати, що немає важливіших церковних будівель, ніж храми. Храми—це місця, де запечатуються стосунки, аби їм тривати у вічностях. Ми вдячні за всі храми, яких є багато по землі, і за благословення, якими вони є в житті членів Церкви.

Наприкінці минулого року скінія у Прово, Юта, була серйозно пошкоджена жахливою пожежею. Від цієї прекрасної будівлі, яку так любило не одне покоління святих останніх днів, залишилися лише зовнішні стіни. Після ретельного вивчення ситуації ми прийняли рішення відбудувати її, повністю зберігаючи і відновлюючи її зовнішній вигляд, щоб вона стала другим храмом Церкви в місті Прово. Нині існуючий храм у Прово є одним з найзавантаженіших храмів у Церкві, і другий храм буде приймати дедалі більше зростаючу кількість

вірних членів Церкви, які приїждять у храм з Прово та навколишніх населених пунктів.

Мені також приємно оголосити про будівництво нових храмів у таких містах: Барракілья, Колумбія; Дурбан, Південно-Африканська Республіка; Кіншаса, Демократична Республіка Конго; Стар-Веллі, Вайомінг. Крім цього, ми продовжуємо працювати над тим, щоб храм був побудований у Парижі, Франція.

Детально про ці храми буде повідомлено в майбутньому, коли буде отримано необхідні дозволи на ділянки та інше.

На попередніх конференціях я згадував про прогрес, якого ми досягли у наближенні храмів до членів нашої Церкви. І хоч вони вже набагато доступніші для багатьох членів Церкви, та все ще у світі залишаються місця, де храми настільки далеко від членів нашої Церкви,

що вони не можуть дозволити собі довгі подорожі, щоб до них дістатися. А це означає, що вони не можуть стати причасниками священних і вічних благословень, які надаються храмами. Аби допомогти у цьому, у нас є так званий Загальний фонд допомоги відвідувачам храму. Цей фонд надає допомогу для одноразової поїздки у храм тим, хто інакше не зміг би потрапити до храму і в майбутньому навряд чи матиме таку можливість. Кожний, хто хоче зробити внески до цього фонду, може просто написати про це на квитанції, яка віддається єпископу кожного місяця.

Тож, мої брати і сестри, я молюся, щоб ми могли бути сповнені Духа Господнього, коли сьогодні і завтра будемо слухати послання і дізнаватися те, що Господь хоче, аби ми дізналися. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■



Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Сила Писань

Писання подібні до сполохів світла, що освітлюють наш розум і відкривають шлях до спрямування й натхнення згори.

Ті з нас, хто виходить до цієї кафедри під час генеральної конференції, відчувають силу ваших молитов. Вони нам потрібні, і ми вдячні за них.

Наш Небесний Батько розумів, що ми не зможемо досягнути необхідного розвитку під час земного життя, якщо не пройдемо через важкі випробування. Деякі з цих випробувань будуть майже нездоланними. Він дав нам засоби, щоб допомогти в успішному подоланні земних труднощів. До цих засобів належать і Писання.

Упродовж століть Небесний Батько надихав обраних чоловіків і жінок під проводом Святого Духа знаходити рішення найскладніших життєвих проблем. Він надихав цих уповноважених служителів записувати ті рішення у вигляді посібника для тих Його дітей, які мають віру в Його план щастя і в Його Улюбленого Сина Ісуса Христа. Ми можемо вільно користуватися цим дороговказом завдяки скарбу під назвою Головні труди Церкви—тобто Старий Завіт, Новий Завіт, Книга Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина.

Оскільки Писання виникли внаслідок натхненного спілкування

через Святого Духа, вони є чистою істиною. Нам не слід перейматися достовірністю принципів, що містяться в Головних трудах, оскільки Святий Дух був тим засобом, що спонукав і надихав людей, які записували Писання.

Писання подібні до сполохів світла, що освітлюють наш розум, і відкривають шлях до спрямування й натхнення згори. Вони можуть стати ключем, що відкриває канал спілкування з нашим Небесним Батьком і Його Улюбленим Сином Ісусом Христом.

Коли ми належним чином цитуємо Писання, наші проголошення набувають сили і повноважень. Писання можуть стати надійними друзями, з якими нас не розділяє ні відстань, ні час. Вони завжди поруч, коли ми маємо в них потребу. Використання Писань закладає основу істини, яку може пробудити Святий Дух. Вивчення, розмірковування, дослідження і заучування Писань можна порівняти зі створенням каталогу друзів, цінностей та істин, до яких можна звернутися в будь-який час, у будь-якому місці в світі.

Велику силу дає заучування уривків з Писань. Заучувати уривки з Писань—це ніби знаходити

нових друзів. Це ніби познайомитися з новою людиною, яка може допомогти в час нужди, надихнути, втішити й спонукати до необхідних змін. Наприклад, кожного разу, коли я згадую цей псалом, то сповнююся силою і розумінням:

“Господня земля, і все, що на ній, вселенна й мешканці її,

Бо заклав Він її на морях, і на річках її встановив.

Хто зійде на гору Господню, і хто буде стояти на місці святому Його?—

У кого чисті руки та щиреє серце, і хто не нахилив на марноту своєї душі, і хто не присягав на обману,—

Нехай носить він благословення від Господа, а праведність—від Бога спасіння свого!” (Псалми 24:1–5).

Розмірковування над подібним уривком з Писань дає велике спрямування в житті. Писання можуть стати підтримуючим фундаментом. Вони можуть стати невичерпним джерелом доброзичливих друзів, які здатні допомагати нам. Заучений уривок з Писань стає надійним другом, що не втратить силу з плином часу.

Розмірковування над уривком з Писань може стати ключем, що відкриє шлях одкровенню, проводу та натхненню від Святого Духа.

Писання можуть заспокоїти розтривожену душу, принести мир, надію й відновити впевненість у здатності долати життєві випробування. Вони мають величезну силу зцілювати емоційні рани, якщо є віра в Спасителя. Вони можуть прискорити фізичне зцілення.

Писання можуть набувати різного значення в різні часи нашого життя відповідно до наших потреб. Вірш, який ми, можливо, читали багато разів, може набувати додаткових відтінків. Вони можуть бути дуже несподіваними і глибокими, коли ми долаємо нове випробування в житті.



Як ви особисто використовуєте Писання? Чи робите ви підкреслення? Чи пишете нотатки на полях, щоб запам'ятати момент духовного спрямування або подію, яка допомогла засвоїти важливий урок? Чи використовуєте ви всі Головні труди, у тому числі й Старий Завіт? Я знайшов цінні істини на сторінках Старого Завіту, які є ключовими складовими основоположної істини, що спрямовує моє життя і є допоміжним засобом, коли я намагаюся ділитися євангельським посланням з іншими людьми. Ось чому я люблю Старий Завіт. Я знаходжу дорогоцінні скарби істини, що містяться на його сторінках. Наприклад:

“І сказав Самуїл: “Чи жадання Господа цілопалень та жертвова таке, як послух Господньому голосу? Таж послух ліпший від жертви, покірливість—краща від баранячого лою” (1 Самуїлова 15:22).

“Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки.

Не будь мудрий у власних очах,—бійся Господа та ухиляйся від злого...

Мій сину, карання Господнього не відкидай, і картання Його не вважай тягарем,

Бо кого Бог любить, картає того, і кохає, немов батько сина!

Блаженна людина, що мудрість знайшла, і людина, що розум одержала” (Приповісті 3:5–7, 11–13).

Новий Завіт—це також джерело дорогоцінної істини:

“[Ісус] же промовив йому: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”.

Це найбільша й найперша заповідь.

А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе”.

На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять” (Матвій 22:37–40).

“І промовив Господь: “Симоне, Симоне,—ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти мов ту пшеницю.

Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни браттню свою!”

А той відказав йому: “Господи, я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!”

Він же прорік: “Говорю тобі, Петре,—півень не заспіває сьогодні, як ти тричі зречешся, що не знаєш Мене”...

А служниця одна його вгледіла, як сидів коло світла, і придивившись до нього, сказала: “І цей був із Ним!”.

І відрікся від Нього він, твердячи: “Не знаю я, жінко, Його!”

Незабаром же другий побачив його та й сказав: “І ти від отих”. А Петро відказав: “Ні, чоловіче!”

І як часу минуло з годину, хтось інший твердив і казав: “Поправді,—і цей був із Ним, бо він галілеянин”.

А Петро відказав: “Чоловіче,—не відаю про що ти говориш” ... І зараз, як ще говорив він, півень заспівав.

І Господь обернувся й подививсь на Петра. А Петро згадав слово Господне, як сказав Він йому: “Перше, ніж заспіває півень,—відречешся ти тричі від Мене”.

І, вийшовши звідти, він гірко заплакав!” (Лука 22:31–34, 56–62).

Моє серце болить від думки про те, що тоді відбувалося з Петром.

Цей вірш з Учення і Завітів сильно благословив моє життя: “Не прагни проголошувати Моє слово, але спочатку прагни отримати Моє слово, а тоді буде твого языка розв’язано; тоді, якщо ти захочеш, ти будеш мати Мій Дух і Моє слово, так, силу Бога для переконання людей” (УЗ 11:21).

На мою думку, Книга Мормона навчає істини з незрівнянною ясністю та силою. Наприклад:

“І ось, я б хотів, щоб ви були смиренними, і покірними, і слухняними; легко сприймали; були сповненими терпіння і довгостраждання; будучи стриманими в усьому; будучи старанними у виконанні заповідей Бога в усі часи; просячи всього, у чому ви маєте потребу, і духовного, і тілного; завжди віддаючи дяку Богові за все, що ви отримуєте.

І слідкуйте, щоб ви мали віру, надію і милосердя, і тоді ви будете завжди багаті на добрі діяння” (Алма 7:23–24).

І ще один уривок:

“А милосердя довго терпить, і є добрим, і не заздрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не драгується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все.

Отже, мої улюблені браття, якщо ви не маєте милосердя, ви ніщо, бо милосердя ніколи не минає. Отже, залишайтеся вірними милосердю, яке величніше над усе, бо все минає—

Але милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре.



Отже, мої улюблені браття, моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов’ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, бо ми побачимо Його таким, як Він є; щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим” (Мороній 7:45–48).

Моя дорога дружина Джанін любила Книгу Мормона. У юності, ще в підліткові роки, ця книга стала фундаментом її життя. Вона була джерелом свідчення і допомагала навчати під час її служіння на місії повного дня в північно-західній частині Сполучених Штатів. Коли ми служили на місії в Кордові, Аргентина, Джанін наполегливо заохочувала використовувати Книгу Мормона під час проповідання євангелії. З молодості Джанін стверджувала, що ті, хто постійно читає Книгу Мормона, благословенні додатковою мірою Господнього Духа, сильнішим бажанням дотримуватися Його заповідей і міцнішим свідченням про божественність Сина Божого¹. Мені навіть важко сказати, скільки років поспіль я спостерігав, як вона спокійно сиділа, ще раз уважно

дочитуючи всю Книгу Мормона перш ніж рік добігав кінця.

У 1991 році я хотів зробити особливий Різдвяний подарунок своїй сім’ї. Запис у моєму щоденнику засвідчує про здійснення цього бажання: “Зараз 12:38 дня, середа, 18 грудня 1991 року. Я щойно закінчив аудіозапис Книги Мормона для своєї сім’ї. Завдяки цьому моє свідчення про цю божественну роботу зміцнилося і збільшилося бажання краще ознайомитися зі сторінками цієї книги, щоб знаходити істини, які я зможу застосовувати в моєму служінні Господу. Я люблю цю книгу. Я свідчу від усієї душі, що вона істинна, що її було підготовлено, аби благословити дім Ізраїля та всіх, хто належить до нього по всьому світу. Всі люди, які вивчатимуть її послання зі смиренням, вірою в Ісуса Христа, дізнаються про її істинність і знайдуть скарб, що приведе їх до більшого щастя, миру і успіхів у цьому житті. Я свідчу всім, що є святого, що ця книга—істинна”.

Нехай кожен з нас скористається багатством благословень, які приносить вивчення Писань. Я молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Гордон Б. Хінклі, “Живе й правдиве свідчення”, *Ліягона*, серп. 2005, с. 6.



Барбара Томпсон

Другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Особисте одкровення і свідчення

Якщо ми старанно виконуємо заповіді і питаємо з вірою, відповіді прийдуть в Господній спосіб і в Його час.

Багато років тому, ще навчаючись тоді у коледжі, я слухала генеральну конференцію по радіо, оскільки в нашій невеличкій квартирі телевізора не було. Промовці на тій конференції були дивовижні, і я відчувала сильний вплив Святого Духа.

Дуже добре пам'ятаю, як один з генеральних авторитетів говорив про Спасителя і Його служіння, а потім приніс своє палке свідчення, Святий Дух підтвердив моїй душі, що він сказав правду. У той момент я не сумнівалась, що Спаситель живий. Я також не сумнівалась, що отримала особисте одкровення, яке підтвердило мені, що "Ісус Христос є Син Бога"¹.

У вісім років мене охрестили, конфірмували і я отримала дар Святого Духа. Вже тоді це було прекрасним благословенням, а ще важливішим воно ставало, коли я підросла і відчувала в дії дар Святого Духа.

Часто, коли ми зростаємо, переходячи від дитинства до юності, а потім до зрілості, нам доводиться зазнавати труднощів і переживань, які дають зрозуміти: нам потрібна божественна допомога, яка приходиться через

Святого Духа. Коли настають важкі часи, ми можемо запитувати себе: "Як мені вирішити цю проблему?" і "Як мені знати, що робити?"

Мені часто пригадується розповідь з Книги Мормона про те, як Легій навчав свою сім'ю евангелії. Він ділився з ними багатьма одкровеннями і вченнями про те, що настане в останні дні. Нефій прагнув мати провід від Господа, щоб повніше зрозуміти те, чого навчав його батько. І він був піднятий, і отримав благословення й натхнення, аби дізнатися, що те, чого навчав його батько, було істиною. Це дало Нефію можливість старанно виконувати заповіді Господа і жити праведним життям. Він отримав особисте одкровення, щоб керуватися ним.

А ось його брати сперечалися один з одним, бо не розуміли те, чого навчав їх батько. І тоді Нефій поставив дуже важливе запитання: "Чи запитували ви Господа?"².

Їхня відповідь не була переконливою: "Ми не запитували; бо Господь не відкриє нам нічого про те"³.

Нефій скористався цією нагодою, щоб навчати своїх братів, як отримати особисте одкровення. Він

сказав: "Хіба не пам'ятаєте ви того, що Господь сказав?—Якщо ви не дасте закам'яніти вашим серцям і будете питати Мене з вірою, сподіваючись, що ви отримуєте, старанно виконуючи Мої заповіді, безсумнівно все те відкриється вам"⁴.

Шлях отримання особистого одкровення справді дуже ясний. Нам потрібно мати бажання отримати одкровення, ми повинні не затвердіти своїми серцями, а тоді нам треба спитати з вірою, по-справжньому вірячи, що отримаємо відповідь, і далі старанно виконувати Божі заповіді.

Дотримання цього зразка не означає, що кожного разу, коли ми ставимо запитання Богу, відповідь надійде відразу і в ній буде детально вказано, що слід робити. Проте воно означає, що якщо ми старанно виконуємо заповіді і питаємо з вірою, відповіді прийдуть в Господній спосіб і в Його час.

Дотримання цього зразка не означає, що кожного разу, коли ми ставимо запитання Богу, відповідь надійде відразу і в ній буде детально вказано, що слід робити. Проте воно означає, що якщо ми старанно виконуємо заповіді і питаємо з вірою, відповіді прийдуть в Господній спосіб і в Його час.

В Ученні і Завітах, розділ 6, пояснюється кілька способів, якими ми можемо отримати одкровення:

"Ти питав Мене, і ось, скільки разів ти питав, стільки ж разів ти отримував настанови Мого Духа"⁵.

"Я просвітив твій розум"⁶.

"Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього?"⁷.

З інших віршів Писань ми більше дізнаємося про отримання одкровення:

"Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити

у твоєму серці. Тепер ось, це є дух одкровення”⁸.

“Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, ти відчуєш, що це правильно”⁹.

“Я вділю тобі від свого Духа, який просвітить твій розум, який сповнить твою душу радістю”¹⁰.

Найчастіше особисті одкровення будуть приходити, коли ви вивчаєте Писання, слухаєте й виконуєте пораду пророків та інших Церковних провідників і прагнете жити віддано й праведно. Іноді натхнення приходитиме через окремих вірш з Писань або з рядка якогось виступу на конференції. Можливо, відповідь прийде до вас, коли діти Початкового товариства співають чудову пісню. Усе це—форми отримання одкровення.

У ранній час Відновлення чимало членів Церкви старанно шукали одкровення і були благословенні й натхненні знати, що робити.

Сестра Елайза Р. Сноу отримала від пророка Бригама Янга завдання—допомагати надихати й навчати сестер, що належали до Церкви. Вона навчала, що жінки індивідуально можуть отримувати одкровення, щоб керуватися ними у своєму житті, у житті своїх сімей і своїх церковних обов'язках. Вона сказала: “Кажіть, щоб сестри йшли вперед і виконували свої обов'язки у смиренні і відданості, і Дух Божий буде на них і вони будуть благословенні в їхніх трудах. Нехай вони шукають мудрість, а не силу, і вони матимуть всю цю силу, щоб виявляти мудрість, яку мають”¹¹.

Сестра Сноу навчала сестер, щоб ті прагнули проводу від Святого Духа. Вона казала, що Святий Дух “задовольняє і виконує кожне прагнення людського серця і заповнює всі пустоти. Коли я сповнена тим Духом, моя душа вдоволена”¹².



Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав: “Одкровення і свідчення не завжди приходять з вражаючою силою. До багатьох свідчення приходять повільно—крок за кроком”. А далі він сказав: “Давайте наполегливо прагнути світла особистого одкровення. Давайте благодати Господа дарувати нашому розуму і нашій душі іскру віри, яка дозволить нам ... отримувати і розпізнавати божественне служіння Святого Духа”¹³.

Наші свідчення посилюють і зміцнюють нас, коли ми зустрічаємося з труднощами у нашому повсякденному житті. Одні борються з труднощами, викликаними станом здоров'я; інші мають фінансові проблеми; а ще інші переживають труднощі у шлюбі чи у стосунках зі своїми дітьми, дехто страждає від самотності чи нездійснених сподівань та мрій. Наше свідчення, у поєднанні з вірою в Господа Ісуса Христа і нашим знанням плану спасіння,—ось що допомагає нам пережити часи страждань і тяжких випробувань.

У книзі *Дочки у Моєму Царстві*, ми читаємо про сестру Хедвіг Бірайхель, жінку з Німеччини, яка зазнала багато горя і страждань під час Другої світової війни. Вона була люблячою й милосердною людиною і навіть переживаючи сама велику нужду, з готовністю ділилася своєю їжею з військовополоненими. Пізніше, коли її запитували, як їй вдалося “зберігати своє свідчення у всіх цих випробуваннях”, вона відповідала: “Не я зберігала свідчення увесь той час, а свідчення зберігало мене”¹⁴.

Те, що ми маємо сильне свідчення, ще не означає, що воно й надалі буде залишатися таким. (Ми повинні турбуватися й зміцнювати його, щоб воно мало достатньо сили підтримувати нас). Це одна з причин, чому нам треба “збиратися часто”, щоб приймати причастя, відновлювати свої завіти і “насичувати[ся] добрим словом Бога”. Саме це добре слово Бога утримує нас “постійно пильними до молитви, покладаючись тільки на заслуги Христа, Який [є]

творцем і виконавцем [нашої] віри”¹⁵.

Старійшина Девід А. Беднар навчав нас: “Коли ви належним чином шукаєте і застосовуєте дух одкровення, я обіцяю вам, що ви будете “простувати в світлі Господньому” (Ісаїя 2:5; 2 Нефій 12:5). Іноді дух одкровення діятиме миттєво і сильно, в інші часи—ледь відчутно і поступово, і часто—настільки лагідно, що ви можете свідомо навіть не розпізнати його. Але незалежно від того, у який спосіб це благословення було отримане, світло, яке воно несе, осяватиме і збільшуватиме вашу душу, просвітлюватиме ваше розуміння (див. Алма 5:7; 32:28), скеровуватиме і захищатиме вас і вашу сім’ю”¹⁶.

Господь хоче благословляти нас проводом, мудрістю, давати нам напрямок у житті. Він бажає щедро посылати нам Свого Духа. Тож повторюю: щоб мати особисте одкровення, нам потрібно мати бажання отримати його, ми повинні не закам’яніти своїми серцями, а потім питати з вірою, щиро вірячи, що отримаємо відповідь, і далі старанно виконувати Божі заповіді. Тоді, якщо ми просимо відповіді на наші запитання, Він благословить нас Своїм Духом. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 46:13.
2. 1 Нефій 15:8.
3. 1 Нефій 15:9.
4. 1 Нефій 15:11; див. також вірш 10.
5. Учення і Завіти 6:14.
6. Учення і Завіти 6:15.
7. Учення і Завіти 6:23.
8. Учення і Завіти 8:2-3.
9. Учення і Завіти 9:8.
10. Учення і Завіти 11:13.
11. *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 45.
12. *Дочки в Моєму Царстві*, с. 46.
13. Дітер Ф. Ухтдорф, “Ваш потенціал, ваш привілей”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 60.
14. Див. *Дочки в Моєму Царстві*, с. 79.
15. Мороній 6:4-6.
16. Девід А. Беднар, “Дух одкровення”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 90.



Старійшина Л. Уїтні Клейтон

З президентства сімдесятників

Прийде час

Я разом з вами в благоговійному захваті спостерігаю, як ця робота просувається вперед—дивно, чудово, і ніщо не в змозі зупинити її.

Ще молодим місіонером я протягом кількох місяців служив у центральних районах Ліми, Перу. Через це я чимало разів перетинав центральну площу Ліми, Плаза де Армас. На ній розташований Урядовий палац, де знаходиться офіційна резиденція і адміністрація президента Перу. Ми з напарниками запрошували людей на цій площі почути відновлену євангелію. Я часто думав тоді, як би було цікаво увійти в палац, але сама думка про те, що колись це можна буде зробити, здавалася майже нереальною.

Минулого року старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Двадцятих Апостолів, кілька інших людей і я зустрілися з Аланом Гарсією, тодішнім президентом Перу, в Урядовому палаці. Нам показали його прекрасні кімнати і президент Гарсія влаштував нам сердечний прийом. Те, про що я мріяв стосовно палацу ще молодим місіонером, здійснилося у спосіб, про який я навіть і мріяти не міг у 1970-му році.

Багато чого змінилося у Перу, особливо для Церкви, відтоді, як я був місіонером. Тоді там було близько 11000 членів Церкви і лише один кіл. Сьогодні там є понад 500000 членів Церкви і майже 100

колів. У містечках, де раніше були лише нечисленні групи членів Церкви, зараз знаходяться могутні коли і прекрасні будинки зборів. Те ж саме сталося у багатьох інших країнах по всьому світу.

Це дивовижне зростання Церкви заслуговує на пояснення. Ми почнемо зі старозавітного пророцтва.

Даниїл був єврейським рабом у Вавилоні. Він отримав нагоду витлумачити сон царя Навуходоносора. Даниїл попросив Бога відкрити йому той сон та його тлумачення і отримав відповідь на свою молитву. Він сказав Навуходоносору: “Є на небесах Бог, що відкриває таємниці, і Він завідомив царя Навуходоносора про те, що буде в кінці днів. ... Видіння твоєї голови на ложі твоїм—оце вони”. Даниїл сказав, що цар бачив страшного боввана, з головою, тілом, руками, ногами та стопами. Аж ось, камінь одірвався від гори сам, не через руки, і котився, поступово збільшуючись у розмірах. Той камінь вдарив боввана і розтрощив його на шматки, і “камінь, що вдарив того боввана, став великою горою, і наповнив усю землю”.

Даниїл пояснив, що той бовван символізував майбутні політичні царства, і що “за днів [тих майбутніх]



царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, ... але потовче” всі ті царства і поглине їх. “А само буде стояти навіки”¹.

А зараз ми перейдемо до більш недавніх часів. Ангел Мороній уперше явився Джозефу Сміту в 1823 році і сказав йому, “що Бог призначив [йому] роботу; і що [його] ім’я матиме добру і погану славу серед усіх народів, колін і язиків”². Послання Моронія безперечно приголомшило Джозефа, якому тоді було лише 17 років.

У 1831 році Господь сказав Джозефу, що ключі царства знову було “ввірено людині на землі”. Він сказав, що “евангелія [покотиться] аж до кінців землі, наче камінь, який відсічено від гори без рук ... доки ... не наповнить усю землю”³ саме так, як Даниїл розповів Навуходоносору.

У 1898 році Президент Уілфорд Вудрафф розповів про духовний досвід, який він як новий член Церкви отримав у 1834 році на зборах священства у Кертленді. Він сказав: “Пророк запросив усіх, хто мав священство, зібратися у маленькому дерев’яному будинку школи, який стояв там. То був простий будиночок приблизно 14 кв. футів [4,3 кв. м]. Коли ми зібралися разом, пророк запросив старійшин Ізраїля ... свідчити про цю роботу. ... Коли вони закінчили, пророк сказав: “Брати, я багато чому навчився і був натхненний завдяки вашим сьогоднішнім свідченням, але хочу сказати вам перед Господом, що ви знаєте про долю цієї Церкви і царства не більше, ніж немовля, яке

сидить на колінах у матері. Ви не усвідомлюєте цього. ... Цього вечора ви бачите лише маленьку групу [носіїв] священства, але ця Церква заповнить Північну і Південну Америку—вона заповнить цілий світ”⁴.

Ці пророцтва про те, що:

- Боже царство, подібне до каменя, відсіченого від гори, заповнить усю землю;
- ім’я Джозефа Сміта буде відомим по всьому світу; та
- Церква заповнить Америку і весь світ

могли здаватися смішними 170 років тому. Маленька купка віруючих, які ледь заробляли собі на життя у віддалених прикордонних територіях

США і переїжджали, щоб уникнути переслідувань, не здавалася схожою на фундамент віри, яка перетинатиме кордони країн і полине у серця по всьому світу.

Але саме так і сталося. Дозвольте мені навести приклад.

У день Різдва в 1925 році, в Буенос-Айресі, Аргентина, старійшина Мелвін Дж. Баллард посвятив весь континент Південної Америки для проповідування евангелії. У серпні 1926 року було охрищено кілька навернених. Вони стали першими членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів охрищеними у Південній Америці. Це було 85 років тому, і серед слухачів цієї конференції є багато тих, хто народився ще до того, як сталася ця подія.

Монтевідео, Уругвай



Сьогодні у Буенос-Айресі є 23 коли Сіону, та десятки колів і десятки тисяч членів Церкви у великих і малих містах по всій Аргентині. Сьогодні також є понад 600 колів і кілька мільйонів членів Церкви по всій Південній Америці. Поки ми спостерігаємо, Боже царство заповнює цей континент, а ім'я Джозефа Сміта згадується як нами, так і його критиками у тих країнах, про які він міг навіть ніколи не чути протягом свого життя.

Сьогодні у цій всесвітній Церкві є понад 3000 колів, від Бостона до Бангкоку і від Мехіко до Москви. Ми наближаємося до кількості 29000 приходів і філій. У багатьох країнах є міцні коли з членами Церкви, предки яких були наверненими. В інших країнах маленькі групи нових членів Церкви збираються невеличкими філіями в орендованих будівлях. Щороку Церква все більше й більше поширюється по всій земній кулі.

Ці пророцтва про заповнення цілого світу і відомість по всьому світу: Абсурдні? Можливо. Неймовірні? Безсумнівно. Нездійсненні? Чесно кажучи, ні. Все відбувається у нас на очах.

Президент Гордон Б. Хінклі зазначив:

“Був такий вираз, що сонце ніколи не сідає одночасно над всією Британською імперією. Часи її величі минули. Але правда, що сонце ніколи не сідає одночасно над цією роботою Господа, яка торкається життя людей по всій землі.

І це тільки початок. Ми тільки на поверхні. ... Наша робота не знає кордонів. ... Країни, які поки що зачинені для нас, колись відкриються”⁵.

Сьогодні ми можемо бачити, що наближається здійснення пророцтва з Книги Мормона:



Сальвадор, Бразилія

“І ... станеться, що царі зімкнуть уста свої; бо те, чого не було сказано їм, побачать вони; і про те, чого не чули, будуть вони роздумувати.

Бо в той день заради Мене Батько роботу звершить, яка буде великою і дивовижною роботою серед них”⁶.

Ця Господня робота дійсно є величною і чудовою, але просувається вперед здебільшого непоміченою багатьма політичними, культурними та науковими провідниками людства. Вона просувається від серця до серця, від сім'ї до сім'ї, спокійно і ненав'язливо, її священне послання повсюди благословляє людей.

Один з віршів у Книзі Мормона допомагає зрозуміти причину цього дивовижного зростання Церкви у наш час. “І більше того, я скажу тобі, що прийде час, коли пізнання Спасителя поширяться серед кожного народу, коліна, язика і всіх людей”⁷.

Ми маємо божественне повноваження і заповідь нести по всьому світу наше найважливіше послання, яке полягає в тому, що є Спаситель. Він жив у середині часів. Він спокутував наші гріхи, був розп'ятий і був воскресений. Це неперевершене послання, яке ми проголошуємо з повноваженням від Бога, є справжньою причиною такого зростання Церкви.

Я свідчу, що Він разом зі Своїм Батьком явилися Джозефу Сміту. Під

проводом Батька Він знов встановив Свою евангелію на землі. Він знов послав на землю апостолів, пророків і ключі священства. Він скеровує Свою Церкву через живого пророка, Президента Томаса С. Монсона.

Його Церква є тим каменем, відсіченим від гори без рук, який котиться вперед по всьому світу.

Ми вдячні за Джозефа Сміта і спостерігаємо із захопленням, як його ім'я поважають і, так, навіть безчестять ще більше по всій землі. Але ми усвідомлюємо, що ця могутня робота останніх днів не зосереджена на ньому. Це робота Всемогутнього Бога і Його Сина, Князя миру. Я свідчу, що Ісус Христос є Спасителем і разом з вами в благоговійному захваті спостерігаю, як ця робота просувається вперед—дивно, чудово, і ніщо не в змозі зупинити її. Дійсно “прий[шов] час, коли пізнання Спасителя пошир[ює]ться серед кожного народу, коліна, язика і всіх людей”. Я свідчу про Нього, Спасителя всього людства, і Його роботу, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даниїл 2:28, 35, 44; див. також вірші 1–45.
2. Джозеф Сміт—Історія 1:33.
3. Учення і Завіти 65:2.
4. *Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудраф* (2005), сс. 25–26.
5. Гордон Б. Хінклі, “Стан Церкви”, *Ліягона*, лист. 2003, с. 7.
6. 3 Нефій 21:8–9.
7. Мосія 3:20.



Старійшина Хосе Л. Алонсо
Сімдесятник

Робити те, що вірно—вчасно і без зволікання

Спаситель ... показав нам чудовий приклад того, що не варто чекати, аби допомогти тим, хто втратив відчуття щастя і радості.

У наші дні багато людей живуть посеред смутку і великого збентеження. Вони не знаходять відповіді на свої запитання і не в змозі задовольнити свої потреби. Деякі з них втратили відчуття щастя і радості. Пророки проголосили, що істинне щастя знаходиться у наслідуванні прикладу і виконанні вчень Христа. Він наш Спаситель, Він наш учитель і Він є досконалим прикладом.

Він провів Своє життя у служінні. Коли ми служимо нашому ближньому, ми допомагаємо тим, хто потребує допомоги. У цьому процесі ми можемо знайти вирішення власних проблем. Наслідуючи Спасителя, ми виявляємо любов до нашого Небесного Батька та Його Сина, Ісуса Христа, і стаємо більше схожими на Них.

Цар Веніамін говорив про цінність служіння, кажучи, що коли ми “служи[мо] [нашим] ближнім, то [ми] тільки служи[мо] [нашому] Богові”¹.

Кожен має можливості служити і виявляти любов.

Президент Томас С. Монсон попросив нас іти “на порятунок” і служити іншим. Він сказав: “Ми дізнаємося, що ті, кому ми служимо, хто відчув через нашу працю дотик руки Вчителя, чомусь не можуть пояснити змін, які приходять в їхнє життя. Є бажання служити вірно, іти смиренно й мати життя, більш схоже на життя Спасителя. Отримавши свій духовний зір й осяяні обіцяннями вічності, вони повторюють слова сліпого, якому Ісус відновив зір і який сказав: “Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу!”²

У нас щодня є можливість допомагати і служити—робити те, що вірно, вчасно, і без зволікання. Подумайте про багатьох людей, яким було важко знайти роботу, або про хворих, чи самотніх, тих, які навіть думають, що втратили все. Що ви можете зробити аби допомогти? Уявіть, що у сусіда зламалася

машина і він під дощем дзвонить вам, прохаючи про допомогу. Що буде правильним зробити для нього? Коли ця допомога буде вчасною?

Мені згадується випадок, коли ми із сім’єю подалися до центру Мехіко, щоб купити одяг двом нашим дітям. Вони були дуже маленькі. Старшому синові ледь виповнилося два роки, а молодшому був рік. На вулиці було багато людей. Ходячи по магазинах, ведучи наших дітей за руку, на якусь мить ми зупинилися, щоб на щось подивитися, і не помітили, як загубили нашого старшого сина! Я не знаю як це сталося, але його з нами не було. Миттєво, без вагань, ми побігли його розшукувати. Ми шукали і гукали його, відчуваючи жакливій відчай від думки, що можемо втратити його назавжди. Подумки ми благали Небесного Батька, щоб Він допоміг нам знайти його.

Невдовзі ми його знайшли. Ось він стояв, невинно розглядаючи іграшки крізь вікно магазину. Ми його обняли, поцілували і взяли зобов’язання старанно слідкувати за нашими дітьми, щоб ніколи жодного не втратити. Ми дізналися, що для того, щоб врятувати нашого сина, нам не треба було планувати збори. Ми просто діяли, шукаючи того, хто загубився. Ми також дізналися, що наш син навіть не усвідомлював, що він загубився.

Брати і сестри, може бути багато таких, хто з якоїсь причини зник із нашого поля зору і не усвідомлює, що загубився. Якщо ми відкладаємо пошук, то можемо втратити їх назавжди.

Немає потреби створювати нові програми, чи планувати складні або вартісні заходи для багатьох, хто потребує нашої допомоги. Їм треба лише наша рішучість служити—робити те, що вірно—вчасно і без зволікання.



Коли Спаситель явився народу Книги Мормона, Він показав нам чудовий приклад того, що не варто чекати, аби допомогти тим, хто втратив відчуття щастя і радості. Навчаючи людей, Він побачив, що вони не могли зрозуміти всі Його слова. Він запропонував їм піти додому й обдумати те, про що Він навчав. Він попросив їх молитися Батьку і приготуватися повернутися наступного дня, коли Він знову приїде навчати їх³.

Завершивши навчання, Він подивився на натовп і побачив, що вони плачуть, оскільки бажають, щоб Він залишився з ними.

“І Він сказав їм: Знайте, Мое нутро сповнене співчуттям до вас.

Чи маєте хворих серед вас? Приведіть їх сюди. Чи маєте ви кривих, або сліпих, або кульгавих, або скалічених, або прокажених, або сухо-руких, або глухих, або яких інших страждених? Приведіть їх сюди, і Я зцілю їх, бо Я маю співчуття до вас; Мое нутро сповнене милості”⁴.

І вони привели до Нього Своїх хворих і Він зцідив їх. Натовп

схилився біля Його ніг і поклонявся Йому і цілував Йому ноги: “так що омили Його ноги сльозами”. Потім Він наказав їм, щоб привели їхніх малих дітей, і Він благословив їх одного за одним⁵. Оце взірєць, який нам дав Спаситель. Він любить усіх, але й кожний окремо ніколи не випадає з Його поля зору.

Я знаю, що наш Небесний Батько—люблячий, розуміючий і терплячий. Його Син, Ісус Христос, так само любить нас. Вони допомагають нам через Своїх пророків. Я дізнався, що є велика безпека у тому, щоб слідувати пророкам. “Порятуюнок” все ще триває. Президент Монсон сказав: “Господь очікує на наші роздуми. Він очікує наших дій. Він очікує нашої праці. Він очікує наших свідчень. Він очікує нашої відданості”⁶.

На нас лежить відповідальність і у нас є велична можливість. Є багато тих, кому треба знову відчутти приемний смак щастя і радості, які супроводжують активність в Церкві. Це щастя приходить від отримання обрядів, укладання священних звітів і дотримання їх. Господь хоче,

щоб ми Йому допомагали. Давайте робити те, що вірно—вчасно і без зволікання.

Я свідчу, що Бог живе і Він наш Батько. Ісус Христос живе і віддав Своє життя, щоб ми могли повернутися у присутність нашого Небесного Батька. Я знаю, що Він наш Спаситель. Я знаю, що Їхня безмежна доброта постійно проявляється. Я свідчу, що Президент Томас С. Монсон є Їхнім пророком, і що це єдина істинна Церква на лиці землі. Я знаю, що пророк Джозеф Сміт є пророком Відновлення. Я свідчу, що Книга Мормона—це слово Бога. Вона дає нам спрямування і приклади, які ми можемо наслідувати, аби стати більше схожими на Бога і Його Улюбленого Сина. Я проголошую це в ім'я нашого Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мосія 2:17.
2. Томас С. Монсон, “До спасіння”, *Ліягона*, лип. 2001, сс. 57–58.
3. Див. 3 Нефій 17:1–3.
4. 3 Нефій 17:6–7; див. також вірш 5.
5. Див. 3 Нефій 17:9–12, 21.
6. Томас С. Монсон, *Ліягона*, лип. 2001, с. 58.



Президент Бойд К. Пекер
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Порада молодим

Незважаючи на спротив, випробування і спокуси, вам не потрібно слабнути чи боятися.

Моє звернення до молоді є більш особистісним, ніж завжди, бо я буду порівнювати свою молодість з вашою.

Ви—надзвичайно дорогоцінні. Я бачив вас у десятках країн по всіх континентах. Ви набагато кращі за нас, коли ми були молодими. Ви більше знаєте про євангелію. Ви більш зрілі й більш вірні.

Мені 87 років. Ви, мабуть, дивуєтесь, як я у своєму віці можу вам чимось допомогти. Я вже був там, де ви зараз є, і знаю, куди ви йдете. Але ви ще не були там, де зараз я. Я процитую кілька рядків з поетичної класики:

*Стара ворона повільною стала,
А молода вже стрімко літала.
Речі, яких молода не знає,
Стара ворона знає багато.*

*З мудрим знанням стара ворона,
Юну ворону навчає багато.
Чого не знає стара ворона?
Вона не знає як швидко літати.*

*Юна ворона стрімко літає,
Навколо старої робить кульбіти.
Чого юна ворона не знає?
Вона не знає куди летіти¹.*

Це не Уордсворт, але все-таки поетична класика!

Через усе, що відбувається у світі, через заниження моральних норм, ви, молоді люди, зростаєте на території ворога.

З Писань ми знаємо, що була війна на небесах і що Люцифер повстав та разом зі своїми прибічниками “скинений був... додолу”². Він поставив собі за мету підірвати план Небесного Батька і прагне панування над думками і вчинками всіх людей. Цей вплив є духовним і він поширений “повсюди на цій землі”³.

Але, незважаючи на спротив, випробування і спокуси, вам не потрібно слабнути чи боятися.

Коли мені було 17 років, я ось-ось мав закінчити середню школу. Я був, на мою думку, дуже посереднім учнем з певними фізичними вадками. Але раптом одного недільного ранку все навколо нас похитнулося. Наступного дня нас запросили прийти до школи. На сцені стояв стілець з маленьким радіоприймачем. Директор увімкнув радіо. Потім ми почули голос президента Франкліна Делано Рузвельта, який оголошував, що було бомбардовано Перл Харбор. Сполучені Штати були у стані вийти з Японією.

Потім усе це ще раз повторилося. І знову голос президента Рузвельта цього разу оголосив, що наша

країна була у стані війни з Німеччиною. Друга світова війна вибухнула по всьому світу.

Раптом усе наше майбутнє стало непевним. Ми не знали, що чекає попереду. Чи доживемо ми до того, що одружимося й матимемо сім'ю?

Сьогодні є “війни і чутки про війни, і вся земля... у сум'ятті”⁴. Ви, наша молодь, можете відчувати непевність і відсутність безпеки у своєму житті. Я хочу дати вам пораду, настанову й застереження стосовно того, що слід робити, а чого не слід.

Євангельський план—це “великий план щастя”⁵. А сім'я є центральною частиною того плану. Вона залежить від гідного використання тих життєдайних сил, що є у вашому тілі.

З натхненного документа “Сім'я: Проголошення світові”, який було видано Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів, ми дізнаємося, що в доземному житті “усі люди—чоловіки і жінки—[були] створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків і, будучи такою, має божественну природу і долю. Стать є невід'ємною властивістю [і ми її мали в тому доземному існуванні]... ”

...Більш того, ми проголошуємо, що Бог заповідав, аби священна сила породження застосовувалася тільки чоловіком і жінкою, законно одруженими як чоловік і дружина”⁶.

Велике покарання, яке отримав Люцифер і його послідовники, полягало в тому, що вони не могли мати смертного тіла.

Багато зі спокус, які постають перед вами, і безсумнівно, найсерйозніші з них, пов'язані з вашим тілом. У вас є не лише сила створювати тіла для нових поколінь, але ви також маєте свободу волі.

Пророк Джозеф Сміт навчав: “Усі



істоти, які мають тіло, мають владу над тими, які його не мають”⁷. Тому кожна жива душа, яка має фізичне тіло, в кінці кінців має владу над супротивником. Ви спокушаєтеся через свою земну природу, але ви також маєте владу над дияволом і його ангелами.

Коли я закінчив середню школу, багато моїх однокласників відразу ж пішли на війну. Дехто з них ніколи з неї не повернувся. Решта з нас невдовзі пішла в армію. Ми не знали, що буде в майбутньому. Чи виживемо ми на війні? Чи світ буде таким самим, коли ми повернемося?

Оскільки я був упевнений, що мене візьмуть до армії, то записався до військово-повітряних сил. Невдовзі я був у Санта-Ані, шт. Каліфорнія, на курсах дольотної підготовки.

У той час я не мав міцного свідчення про те, що євангелія істинна, однак я знав, що мої вчителі семінарії—Авель С. Річ і Джон П. Лілі-вайт—знали про її істинність. Я чув,

як вони свідчили, і я їм вірив. Я думав про себе: “Зараз я спиратимусь на їхнє свідчення, поки не здобуду власного”. Так і було.

Я чув про патріарші благословення, але ще не отримав свого. У кожному колі є висвячений патріарх, який має дух пророцтва і дух одкровення. Він уповноважений давати особисті, приватні благословення тим, хто приходить з рекомендацією від єпископа. Я написав своєму єпископу з проханням отримати таку рекомендацію.

Дж. Роланд Сендстром був висвяченим патріархом, який жив у колі Санта-Ана. Він нічого не знав про мене і ніколи мене раніше не бачив, однак дав мені благословення. У ньому я знайшов відповіді та настанови.

Хоча патріарші благословення є дуже особистісними, я поділюся з вами короткою цитатою зі свого: “Підказки Святого Духа будуть скеровувати тебе, і тебе

буде попереджено про небезпеки. Якщо ти дослухатимешся до тих застережень, наш Небесний Батько благословить тебе, щоб ти міг знову побачити своїх рідних”⁸.

Те слово *якщо*, хоча і таке коротке, збільшилося до розмірів сторінки. Я матиму благословення повернутися з війни, *якщо* дотримуватимусь заповідей і *якщо* прислухатимусь до спонукань Святого Духа. Хоча я отримав цей дар під час хрищення, однак ще не знав, що таке Святий Дух або як діють спонукання.

Те, що мені необхідно було знати про спонукання, я знайшов у Книзі Мормона. Я прочитав, що “ангели розмовляють силою Святого Духа; отже, вони промовляють слова Христа. Отже, ... бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити”⁹.

Мабуть найважливіше, про що я дізнався, читаючи Книгу Мормона,—це те, що голос Духа приходить як *відчуття*, а не як звук. Ви навчитеся, як навчився і я, “прислухатись”, бо той голос радше *відчувається*, аніж *чується*.

Нефій дорікав своїм старшим братам такими словами: “Ви бачили ангела, і він говорив з вами; так, ви чули Його голос час від часу; і Він розмовляв з вами тихим, лагідним голосом, але ви були поза *почуттям*, так що не [відчували] Його слова”¹⁰.

Деякі критики казали, що ці вірші є помилковими, оскільки ми *чуємо* слова, а не *відчуваємо* їх. Але якщо ви взагалі що-небудь знаєте про духовне спілкування, то знаєте, що найкраще слово, яким можна скористатися, аби описати його, це слово *відчуття*.

Дар Святого Духа з вашого дозволу буде вести і захищати й навіть виправляти ваші дії. Саме голос Духа приходить у розум у вигляді думки



або у вигляді відчуття, вкладеного у ваше серце. Пророк Енош сказав: “Голос Господа дійшов до моєї свідомості”¹¹. І Господь казав Оліверу Каудері: “Знай, Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці через Святого Духа, Який зійде на тебе”¹².

Ніхто не сподівається, що ви проживете життя, не припустившись жодної помилки, але якщо ви будете на порозі великої помилки, то обов’язково отримаєте застереження від Святого Духа. Це обіцяння стосується всіх членів Церкви.

Хтось припуститься дуже серйозних помилок, порушень закону евангелії. Саме час нагадати вам про Спокуту, покаяння і повне прощення, настільки довершене, що ви можете знову стати чистими. Господь сказав: “Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше”¹³.

Якщо супротивник візьме вас у полон через неправильну поведінку, я нагадую, що ви тримаєте ключ, який відчинить двері в’язниці зсередини. Ви можете бути омиті й стати чистими завдяки спокутній жертві Спасителя Ісуса Христа.

У скрутні часи ви можете думати, що не гідні спасіння, оскільки нарobili помилок, великих чи маленьких, і вважаєте, що для вас усе втрачено. Це *ніколи* не буде правдою! Лише покаяння може зцілити рани. І покаяння *може* зцілити рани, якими б вони не були.

Якщо ви поступово починаєте

робити те, чого не повинні робити, або якщо ви спілкуєтеся з людьми, які ведуть вас у хибному напрямку, то настав час захистити свою незалежність—свою свободу волі. Дослухайтеся до голосу Святого Духа, і ви не зійдете на манівці.

Я знову повторюю, що в наш час молодь зростає на території ворога, де норми моралі сповзають вниз. Але як Господній служитель я обіцяю, що ви будете захищені й збережені від нападів супротивника, *якщо* будете дослухатися до спонукань Святого Духа.

Одягайтеся скромно; розмовляйте благоговійно, слухайте надихаючу музику. Уникайте аморальності та негідних вчинків. Будьте господарями свого життя і накажіть собі бути відважними. Оскільки ми так сильно на вас покладаємося, то й

Лейсестер, Англія



ви будете мати надзвичайні благословення. Ви завжди в полі зору люблячого Небесного Батька.

Сила мого свідчення змінилася з того часу, коли мені необхідно було спиратися на свідчення моїх учителів семінарії. Сьогодні я спираюся на інших під час ходьби з причини похилого віку й перенесеного в дитинстві поліомієліту, але не через сумніви в питаннях духовного характеру. Я навчився вірити, розуміти і пізнавати дорожні істини про евангелію та про Спасителя Ісуса Христа.

Як один з Його особливих свідків я свідчу, що результат цієї битви, яка почалася в доземному житті, не підлягає сумніву. Люцифер програє.

На початку ми говорили про ворон. Вам, молодим воронам, не потрібно безцільно літати туди й сюди, не будучи впевненими, що на вас чекає попереду. Є ті, хто знає дорогу. “Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам”¹⁴. Господь організував Свою Церкву на принципі ключів і рад.

На чолі Церкви стоять 15 чоловіків, підтриманих як пророки, провидці й одкровителі. Кожен член Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів тримає всі ключі священства, необхідні для управління Церквою. Старший апостол—це Пророк, Президент Томас С. Монсон. Він єдиний, хто має повноваження застосовувати всі ті ключі.

Згідно з вимогами, що містяться в Писаннях, Перше Президентство і Дванадцяттеро працюють як рада і рішення цієї ради мають прийматися одностайно. Так воно і є. Ми довіряємо Господу, Який вказує нам шлях, і намагаємося лише чинити Його волю. Ми знаємо, що Він дуже довіряє нам, як кожному окремо, так і всім разом.

Ви маєте навчитися “наді[ятися] на Господа всім своїм серцем; а на розум свій не поклада[тися]”¹⁵. Ви повинні бути гідними довіри й оточити себе друзями, бажання яких співпадатимуть з вашими.

Іноді у вас виникне спокуса подумати ось що, як це було і зі мною в часи моєї юності: “Дивлячись на те, як розгортаються події, світ скоро перестане існувати. Кінець світу настане до того, як я здійсно те, що маю здійснити”. Все не так! Ви повинні йти вперед і робити те, що правильно: одружитися, мати сім’ю, побачити своїх дітей і онуків, а може, навіть і правнуків.

Якщо ви будете слідувати цим принципам, то перебуватимете під наглядом і захистом. Ви самі, завдяки спонуканням Святого Духа, будете знати, яким шляхом йти, бо “силою Святого Духа ви зможете пізнати правду про все”¹⁶. Я обіцяю, що так і буде, і я прикликаю благословення на вас, дорогоцінна молодь, у ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. John Ciardi, “Fast and Slow,” *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 by John L. Ciardi. Used by permission of Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. All rights reserved.
2. Об’явлення 12:9; див. також Учення і Завіти 76:25–26.
3. Учення і Завіти 52:14.
4. Учення і Завіти 45:26.
5. Алма 42:8.
6. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
7. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 212.
8. Патріарше благословення Бойда К. Пекера, надане Дж. Роландом Сендстромом 15 січ. 1944 р.
9. 2 Нефій 32:3.
10. 1 Нефій 17:45; курсив додано.
11. Енош 1:10.
12. Учення і Завіти 8:2.
13. Учення і Завіти 58:42.
14. Амос 3:7.
15. Приповіді 3:5.
16. Мороній 10:5.



Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Ви—важливі для Нього

Господь використовує зовсім інші ваги, ніж світ, для виміру цінності душі.

Мойсей, один з найбільших пророків, яких тільки знав світ, виховувався дочкою фараона і прожив перші 40 років свого життя у царських палатах Єгипту. Він безпосередньо відчув славу й пишноту того давнього царства.

Пройшли роки, на вершині далекої гори, віддаленої від розкошів і величі могутнього Єгипту, стояв Мойсей у присутності Бога і говорив з Ним лицем до лиця, подібно до того, як людина говорить зі своїм другом¹. Під час цієї розмови Бог показав Мойсею творіння Своїх рук, даючи йому можливість глянути на Його роботу і славу. По закінченню тієї розмови Мойсей впав на землю і залишався так впродовж багатьох годин. Коли нарешті до нього повернулися сили, він усвідомив те, що за всі його роки перебування при дворі фараона ніколи не спадало йому на думку.

“Я знаю, сказав він,—що людина—ніщо”².

Ми означаємо менше, ніж вважаємо

Чим більше ми дізнаємося про всесвіт, тим більше розуміємо, принаймні хоч найменшою мірою, те, що пізнав Мойсей. Всесвіт настільки великий, дивовижний і чудовий, що це неможливо досягнути людським розумом. “Світи без числа створив

Я”,—сказав Бог Мойсею³. Дивовижність нічного неба прекрасно свідчить про цю істину.

Кілька речей дали мені відчуття цього трепету, що перехоплював дух, коли я летів у темряві ночі через океани й континенти і дивився з кабіни пілота на безмежну славу мільйонів зірок.

Астрономи спробували поррахувати зірки, які є у всесвіті. Одна група вчених приблизно підрахувала, що кількість зірок, які видно з наших телескопів, у 10 разів більша за кількість всіх піщинок, які є на узбережжях і в пустелях світу⁴.

Цей висновок вражаюче схожий на проголошене давнім пророком Енохом: “Якби було це можливо, щоб людина могла злічити частки землі, так, мільйонів земель, подібних до цієї, це не було б і початком числа твоїх створінь”⁵.

То й не дивно, що великий цар Вєніямин, розмірковуючи над безкінечністю Божих творінь, порадив своєму народу “завжди зберігати у пам’яті велич Бога, і вашу власну мізерність”⁶.

Ми означаємо більше, ніж вважаємо.

Але навіть якщо людина—ніщо, у мене все ж виникає здивування й трепет, як подумаю, що “цінність душ є великою в очах Бога”⁷.

І хоч ми можемо, дивлячись на

безмежний простір всесвіту, сказати: “Що таке людина у порівнянні зі славою сотворіння?”, Бог сам сказав, що всесвіт Він створив саме заради нас! Його роботою та Його славою—метою створення цього чудового всесвіту—є спасіння й піднесення людства⁸. Іншими словами, безмежна широчінь вічності, слави й таємниці безкінечного космосу і часу—усе це створено задля користі звичайних смертних, таких як ви і я. Наш Небесний Батько створив всесвіт, щоб ми як Його сини і дочки могли досягти свого потенціалу.

Існує парадокс людини: у порівнянні з Богом вона—ніщо; і в той же час для Бога ми—все. І хоч на фоні безмежного сотворіння ми можемо здаватися нічим, усе ж ми маємо іскру вічного вогню, що палає в наших грудях. У нас є незбагненне обіцяння піднесення—світи без ліку й кінця,—що будуть у нашій владі. І велике бажання Бога—допомогти нам досягнути цього.

Безглуздя гордості

Великий обманщик знає: один з його найефективніших способів для збивання Божих дітей з дороги—зіграти на протилежностях, що існують у парадоксі людини. Для одних він все зробить, щоб розвинути їхню схильність до гордоців, підбиваючи й заохочуючи їх повірити у вигадку про їхню власну важливість і непереможність. Він каже їм, що ординарність—це не їхня доля і що через свої здібності, невід’ємне право за походженням чи через своє соціальне становище вони не підпадають під звичайну мірку оточуючих. Він приводить їх до висновку, що вони не мають коритися нічим правилам і не перейматися нічійми проблемами.

Кажуть, що Аврааму Лінкольну подобався ось цей вірш:

*Чому смертна людина має в гордо-
цах роздуватися?*

*Хіба ж вона не як швидкий метеор,
не як хмарина, що гониться
вітром,*

*Не як спалах вогню, не як піна
морська?*

*Людина проходить життям,
щоб спочити в могилі⁹.*

Учні Ісуса Христа розуміють, що у порівнянні з вічністю наше існування у цій смертній сфері—це лише “короткий час” у просторі й часі¹⁰. Вони знають, що справжня цінність людини мало відповідає міркам, які високо шануються у світі. Вони знають: навіть якщо вам вдасться зібрати валюту всього світу, у небесному господарстві ви не зможете за неї купити й буханку хліба.

Ті “успадку[ють] царство Бога”¹¹, хто стає як “дитина, смиренною, лагідною, покірною, терпеливою, сповненою любові”¹². “Бо кожен, хто підноситься,—буде понижений, хто ж понижається,—той піднесеться”¹³. Такі учні також розуміють, “що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові”¹⁴.

Ми не забути

Є й інший спосіб, яким обдурює Сатана—через занепад духу. Він старається, аби ми зосереджувалися на власній незначущості і робить це доти, поки ми не починаємо сумніватися, чи й справді ми чогось варті. Він каже нам, що ми—надто незначні, аби нас хтось помітив, і що ми забуті, особливо Богом.

Дозвольте мені розповісти вам щось з власного досвіду, що, можливо, допоможе комусь з тих, хто відчувають себе нічого не вартими, забутими або самотніми.

Багато років тому я перебував на навчанні пілотів у

Військово-Повітряних силах Сполучених Штатів. Я був далеко від рідного дому, молодий солдат із Західної Німеччини, народжений у Чехословаччині, який зростав у Східній Німеччині; розмовляти англійською мені було дуже важко. Я чітко пам’ятаю свою подорож до навчальної бази у Техасі. Я летів у літаку, поряд сидів пасажир, який говорив зі мною з явним акцентом, яким притаманно говорити людям з півдня. Мені важко було зрозуміти й слово з того, що він казав. І я подумав: може це я від початку навчався неправильній мові. Мені вселяла жах та думка, що я повинен буду досягнути жаданих успіхів у навчанні пілотів на рівні з курсантами, для яких англійська була рідною мовою.

Коли я прибув на авіабазу у містечко Біг-Спрінг, Техас, я почав шукати і знайшов філію святих останніх днів, до якої належала жменька чудових членів Церкви; вони збиралися в орендованих кімнатах на самій авіабазі. Члени цієї філії якраз будували невеличкий дім зборів, що мав би слугувати постійним місцем для Церкви. У ті часи члени Церкви самі виконували багато робіт при будівництві нових будівель.

День за днем я ходив на тренування пілотів і там навчався так старанно, як тільки міг, а потім проводив більшість свого вільного часу, працюючи на будівництві нового дому зборів. Там-то я й дізнався, що два на чотири, це не фігура в танці, а кусок дошки. Я також набув життєво важливу навичку, як працювати, не користуючись великим пальцем, коли боляче забив на ньому ніготь.

Я проводив так багато часу на будівництві дому зборів, що президент філії—а так трапилося, що він був одним з моїх пілотів-інструкторів,—висловив своє занепокоєння, а чи,



мовляв, не слід мені більше виділяти часу на навчання.

Мої друзі та товариші-пілоти по стажуванню у вільний час також і розважалися, однак маю все ж сказати, що деякі з тих розваг не зовсім відповідали теперішнім нормам з брошури *Заради зміцнення молоді*. Що ж до мене, то мені подобалося бути залученим у життя тієї маленької Техаської філії, практикуватися у своєму новонабутому вмінні бути теслею та покращувати свою англійську, виконуючи покликання навчати у кворумі старійшин і в Недільній школі.

У той час містечко Біг-Спрінг (Велике Джерело), всупереч такій своїй назві, було невеличким, неважливим і невідомим місцем. Часто точно таким відчував себе і я—неважливим, невідомим і зовсім самотнім. Та навіть у цій ситуації я ніколи не думав,

чи не забув Господь про мене або чи зможе Він колись знайти мене там. Я знав: для Небесного Батька немає значення, де я знаходився, або чи був я на одному рівні з іншими пілотами у своєму навчальному класі, або яким було моє покликання в Церкві. Для Нього було важливим, щоб я найкраще робив усе, на що здатний, щоб моє серце прихилилося до Нього і щоб я був готовий допомагати тим, хто навколо мене. Я знав: якщо я старатимусь якнайкраще, усе буде гаразд.

І все було гаразд¹⁵.

Останні будуть першими

Господу зовсім не має діла до того, проводимо ми свої дні, працюючи в мармурових палатах чи у стайні. Він знає, де ми, і немає значення, якими скромними є умови нашого життя.

Він робить Своїм знаряддя—по-Своєму і для Своїх святих цілей—тих, хто прихилиє своє серце до Нього.

Бог знає, що дехто з найпрекрасніших душ, які будь-коли жили,—ті, кого ніколи не буде згадано у хроніках історії. Вони—благословенні, смиренні душі, які наслідують приклад Спасителя і проводять дні свого життя, добро чинячи¹⁶.

Одна така подружня пара, батьки мого друга, є для мене втіленням цього принципу. Чоловік працював на одному із заводів в Юті. В обідню перерву він діставав свої Писання або церковний журнал і читав. Інші робітники, бачачи це, висміювали його та ставили під сумнів його вірування. Та коли б вони не робили це, він завжди відповідав їм по-доброму і впевнено. Він не дозволяв собі гніватися чи нервувати у відповідь на їхню неповагу.

Проїшли роки, і найзавзятіший з тих глузіїв тяжко захворів. Перед смертю він попросив цього смиренного чоловіка сказати прощальне слово на його похороні. Той так і зробив.

Цей вірний член Церкви ніколи не відзначався ні становищем у суспільстві, ні багатством, але його вплив поширювався і залишав глибокий слід у житті всіх, хто його знав. Він загинув під час нещасного випадку на виробництві, коли зупинився, аби допомогти іншому робітнику, що застряг у снігу.

Того ж року його вдові зробили операцію на мозку, і вона втратила здатність ходити. Але людям подобається приходити до неї і проводити з нею час, бо вона слухає. Вона пам'ятає. Вона турбується. Не маючи змоги писати, вона запам'ятовує номери телефонів своїх дітей та онуків. Ця любляча душа пам'ятає про дні народження і річниці.



Ті, хто відвідує її, йдуть від неї, краще ставлячись до життя і до самих себе. Вони відчувають її любов. Вони знають, що вона турботлива. Вона ніколи не нарікає, а проводить свої дні, благословляючи життя інших. Одна з її подруг сказала, що ця жінка—одна з небагатьох, кого вона будь-коли знала, хто по-справжньому є прикладом любові і життя Ісуса Христа.

Ця пара могла б першою сказати, що вони не були такі вже важливі у цьому світі. Але Господь використовує зовсім інші ваги, ніж світ, для виміру цінності душі. Він знає цю віддану пару; Він любить їх. Їхні вчинки—живе свідчення їхньої сильної віри в Нього.

Пам'ятайте: ви важливі для Нього

Мої дорогі брати і сестри, можливо, це й так, що людина—ніщо у порівнянні до величі всесвіту. Трапляється, що ми відчуваємо: ми—неважливі, непримітні, самотні або забуті. І все ж пам'ятайте: ви—важливі для Нього! Якщо ж ви колись засумніваєтеся в тому, що ви важливі для Нього, поміркуйте над такими чотирма божественними принципами:

Перший, Бог любить смиренних і покірних, бо вони “найбільш[і] у Царстві Небеснім”¹⁷.

Другий, Господь довіряє, щоб

“повноту [Його] евангелії могло бути проголошено слабкими й простими до кінців землі”¹⁸. Він вибрав “немічне світу”, щоб воно з'явилося “і злама[ло] могутніх і сильних”¹⁹ і засоромило “сильне”²⁰.

Третій, немає значення, де ми живемо, немає значення, наскільки скромні наші життєві умови, наскільки непрестижна наша робота, наскільки обмежені наші можливості, наскільки невиразна наша зовнішність або наскільки мало-важливим може здаватися наше покликання у Церкві—ви не є непримітними для вашого Небесного Батька. Він любить вас. Він знає ваше смиренне серце і ваші численні вияви любові й доброти. Разом вони формують стійке свідчення вашої відданості й віри.

Четвертий і останній, будь ласка, зрозумійте: те, що ви бачите і переживаєте зараз, не триватиме вічно. Ви не будете вічно відчувати самотність, сум, біль чи занепад духа. У нас є вірне обіцяння Бога: Він не забуде і не облишить тих, хто серцем припадає до Нього²¹. Надійтеся на це обіцяння, вірте йому. Навчіться любити вашого Небесного Батька і ставайте Його учнями на слові й ділі.

Будьте певні: якщо ви будете триматися цього, вірити в Нього і залишатиметеся вірними у виконанні

заповідей, одного дня ви відчуєте на собі здійснення обіцяння, даного апостолу Павлу: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, то Бог приготував був тим, хто любить Його!”²²

Брати і сестри, наймогутніша у всесвіті Істота—Батько вашого духа. Він знає вас. Він любить вас неперевершеною любов'ю.

Бог бачить в вас не лише смертну істоту на маленькій планеті, яка живе короткий вік—Він бачить вас Своїм дитям. Він бачить вас як істоту, якою ви можете і призначені стати. Він хоче, аби ви знали: ви важливі для Нього.

Давайте ж завжди вірити, довіряти і націлювати своє життя так, щоб ми могли розуміти свою дійсну вічну цінність і потенціал. Давайте ж будемо гідними безцінних благословень, які Небесний Батько має в запасі для нас, і про це моя молитва в ім'я Його Сина, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мойсей 1:2.
2. Мойсей 1:10.
3. Мойсей 1:33.
4. Див. Andrew Craig, “Astronomers Count the Stars”, BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Мойсей 7:30.
6. Мойсей 4:11.
7. Учення і Завіти 18:10.
8. Див. Мойсей 1:38–39.
9. William Knox, “Mortality”, в James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Учення і Завіти 121:7.
11. 3 Нефій 11:38.
12. Мосія 3:19.
13. Лука 18:14; див. також вірші 9–13.
14. Мосія 2:17.
15. Дітер Ф. Ухтдорф закінчив навчання у групі з найкращими результатами.
16. Див. Дії 10:38.
17. Матвій 18:4; див. також вірші 1–3.
18. Учення і Завіти 1:23.
19. Учення і Завіти 1:19.
20. 1 Коринтянам 1:27.
21. Див. Євреям 13:5.
22. 1 Коринтянам 2:9.



Представлено президентом Генрі Б. Айрінгом
Першим радником в Першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, А. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлаза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна А. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників в Першому Президентстві і Дванадцятьох апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Старійшину Клаудіо Р. М. Коста було звільнено як члена президентства кворумів сімдесятиників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали старійшину Теда Р. Каллістера як члена президентства кворумів сімдесятиників.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Запропоновано, щоб ми звільнили старійшин Гарі Дж. Коулмена, Рчарда Г. Хінклі, Йошихіко Кікучі, Карла Б. Пратта і Сесіла О. Самуелсона як

членів Першого кворуму сімдесятиників і призначили їм статус почесних генеральних авторитетів.

Запропоновано, щоб ми звільнили старійшин Вон Йонг Ко, Лоуелла М. Сноу і Пола К. Сибровські як членів Другого кворуму сімдесятиників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності цим братам за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Старійшини Ральф Хардлі мол., Джон М. Хантсман ст., Олександр М. Манжос і Дж. Уїлард Мерріот мол. були звільнені як територіальні сімдесятиники.

Запропоновано, щоб голосуванням висловити їм вдячність за їхнє видатне служіння.

Усі, хто згодні, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятиників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Президенте Монсон, наскільки я міг спостерігати, голосування в Конференц-центрі було одностайним.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням, вашу віру, відданість і молитви. ■





Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

І серця дітей повернуться

Я запрошую молодь Церкви дізнатися про Дух Іллі та відчуття Його.

Вивчення і пізнання евангелії Ісуса Христа й життя за нею є послідовністю дій, які часто виявляються повчальними. Подумайте, наприклад, про уроки, які ми засвоюємо стосовно духовних пріоритетів, з низки головних подій, що сталися, коли повноту евангелії Спасителя було відновлено в ці останні дні.

У священному гаю Джозеф Сміт бачив Вічного Батька та Ісуса Христа і розмовляв з Ними. Серед іншого, Джозеф дізнався про істинну природу Божества і про те, що одкровення не припинилися. Це величне видіння сталося в “урядження виповнення часів” (Ефесянам 1:10) і є однією з видатних подій в історії світу.

Приблизно три роки потому, у відповідь на палку молитву увечері 21 вересня 1823 року, спальня Джозефа почала наповнюватися світлом, доки вона “не стала світлішою, ніж у полудень” (Джозеф Сміт—Історія 1:30). Біля його ліжка з’явився чоловік, назвав юнака по імені і проголосив, що “він вісник, посланий ... з присутності Бога, і що його ім’я Мороній” (вірш 33). Він розповів Джозефу стосовно появи Книги Мормона. А після цього Мороній процитував уривок з

книги Малахії у Старому Завіті з деяким відхиленням від викладу мовою, що використовується у Біблії короля Джеймса:

“Ось, Я відкрию вам священство рукою Іллі-пророка перед настанням великого і страшного дня Господнього.

... І він посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей привернуться до їхніх батьків, бо без цього всю землю буде спустошено вщент за Його пришествя” (вірші 38, 39).

Загалом, настанови Моронія молодому пророку склалися з двох основних тем: (1) Книги Мормона і (2) слів Малахії, в яких передвіщала роль Іллі у відновленні “всього, про що провіщав Бог відвіку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3:21). Таким чином, через підготовчі події відновлення було відкрито вірне розуміння природи Божества, наголошено на важливості Книги Мормона і передбачено роботу зі спасіння й піднесення, як для живих, так і для померлих. Ця надихаюча низка подій виявляє, які духовні справи становлять найвищу пріоритетність для Божества.

Моє послання зосереджене на служінні й Дусі Іллі, про які передвіщено Моронієм в той час, коли він вперше навчав Джозефа Сміта. Я щиро молюсь про допомогу Святого Духа.

Служіння Іллі

Ілля був старозавітним пророком, через якого творилися могутні чудеса. Він запечатав небеса і три з половиною роки над стародавнім Ізраїлем не було дощу. Він помножив їжу й олію вдови. Він підняв юнака з мертвих і прикликав вогонь з небес у протистоянні пророкам Ваала. (Див. 1 Царів 17–18). Наприкінці земного служіння Іллі, він “вознісся ... у вихрі на небо” (2 Царів 2:11) і був перетворений.

“З одкровення останніх днів ми дізнаємося, що Ілля мав силу Мелхиседекового священства запечатувати і він був останнім пророком до часу [земного служіння] Ісуса Христа, який використовував її” (Bible Dictionary, “Elijah”). Пророк Джозеф Сміт пояснив: “Дух, влада і покликання Іллі є в тому, щоб ви мали владу тримати ключі ... повноти Мелхиседекового священства ... ; і, ... щоб отримати ... всі обряди, що належать царству Божому” (Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт [2007], с. 313; курсив додано). Це священне повноваження запечатувати необхідне, аби обряди священства були законними і зв’язували, як на небі, так і на землі.

Ілля явився разом із Мойсеєм на горі Преображення (див. Матвій 17:3) і передав це повноваження Петру, Якову та Івану. Ілля знову явився з Мойсеєм та іншими 3 квітня 1836 року у Кертлендському храмі і передав ті самі ключі Джозефу Сміту та Оліверу Каудері.

У Писаннях написано, що Ілля-пророк явився перед Джозефом та Олівером і сказав:



“Ось, повністю настав час, про який було сказано в устами Малахії—який свідчив, що його [Іллю] буде послано перед тим, як настане великий і жахливий день Господа—

Щоб повернути серця батьків до дітей, а дітей до батьків, аби всю землю не було покарано прокляттям—

Отже, ключі цього розподілу ввірено у ваші руки; і через це ви можете знати, що великий і жахливий день Господа вже близько—під самими дверима” (УЗ 110:14–16).

Відновлення Іллею повноваження запечатувати у 1836 році було необхідним, щоб підготувати світ до Другого пришестя Спасителя, і воно стало початком великої

зацікавленості у дослідженні сімейної історії в усьому світі.

Дух і робота Іллі

Пророк Джозеф Сміт проголосив: “Найвеличнішим обов’язком, покладеним на нас Богом у цьому світі, є знаходити своїх померлих. ... Бо необхідно, щоб сила запечаткування була в наших руках, аби запечатувати своїх дітей і своїх померлих для повноти розподілу часів—розподілу, щоб здійснити обіцяння, дані Ісусом Христом до заснування світу, на спасіння людей. ... Звідси, Бог сказав: “Я пошлю вам пророка Іллю” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, с. 481).

Джозеф продовжував пояснення: “Але яка ж мета [приходу Іллі], або яким чином вона буде виконана? Має бути передано ключі, дух Іллі має прийти, євангелія має встановитися, святі Божі зібратися, Сіон має бути побудовано і святі прийдуть як спасителі на Горі Сіон (див. Овдій 1:21).

“Але яким чином вони стають спасителями на горі Сіон? Зводячи храми ... і йдучи й виконуючи всі обряди ... заради їхніх прашурів, що померли, ... ; це і є ланцюгом, що з’єднує серця батьків до дітей, і дітей—до батьків, що виконує місію Іллі” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, сс. 478–479).

Старійшина Рассел М. Нельсон навчав, що Дух Іллі—це “прояв Святого Духа, Який свідчить про божественну природу сім’ї” (“A New Harvest Time,” *Ensign*, May 1998, 34). Цей особливий вплив Святого Духа спонукає людей знаходити своїх предків та членів сім’ї—як померлих, так і живих,—записувати інформацію про них та дорожити ними.

Дух Іллі впливає, як на членів Церкви, так і на людей, які до неї не належать. Втім, як члени відновленої Церкви Христа, за завітом ми маємо обов’язок знаходити своїх предків і виконувати для них спасительні обряди євангелії, “щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євреям 11:40; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, с. 481). І “нас без наших мертвих не можна зробити досконалими” (УЗ 128:15).

Саме тому ми проводимо сімейно-історичні дослідження, будуємо храми і виконуємо вікарні обряди. Саме тому було послано Іллю, щоб відновити повноваження запечатувати, яке зв’язує, як на небі, так і на землі. Ми є посередниками Господа у роботі зі спасіння і піднесення,



яка вбереже “всю землю, [щоб її] не було покарано прокляттям” (УЗ 110:15), коли Він знову повернеться. Це є нашим обов’язком і великим благословенням.

Запрошення підростаючому поколінню

А зараз, звертаючись до молодих жінок і молодих чоловіків та дітей підростаючого покоління, я наголошую на важливості Духа Іллі у вашому житті сьогодні. Моє послання призначається всій Церкві загалом, але особливо—для вас.

Багато хто з вас можуть вважати, що сімейно-історичну роботу мають виконувати головним чином люди старшого покоління. Але я не знаю про обмеження за віком, про які б говорилося в Писаннях або проголошених провідниками Церкви інструкціях, і які б обмежували служіння в цій важливій роботі лише дорослими. Ви—сини й дочки Бога, діти завіту і будівельники царства.

Вам не потрібно чекати досягнення певного віку, щоб виконувати свій обов’язок допомагати в роботі зі спасіння людської сім’ї.

Господь в наші дні відкрив доступ до дивовижних ресурсів, які дають вам можливість пізнавати цю роботу, що яскріє Духом Іллі, та любити її. Наприклад, сайт FamilySearch являє собою зібрання записів, ресурсів та послуг, які легкодоступні з особистих комп’ютерів та різноманітних портативних пристроїв і призначені допомагати людям знаходити й записувати дані про свою сімейну історію. Ці ресурси також доступні в центрах сімейної історії, які розташовані в багатьох наших церковних будівлях по всьому світі.

Зовсім не випадково, що сайт FamilySearch та інші засоби з’явилися саме тоді, коли молоді люди настільки обізнані в різноманітних інформаційних та комунікаційних технологіях. Ваші пальці тренувалися набирати текст не лише для того,

щоб спілкуватися з друзями, а й щоб прискорити й просунути вперед роботу Господа. Навички й здібності, якими вочевидь наділені багато молодих людей сьогодні,—це підготовка сприянню роботі зі спасіння.

Я запрошую молодь Церкви дізнатися про Дух Іллі та відчутти Його. Я запрошую вас до дослідження й пошуку ваших предків, та підготуватися до виконання повірених хрищень у домі Господа за *вашу* померлу рідню (див. УЗ 124:28–36). І я прошу вас допомагати іншим людям виявляти свою сімейну історію.

Якщо ви з вірою відкликатиметеся на це запрошення, ваші серця повернуться до батьків. Обіцяння, дані Аврааму, Ісаку та Якову, закарбуються у ваших серцях. Ваші патріарші благословення, з проголошенням родоводу, з’єднають вас з цими батьками і стануть більш значущими для вас. Ваша любов і вдячність за ваших предків зросте. Ваше свідчення про Спасителя і навернення до Нього стануть глибокими й міцними. І я даю вам обіцяння, що ви будете захищені проти



наростаючого впливу супротивника. Якщо ви братимете участь у цій святій роботі і любитимете її, вас буде захищено в юності й протягом усього вашого життя.

Батьки й провідники, будь ласка, допоможіть вашим дітям та молоді дізнатися про Дух Іллі і відчуті Його. Але не перестарайтеся в цьому і не давайте надто багато детальної інформації або настанов. Запрошуйте молодь досліджувати, експериментувати та навчатися самостійно (див. Джозеф Сміт—Історія 1:20). Будь-яка молода людина може зробити те, що я пропоную, за допомогою навчальних модулів, доступних на сайті lds.org/familyhistoryyouth. Президентства кворумів Ааронового священства та класів Товариства молодих жінок можуть відігравати важливу роль, допомагаючи всій молоді ознайомитися з цими основними ресурсами. Молодь все більше потребує того, щоб бути учнями, які діють, і у такий спосіб отримують додаткові світло й знання силою Святого Духа, а не просто пасивними студентами, які, головним чином, знаходяться під впливом (див. 2 Нефії 2:26).

Батьки й провідники, ви будете дуже здивовані тим, як швидко ваші діти та молодь Церкви стануть висококваліфікованими користувачами цих засобів. Насправді, завдяки цій молоді ви засвоїте цінні уроки стосовно ефективності використання цих ресурсів. Молодь може багато дати старшим людям, які відчувають дискомфорт у користуванні технологіями або бояться їх, чи не знайомі з сайтом FamilySearch. Ви також отримаєте багато благословень, коли молодь присвячуватиме більше часу сімейно-історичній роботі та служінню в храмі та проводитиме менше часу за відеоіграми, в Інтернеті та у Facebook.



Трой Джексон, Джерен Хоуп та Ендрю Аллан є носіями Ааронового священства, яких покликано натхненним єпископом викладати разом уроки з сімейної історії в їхньому приході. Ці молоді чоловіки у своєму прагненні навчатися і бажанні служити представляють багатьох з вас.

Трой сказав: “Раніше я приходив до Церкви і просто сидів там, але зараз я усвідомлюю, що мені потрібно йти додому і щось робити. Всі ми можемо виконувати сімейно-історичну роботу”.

Джерен доповів, що, більше дізнавшись про сімейно-історичну роботу, він зрозумів: “що за іменами стоять реальні люди. Я все більше й більше відчував бажання подавати імена в храм”.

А Ендрю зауважив: “Я і не знав, що так сильно можу полюбити сімейну історію. Під час підготовки до викладання уроків кожного тижня, Святий Дух часто спонукав мене використовувати і пробувати деякі

методи, викладені в уроці. Раніше сімейна історія була чимось лякаючим. Але за допомогою Духа я зміг справитися зі своїм покликанням і допомогти багатьом людям у нашому приході”.

Мої улюблені молоді брати та сестри, сімейно-історична робота—це не просто цікава програма чи захід, фінансований Церквою; скоріше—це життєво важлива складова роботи зі спасіння й піднесення. Вас було підготовлено до цього дня будувати царство Бога. Ви тут, на цій землі, зараз, щоб допомагати в цій славетній роботі.

Я свідчу, що Ілля повернувся на землю і відновив священне повноваження запечатувати. Я свідчу, що те, що зв'язане на землі, може бути зв'язаним на небесах. І я знаю, що молодь підростаючого покоління має відіграти ключову роль в цій величній роботі. Я свідчу про це в священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■



Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Діти

Я свідчу про велике благословення мати дітей і щастя, яке вони принесуть нам у цьому житті та у вічності.

Дивлячись в очі дитини, ми бачимо сина або дочку Бога, які були з нами у доземному житті.

Великим привілеєм чоловіка й дружини, які спроможні народжувати дітей, є забезпечення смертними тілами цих духовних дітей Бога. Ми віримо в сім'ї і ми віримо у важливість народжувати дітей.

Коли у чоловіка й дружини народжується дитина, вони виконують частину плану нашого Небесного Батька приводити дітей на землю. Господь сказав: “Це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”¹. Перед безсмертям має бути смертне життя.

Сім'ю встановлено Богом. Сім'ї є центральною частиною плану нашого Небесного Батька тут, на землі, і у вічності. Коли Адам і Єва об'єдналися у шлюб, в Писаннях написано: “І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю”². У наші дні пророки й апостоли проголосили: “Перша заповідь, яку Бог дав Адамові та Єві, стосувалася здатності бути батьками, яку вони мали, як чоловік і дружина. Ми проголошуємо, що Божа заповідь Його дітям розмножуватися і наповнювати

землю залишається в силі”³.

В Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів цю заповідь не забули і не скасували⁴. Ми висловлюємо глибоку подяку за надзвичайну віру, яку виявляють чоловіки й дружини (особливо наші дружини), у їхній готовності мати дітей. Рішення, коли народжувати дітей і скільки їх має бути, приймаються приватно між чоловіком, дружиною та Господом. Ці рішення є священними—рішеннями, які повинні прийматися зі щирою молитвою і втілюватися з великою вірою.

Багато років тому старійшина Джеймс О. Месон, сімдесятник, розповів мені таку історію: “Народження нашої шостої дитини було незабутньою подією. Дивлячись у пологовому будинку на цю, ще одну прекрасну дочку, лише через кілька хвилин після її народження, я чітко почув голос, який проголосив: “Буде й інша дитина і це буде хлопчик”. Не подумавши, я поклався повернутися до ліжка моєї абсолютно виснаженої дружини і повідомив її про добру новину. Я вибрав не дуже підходящий час”⁵. Рік за роком Месони очікували на появу їхньої сьомої дитини. Три, чотири, п'ять, шість, сім років пройшло. Нарешті,

через вісім років народилася їхня сьома дитина—маленький хлопчик.

Минулого квітня Президент Томас С. Монсон сказав:

“Якщо колись норми Церкви і норми суспільства переважно збігалися, нині між ними широке провалля, і воно дедалі збільшується. ...

Спаситель людства, говорячи про Себе, сказав, що Він у світі, але не від світу. Ми також можемо бути у світі, але не від світу, коли відкинемо хибні концепції і вчення, і залишимося вірними тому, що заповідав Бог”⁶.

Багато голосів нині у світі занижують важливість мати дітей або пропонують відкладати з їх народженням чи обмежуватися певною кількістю дітей в сім'ї. Мої дочки недавно показали мені блог однієї матері християнки (не нашого віросповідання), у якої п'ятеро дітей. Вона писала: “[Зростаючи] в цій культурі, дуже важко перейнятися баченням материнства, як про нього говориться в Біблії. ... Народження дітей цінується набагато нижче, ніж навчання в університеті, і напевно нижче, ніж подорожування світом. Воно цінується нижче можливості вийти й розважитися ввечері, нижче “прокачки” тіла у спортивному залі. Будь-яка робота чи сподівання її отримати стали важливішими за нього. Далі вона додала: “Материнство—це не хобі, це покликання. Ви не колекціонуєте дітей, бо вважаєте їх гарнішими за марки. Вони не є чимось, чим ви можете займатися, якщо буде час. Саме на них Бог дав вам час”⁷.

Піклуватися про маленьких дітей нелегко. Часто буває дуже важко. Молода мама увійшла в автобус з сімома дітьми. Водій автобуса запитав: “Вони всі ваші, пані? Чи у вас пікнік?”

“Вони всі мої,—відповіла вона.—І це не пікнік!”⁸

В той час, як світ все частіше запитує: “Вони всі ваші?”, ми дякуємо за те, що ви створюєте в Церкві притулок для сімей, де ми шануємо матерів з дітьми і допомагаємо їм.

Не існує таких слів, щоб висловити вдячність і любов праведного батька за безмірний дар своєї дружини народжувати і піклуватися про їхніх дітей.

Лише через кілька тижнів після одруження, зі старійшиною Месоном стався ще один випадок, який допоміг йому розставити пріоритети щодо своїх сімейних обов'язків. Він сказав:

“Ми з Мері дійшли висновку, що для того, щоб я міг закінчити медичну школу, їй потрібно продовжувати працювати. І хоча ми цього не хотіли, але з народженням дітей треба було почекати. [Читаючи церковний журнал в домі моїх батьків], я побачив статтю старійшини Спенсера В. Кімбола, тоді члена Кворуму дванадцятьох, [в якій наголошувалося на] обов'язках у шлюбі. За словами старійшини Кімбола, одним зі священних обов'язків був розмножуватися і наповнювати землю. Будинок моїх батьків знаходився [неподалік] від Будинку Церковної адміністрації. Я негайно пішов туди і через 30 хвилин після того, як я прочитав статтю старійшини Спенсера В. Кімбола, я вже сидів за робочим столом навпроти нього”. (Сьогодні це вже буде не так легко зробити).

“Я пояснив, що хочу стати лікарем. І у нас не було альтернативи, як тільки відкласти з народженням наших дітей. Старійшина Кімбол терпеливо вислухав і спокійно відповів: “Брате Месон, чи хотів би Господь, аби ви порушили одну з його важливих заповідей, щоб стати лікарем? З допомогою Господа ви можете народжувати дітей і все ще стати лікарем. Де ж ваша віра?”



Старійшина Месон продовжував: “Наша перша дитина народилася менше ніж рік потому. Ми з Мері невтомно працювали, і Господь відкрив небесні отвори”. Месони були благословенні ще двома дітьми до того, як він закінчив медичну школу чотирма роками пізніше⁹.

По всьому світі настала доба економічної нестабільності та фінансової невпевненості. Під час квітневої генеральної конференції Президент Томас С. Монсон сказав: “Якщо вас непокоїть ваша спроможність фінансово забезпечувати дружину і сім'ю, я запевняю вас, що немає сорому в тому, що подружня пара живе економно і заощадливо. Як правило, саме в ці складні часи ви, як подружня пара, стаєте ближчими одне до одного, навчаючись жертвувати і приймати складні рішення”¹⁰.

Пронизливе питання старійшини Кімбола: “Де ж ваша віра?”, звертає нас до Святих Писань.

Адам і Єва народили свою першу дитину не в Еденському саду. Залишивши сад, “Адам [і Єва] поча[ли] порати землею. ... І пізнав Адам жінку свою, і вона породила ... синів і дочок, і [діючи з вірою] вони почали плодитися й наповнювати землю”¹¹.

Діючи з вірою, Легій і Сарія

народили своїх синів Якова та Йосипа не у себе вдома в Єрусалімі, де було золото, срібло й коштовності. Це сталося в пустині. Легій говорив про свого сина Якова, називаючи його “мій першонароджений у дні мого лиха в пустині”¹². Про Йосипа ж він сказав: “Ти народився в пустині [наших] страждань; так, у дні [нашої] найбільшої журби виношувала тебе твоя мати”¹³.

У Книзі Вихід говориться про чоловіка й жінку, які одружилися і, через вчинки віри, у них народився хлопчик. На вхідних дверях у них не було таблички, яка б запрошувала завітати до них з нагоди його народження. Вони переховували його, бо фараон наказав, щоб кожне немовля чоловічої статі з ізраїльтян було кинуте до річки¹⁴. Решту історії ви знаєте: дитя з любов'ю поклали у маленьку скриньку з очерету і поставили її на березі річки. За ним стежила його сестра, коли його знайшла дочка фараона, а потім його власна мати піклувалася про нього в якості няньки. Дочка фараона взяла хлопчика і прийняла його, як свого власного сина та назвала його Мойсеєм.

У найулюбленішій історії про народження дитяти не було



Давао, Філіппіни

прикрашеної дитячої кімнати чи вишуканої колиски. Для Спасителя світу були лише ясла.

У “найкращі [й] ... найгірші часи”¹⁵ справжні святі Бога, діючи з вірою, ніколи не забували, не відкидали і не зневажали “Бож[у] заповідь ... розмножуватися і наповнювати землю”¹⁶. Ми йдемо вперед з вірою, усвідомлюючи, що рішення, скільки дітей народжувати і коли це робити, приймаються між чоловіком і дружиною та Господом. Ми не повинні судити одне одного у цьому питанні.

Народження дітей—це дуже чутлива тема, що може бути дуже болісною для праведних жінок, які не мають можливості вийти заміж і створити сім’ю. Шляхетні жінки, наш Небесний Батько знає ваші молитви й бажання. Як же ми вдячні за ваш чудовий вплив і те, що ви огортаєте руками любові дітей, яким потрібна ваша віра й сила.

Народження дітей також може бути болісною темою для праведних подружніх пар, які одружуються і виявляють, що не спроможні мати

дітей, яких вони так палко прагнули, або для чоловіка та дружини, які планували мати велику сім’ю, але благословенні маленькою сім’єю.

Ми не завжди можемо пояснити причини складнощів нашого смертного життя. Іноді життя здається дуже несправедливим—особливо, коли нашим найбільшим бажанням є чинити саме так, як заповідав Господь. Як слуга Господа я запевняю вас, що це обіцяння незмінне: “Вірні члени Церкви, чії обставини не дозволяють їм отримати благословення вічного шлюбу й можливості бути батьками в цьому житті, отримають усі обіцяні благословення у вічності, за умови, що вони дотримуватимуться завітів, які уклали з Богом”¹⁷.

Президент Дж. Скотт Доріус з Перуанської Лімської західної місії повідав мені їхню історію. Він розповідав:

“Ми з Бекі були одружені вже 25 років і не могли мати [або усиновити чи удочерити] дітей. Кілька разів ми переїжджали. Нам було незручно, а іноді й болісно

представлятися у кожному новому місці. Члени приходу цікавилися чому у нас [не було] дітей. Але не тільки вони хотіли це знати.

Коли мене покликали єпископом, члени приходу [висловлювали] занепокоєння тим, що у мене не було досвіду у вихованні дітей та підлітків. Я подякував їм за їхню підтримку і попросив їх дозволити мені попрактикуватися у навичках виховання дітей на їхніх дітях. І вони з любов’ю погодилися.

Ми чекали, сподівалися й навчалися терпінню. Через 25 років шлюбу в нашому житті чудовим чином з’явилася дитинка. Ми удочерили дворічну Ніколь, а потім усиновили новонародженого Ніколая. Зараз люди говорять нам компліменти щодо наших прекрасних онуків. Ми сміємося й кажемо: “Це наші діти. Ми повернули наше життя назад”¹⁸.

Брати і сестри, ми не повинні бути швидкими на осуд одне одного у цьому священному й приватному обов’язку.

“І взяв [Ісус] дитину ... і, обнявши її ... промовив ...

Коли хто в Ім'я Моє прийме одне з дітей таких, той приймає Мене: Хто ж приймає Мене, ... приймає ... Того, Хто послав Мене"¹⁹.

Яке чудове благословення ми маємо—приймати синів і дочок Бога в наш дім.

Давайте смиренно і з молитвою намагатися зрозуміти і прийняти заповіді Бога, з благоговінням дослухаючись до голосу Його Святого Духа.

Сім'ї є центральною частиною вічного плану Бога. Я свідчу про велике благословення мати дітей і щастя, яке вони принесуть нам у цьому житті та у вічностях. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 1:39.
2. Буття 1:28.
3. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, с. обкладинки.
4. According to the annual American Community Survey, released by the U.S. Census Bureau, "Utah still has the nation's largest households, highest fertility rate, lowest median age, youngest age at marriage and most stay-at-home moms" ("Who Are Utahns? Survey Shows We're Highest, Lowest, Youngest," *Salt Lake Tribune*, Sept. 22, 2011, A1, A8).
5. З електронного листа від Джеймса О. Месона від 25 червня 2011 р.
6. Томас С. Монсон, "Сила Свяцтва", *Ліягона*, трав. 2011, с. 66, 67.
7. Rachel Jankovic, "Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)," July 14, 2011, desiringgod.org.
8. Див. "Jokes and Funny Stories about Children," thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. З електронного листа від Джеймса О. Месона від 29 червня 2011 р.
10. Томас С. Монсон, *Ліягона*, трав. 2011, с. 67.
11. Мойсей 5:1, 2.
12. 2 Нефій 2:1.
13. 2 Нефій 3:1.
14. Див. Вихід 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. *Ліягона*, лист. 2010 р., с. 129.
17. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), пункт 1.3.3.
18. З електронного листа від Президента Дж. Скотта Доріуса, 28 серп., 2011 р.
19. Марк 9:36–37.



Старійшина Ян С. Ардерн
Сімдесятник

Час, щоб підготуватися

Ми повинні присвятити наш час справам, які є найбільш значущими.

У восьмому розділі посібника *Проповідуйте Мою євангелію* нас навчають мудро розпоряджатися часом. У цьому розділі старійшина М. Расселл Баллард нагадує нам, що ми повинні ставити цілі й навчатися тому, як опанувати техніки їхнього досягнення (див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* [2005], с. 156). Опанування технік, необхідних для досягнення наших цілей, включає в себе набуття вміння найкращим чином розпоряджатися своїм часом.

Я вдячний за приклад Президента Томаса С. Монсона. Серед усіх справ, які він робить як пророк Бога, він, подібно до Спасителя, знаходить достатньо часу, щоб відвідати хворих (див. Лука 17:12–14), підбадьорити вбогих духом та бути слугою для всіх. Я також вдячний за приклад багатьох інших людей, які приділяють свій час служінню ближнім. Я свідчу, що Богові приємно, коли люди приділяють час служінню іншим, і що завдяки цьому ми стаємо ближчими до Нього. Наш Спаситель дотримається Свого слова: "Той, хто є вірним і мудрим у часі, вважається гідним успадкувати оселі, приготовлені для нього Моїм Батьком" (УЗ 72:4).

Час не продається, як би ви не

старалися; час—це така річ, яку неможливо придбати у жодному магазині за будь-яку ціну. Однак, коли ним мудро користуватися, він є безцінним. Кожного дня усім нам безкоштовно виділяється однакова кількість хвилин та годин для нашого користування, і невдовзі ми дізнаємося, як влучно сказано у відомому гімні, що "хвилин ... не повернуть, [бо вони]—як блискавка миттєво на крилах промайнуть" ("Дорогоцінний час", *Гімни*, с. 133). Весь час, що є у нашому розпорядженні, ми повинні використовувати мудро. Президент Бригам Янг сказав: "Усі ми в боргу перед Богом за можливість використовувати час нам на користь, і Він вимагатиме від нас ретельного звіту щодо того, як ми [ним] скористалися" (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 286).

З урахуванням покладених на нас вимог, ми повинні навчитися ставити пріоритети, коли робимо вибір, щоб він вів нас до наших цілей, інакше ми ризикуємо потрапити під вплив вітрів зволікання і нас буде носити від однієї справи, що марно поглинає наш час, до іншої. Наш Головний Учитель чудово навчав нас щодо пріоритетів, коли проголосив у Своїй Проповіді на горі: "Отже, не прагніть речей цього світу, але прагніть найперше

будувати царство Боже і встановлювати його праведність” (ПДС Матвій 6:38). (Див. також Даллін Х. Оукс, “Зосередження і пріоритети”, *Ліягона*, лип. 2001, сс. 99–102).

Алма говорив про пріоритети, навчаючи, що “це життя стає станом випробування; часом, щоб підготуватися зустріти Бога” (Алма 12:24). Для того, щоб знати, як найкраще скористатися щедрим спадком часу, аби приготуватися зустріти Бога, може знадобитися певне скерування, але безперечно ми маємо відвести найперше місце у нашому переліку Господу і нашим сім’ям. Президент Дітер Ф. Ухтдорф нагадав нам, що “у сімейних стосунках слово *любов* насправді звучить так: *ч-а-с*” (“Про найважливіше”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 21–22). Я свідчу, що коли ми щиро просимо допомоги у молитві, наш Небесний Батько допоможе нам зосередити увагу на тій справі, яка в першу чергу заслуговує на наш час.

Нерозумне використання часу—це майже те саме, що й ледарство. Дотримуючись заповіді “перестаньте бути ледачими” (УЗ 88:124), ми повинні пересвідчитися в тому, що зайнятість для нас також означає й ефективність. Наприклад, чудово мати під рукою засоби для миттєвого обміну інформацією, але ми маємо бути впевнені, що такий обмін не перетворюється на нав’язливу звичку. На мій погляд, дехто вже потрапив у пастку цього нового нав’язливого поглинача часу, який змушує нас постійно перевіряти і надсилати повідомлення у соціальних мережах, маючи при цьому оманливе відчуття зайнятості та ефективності.

Легкий доступ до засобів спілкування та інформації приносить і чимало користі. Я пересвідчився в тому, наскільки корисною є можливість доступу до наукових статей,

виступів на конференціях і генеалогічних записів та отримання повідомлень електронною поштою, на Facebook, у Twitter і за допомогою SMS. Та якими б гарними не були ці можливості, ми не можемо дозволити їм витіснити собою те, що є найважливішим. Як буде прикро, якщо телефон та комп’ютер з усіма їхніми премудростями стануть важливішими за простоту щирої молитви до люблячого Небесного Батька. Ставаймо ж навколішки з не меншою наснагою, ніж та, яку маємо, обмінюючись повідомленнями.

Електронні ігри та віртуальні знайомства по-справжньому не замінять справжніх друзів, які можуть обійняти, підбадьорюючи нас, молитися за нас і прагнути нашого успіху. Мені було дуже приємно бачити, як члени кворуму, класу та Товариства допомоги об’єднуються, щоб підтримувати одне одного. У таких випадках я краще розумів, що мав на увазі апостол Павло, коли сказав: “Ви вже не чужі й не прихोждьки, а співгорожани святим” (Ефесянам 2:19).

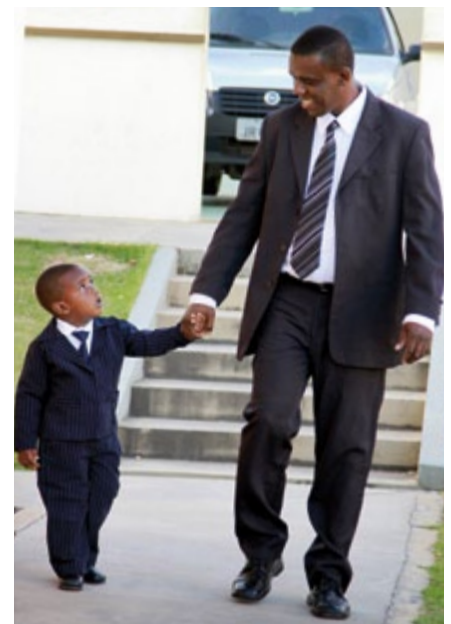
Я знаю, що наше найвеличніше щастя приходить, коли ми у гармонії з Господом (див. Алма 37:37) і з тим, що приносить вічну винагороду, замість того, щоб бездумно витрачати безкінечні години на оновлення статусу, Інтернет-ферму та катапультивання розгніваних птахів у бетонні стіни. Я закликаю кожного з вас розібратися з тими речами, які крадуть у нас дорогоцінний час, і вирішити панувати над ними, замість того, щоб дозволяти їм, через їхню властивість викликати залежність, панувати над нами.

Щоб мати мир, про який говорив Спаситель (див. Іван 14:27), ми повинні присвятити наш час справам, які є найбільш значущими, а

те, що від Бога, є найбільш значущим. Спілкуючись з Богом у щирій молитві, через щоденне читання і вивчення Писань, через роздуми над прочитаним і своїми почуттями, а потім застосовуючи отримані уроки та живучи відповідно до них, ми стаємо ближчими до Нього. Бог обіцяє, що коли ми старанно шукатимемо у найкращих книгах, “[Він] дасть [нам] знання через Свого Святого Духа” (УЗ 121:26; див. також УЗ 109:14–15).

Сатана спокушатиме нас марнувати наш час на те, що приховано відволікає. Хоча цих спокус не оминути, старійшина Квентін А. Кук навчав, що “святих, які відгукуються на послання Спасителя, не зведуть на манівці справи, які відволікають і є згубними” (“Ви—святий?” *Ліягона*, лист. 2003, с. 96). На прикладі Гайрама Пейджа, одного з вісьмох свідків Книги Мормона, ми отримали цінний урок щодо речей, які відволікають. Він мав якийсь камінь і записав отримані через нього

Сальвадор, Бразилія



одкровення, як він вважав, для Церкви (Див. УЗ 28). Коли Гайрама було виправлено, то, як написано у звіті, камінь було взято і потовчено на порох, щоб він більше ніколи не зводив на манівці¹. Я закликаю вас виявити речі, які марнують наш час і відволікають нас у житті, аби, образно кажучи, потовкти їх на порох. Нам слід бути мудрими у нашому судженні, аби переконатися, що терези часу правильно збалансовані, щоб знайшовся час для Господа, сім'ї, роботи та здорового відпочинку. Як багато людей вже відкрили для себе, коли ми використовуємо свій час на те, що є "чесотним, чудовим, славнозвісним, гідним похвали" (Уложення віри 1:13), то стаємо щасливішими.

Час швидко мчить вперед із тиканням годинника. Сьогодні буде гарний день, поки тікає годинник земного життя, щоб переглянути, що ми робимо для того, аби підготуватися зустріти Бога. Я свідчу, що великі винагороди чекають на тих, хто витрачає свій час у земному житті на підготовку до безсмертя і вічного життя. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Provo Utah Central Stake general minutes, Apr. 6, 1856, vol. 10 (1855–60), Church History Library, Salt Lake City, 273 (орфографію, пунктуацію та використання великих літер узгоджено з сучасними нормами): "Батько [Імер] Гарріс промовив, що апостолом сказано, що нам слід боротися проти початків та влади піднебесних духів злоби. Брат Гайрам Пейдж викопав з землі чорний камінь [і] поклав собі у кишеню. Коли він прийшов додому, то подивився на нього і побачив на ньому речення, написане [наче] на папері. Як тільки він записав одне речення, на камені з'явилося інше речення, і так було доки він не записав 16 сторінок. Брату Джозефу повідомили про цей факт. Хтось спитав у Джозефа, чи це правильно. Він відповів, що не знає, але помолвився і отримав одкровення, що цей камінь був від диявола. Тоді його було потовчено на порох, а записи спалено. То були діяння сил темряви. Амінь".



Старійшина Карл Б. Кук
Сімдесятник

Краще дивитися вгору

Якщо ми, як Президент Монсон, виявляємо віру в Бога і прагнемо від Нього допомоги, то життєві тягарі нас не приголомшать.

Завершувався один надзвичайно важкий день наприкінці мого першого тижня служіння генеральним авторитетом, мій портфель ледь закривався, а з думки не йшло запитання: "Як же мені з усім цим впоратися?" Я вийшов з офісу сімдесятників і зайшов у ліфт Будинку церковної адміністрації. Ліфт почав спускатися, моя голова схилилася, і я тупо вп'явся очима у підлогу.

Двері відчинились, хтось увійшов у ліфт, а я навіть і не глянув. Коли двері зачинилися, я почув, як ця людина сказала: "Що ви там внизу видивляєтеся?" Я впізнав голос—то був Президент Томас С. Монсон.

Я швиденько підвів очі й відповів: "Та нічого". (Звичайно ж, така розумна відповідь додала мені впевненості в собі!)

Але він обвів поглядом моє пригнічене обличчя й важкий портфель. Він посміхнувся й по-доброму порадив, показуючи наверх: "Краще дивитися вгору!" Поки ми спускалися на нижчий рівень, він радісно повідомив мені, що прямує в храм. Прощаючись зі мною, він своїм поглядом наче знову казав моему серцю: "Тож пам'ятай, краще дивитися вгору".

І коли він вийшов, мені на думку прийшли слова з Писань: "Віруйте в

Бога; віруйте, що Він є ...; віруйте, що Він має всю мудрість, і всю силу, і на небесах, і на землі"¹. Коли я думав про силу Небесного Батька і Ісуса Христа, у моє серце прийшов спокій, якого я марно шукав на підлозі ліфта, що спускався.

Відтоді я думав про цей випадок і розмірковував над тим, яку роль відіграють пророки. Я був обтяжений, голова моя схилилася. Коли пророк заговорив, я поглянув на нього. Він перевів фокус мого погляду на Бога, туди, де б я міг бути зціленим і зміцненим завдяки Спокуті Христа. Саме так нам служать пророки. Вони ведуть нас до Бога².

Я свідчу, що Президент Монсон не лише пророк, провидець і одкровитель, він також і чудовий приклад у дотриманні цього принципу—дивитися вгору. З усіх людей він міг би відчувати себе найбільш переобтяженим своїми обов'язками. Натомість він виявляє велику віру і сповнений оптимізму, мудрості й любові до інших людей. Його ставлення характеризується словами: "можу зробити" і "зроблю". Він довіряє Господу й покладається на Нього, щоб мати силу, і Господь благословляє його.

Той випадок навчив мене: якщо ми, як Президент Монсон,

виявляємо віру в Бога й прагнемо від Нього допомоги, то життєві тягарі нас не приголомшать. У нас не виникатиме відчуття неспроможності зробити те, на що нас було покликано, або те, що нам потрібно зробити. Ми будемо зміцнені, і наше життя сповниться миром та радістю³. Ми прийдемо до розуміння, що те, про що ми найбільше турбуємося, можливо й не має вічного значення, а якщо воно його має, Господь допомагатиме нам. Але ми повинні мати віру, щоб дивитися вгору, і сміливість, щоб йти напрямком, який Він вказує.

Чому нам у житті не вдається весь час дивитися вгору? Можливо, тому, що нам не вистачає віри в те, що таким простим способом ми можемо розв'язати свої проблеми. Наприклад, коли дітей Ізраїля покусали отруйні змії, Мойсею було наказано підняти мідяного змія на жердині. Мідяний змій символізував Христа. Ті, хто дивилися вгору на того змія, як порадив їм пророк, були зцілені⁴. Багато ж інших не дивилися вгору, і вони загинули⁵.

Алма погоджувався: ізраїльтяни не дивилися на змія, бо не вірили, що погляд на нього зцілить їх. Слова Алми стосуються і нас сьогодні:

“О мої браття, якби ви могли бути вилікуваними просто кинувши поглядом ваших очей, щоб вас можна було вилікувати, чи не глянули б швидко, або ви краще закам'яніли б вашими серцями у зневірі, і були б ледачими ... ?

Якщо так, горе зійде на вас; але якщо не так, тоді киньте поглядом ваших очей і почніть вірити в Сина Божого, що Він прийде викупити Свій народ, і що Він страждатиме і загине на спокуту [наших] гріхів; і що Він встане з мертвих”⁶.

Порада Президента Монсона



дивитися вгору—це метафора, що нагадує про Христа. Пам'ятаючи Його і довіряючи Його могуті, ми отримуємо силу через Його Спокуту. Саме завдяки їй ми можемо полегшити свої турботи, свої тягарі і свої страждання. Саме завдяки їй ми можемо бути прощеними і зціленими від болю своїх гріхів. Саме завдяки їй ми можемо отримати віру і силу, щоб витерпіти до кінця все⁷.

Недавно ми з сестрою Кук були на жіночій конференції у Південно-Африканській Республіці. Після того як ми послушали кілька надихаючих послань про застосування Спокути у своєму житті, президент Товариства допомоги колу запросила всіх нас вийти з приміщення на вулицю. Кожному з нас дали наповнену гелієм повітряну кульку. Президент пояснила, що наша кулька символізує будь-які тягарі, випробування або труднощі, що тягнуть нас назад у нашому житті. На рахунок “три!” ми відпустили свої кульки, тобто свої “тягарі”. Поглянувши вгору і спостерігаючи, як наші тягарі відлітають в далечінь, ми не стримались від вигуку “О-о-о-о!” Ця проста дія відпускання кульок стала дивовижним нагадуванням надзвичайної радості, що приходить від погляду

на Христа і думки про Нього.

На відміну від відпускання наповнених гелієм повітряних кульок, духовний погляд вгору не є чимсь таким, що стається за один раз. Ми дізнаємося з причасної молитви, що повинні завжди пам'ятати Його і виконувати Його заповіді, щоб його Дух міг бути з нами щодня, аби направляти нас⁸.

Коли діти Ізраїля блукали у пустині, Господь кожного дня направляв їх у подорожі, якщо вони дивилися на Нього, щоб знати напрямком. У книзі Вихід ми читаємо: “А Господь ішов перед ними вдень у стовпі хмари, щоб провадити їх дорогою, а вночі в стовпі огню, щоб світити їм”⁹. Він вів їх постійно, і я даю вам своє смиренне свідчення, що Господь може те саме робити й для нас.

Тож як Він буде вести нас сьогодні? Через пророків, апостолів і провідників священства та через відчуття, що приходять до нас після того, як ми виллємо перед Небесним Батьком своє серце і свою душу в молитві. Він веде нас, коли ми уникаємо того, що від світу, каємося і змінюємося. Він веде нас, коли ми виконуємо Його заповіді і стараємося бути більше схожими на Нього.

І Він веде нас Своїм Святим Духом¹⁰.

Щоб бути веденими у життєвій подорожі і щоб постійно мати в напарниках Святого Духа, ми повинні мати “ухо, що слухає” й “око, що бачить”—і те, і те має бути направлено вгору¹¹. Ми повинні діяти у напрямку, який було нам вказано. Ми повинні дивитися вгору і йти вгору. І якщо ми робимо так, я знаю, ми звеселимося, тому що Бог хоче, аби ми були щасливими.

Ми—діти Небесного Батька. Він хоче бути частиною нашого життя, благословляти нас і допомагати нам. Він загоїть наші рани, витре наші сльози і допоможе на шляху, що веде в Його присутність. Якщо ми дивимося на Нього, Він вестиме нас.

Господь—Світло мій. Я зла не боюсь.

І вдень, і вночі зі мною Ісус.

Мене захищає від смутку й гріха.

І віра моя в слові Божім зроста¹².

Я свідчу, що наші гріхи прощаються і наші тягарі полегшуються, коли ми дивимося на Христа. “Давайте пам’ятати Його, ... і не будемо опускати голови наші”¹³, бо, як сказав Президент Монсон: “Краще дивитися вгору”.

Я свідчу, що Ісус—наш Спаситель і Викупитель, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мосія 4:9.
2. Див. 2 Нефій 25:23, 26.
3. Див. Мосія 24:15.
4. Див. Числа 21:8–9.
5. Див. 1 Нефій 17:41.
6. Алма 33:21–22; див. також вірші 19–20.
7. Див. Алма 36:3, 17–21; 3 Нефій 9:13.
8. Див. Учення і Завіти 20:77.
9. Вихід 13:21.
10. Див. 2 Нефій 9:52; 31:13; Учення і Завіти 121:46.
11. Приповіді 20:12.
12. “Господь—Світло мій”, *Гімни*, с. 38.
13. 2 Нефій 10:20.



Старійшина ЛеГранд Р. Кертіс мол.
Сімдесятник

Викуплення

Через Христа люди можуть змінити своє життя і роблять це, здобуваючи викуплення.

Господа Ісуса Христа називають різними іменами. Ці імена дають нам розуміння різних аспектів спокутної місії Господа. Візьмемо, наприклад, титул “Спаситель”. Всі ми розуміємо, що означає бути спасеним, оскільки кожного з нас колись від чогось спасали. Будучи дітьми, ми з сестрою бавилися на річці у маленькому човні, коли нерозсудливо відпливли з безпечного місця для ігор і побачили, що нас несе вниз течією до невідомих небезпек. У відповідь на наші зойки, наш батько прибіг на допомогу, рятуючи нас від небезпек річки. Коли я думаю про спасіння, то згадую той випадок.

Так само і з титулом “Викупитель”. “Викупляти” означає купувати або відкуповувати. У правових питаннях, майно викуповується шляхом виплати застави чи інших видів заборгованості за нього. У старозавітні часи закон Мойсея забезпечував різні способи, як шляхом грошової виплати слуги та майно могли отримати волю або бути викуплені (див. Левит 25:29–32, 48–55).

Часто вживане в Писаннях слово *викупляти*, стосується визволення дітей Ізраїля з їхнього рабства в Єгипті. Після того визволення Мойсей сказав їм: “З Господньої любови до вас, ... [Він] вивів вас сильною

рукою, і викупив тебе з дому рабства, з руки фараона, царя єгипетського” (Повторення Закону 7:8).

Тема викуплення Єговою народу Ізраїля з рабства багато разів повторюється в Писаннях. Часто це робиться, щоб нагадати людям про великодушність Господа у визволенні дітей Ізраїля від єгиптян. Але це також робиться, щоб навчити їх про те, що буде інше, важливіше викуплення Ізраїля. Легій навчав: “І Месія прийде в повноті часу, щоб викупити дітей людських від падіння” (2 Нефій 2:26).

Автор псалмів писав: “Та визволить Бог мою душу із влади шеолу” (Псалми 49:16).

Через Ісаю Господь проголосив: “Провини твої постирав Я, мов хмару, і немов мряку—гріхи твої,—навернися ж до мене, тебе-бо Я викупив!” (Ісаїя 44:22).

Викуплення, про яке говориться в цих трьох уривках з Писань, звичайно ж, є Спокутою Ісуса Христа. Це “велике визволення” передбачене нашим люблячим Богом (Псалми 130:7). На противагу викупленню за законом Мойсея або сучасним правовим заходам, це викуплення здійснюється не «сріблом та золотом» (1 Петра 1:18). “Маємо в [Христі] відкуплення кров’ю Його,



прощення провин, через багатство благодаті Його” (Ефесянам 1:7). Президент Джон Тейлор навчав, що завдяки жертві Викупителя: “борг було сплачено, викуплення здійснено, завіт сповнено, правосуддя задоволено, Божу волю виконано, і всю владу ... віддано в руки Сина Божого” (*Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* [2002], с. 43).

Подолання фізичної смерті для всіх Божих дітей є одним з результатів цього викуплення. Тобто, тимчасову смерть переможено і всі воскреснуть. Іншим аспектом цього викуплення Христа є перемога над духовною смертю. Своїм стражданням і смертю Христос сплатив за гріхи всього людства за умови особистого покаяння.

Отже, якщо ми каємося, то можемо отримати прощення своїх гріхів, бо ціну було сплачено нашим Викупителем. Це добра новина для всіх нас, “бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави” (Римлянам 3:23). Ті, хто надто сильно збився з доріг праведності,

відчайдушно потребують цього викуплення, і якщо вони повністю покаються, то матимуть право на нього. Але й ті, хто старанно працювали, щоб жити праведним життям, також у край потребують цього викуплення, бо жодна людина не може потрапити у присутність Батька без допомоги Христа. Таким чином, це, здійснене з любов’ю викуплення, задовольняє закони правосуддя і милості у житті всіх тих, хто кається і наслідує Христа.

*“З величних Божих настанов
спокутний план постав,
що правосуддя і любов
у злагоді з’єднав”.*
(“Безмежна мудрість і любов”,
Гімни, №. 106).

Президент Бойд К. Пекер навчав: “Є Викупитель, Посередник, Який стоїть спроможний і готовий задовольнити вимоги правосуддя і простерти милість тим, хто кається” (“The Mediator,” *Ensign*, May 1977, 56).

Писання, література та досвід життя сповнені історіями викуплення. Через Христа люди можуть змінити своє життя і роблять це, здобуваючи викуплення. Я люблю історії викуплення.

У мене є друг, який не дотримався вчень Христа в юності. Коли він був дорослим молодим чоловіком, то усвідомив що втратив, не живучи за євангелією. Він покався, змінився і присвятив себе праведному життю. Одного дня, через багато років з нашого товаришування в юності, я зустрів його в храмі. Світло євангелії сяяло в його очах, і я відчув, що він був вірним членом Церкви, який намагався повністю жити за євангелією. Його історія— це історія викуплення.

Якось я проводив співбесіду для хрищення з однією жінкою, яка була винною в дуже важкому гріху. Під час співбесіди я спитав, чи розуміє вона, що ніколи не може повторювати цей гріх. З великим хвилюванням, яке читалося в її очах

і чулося в її голосі, вона сказала: “О, президенте, я ніколи б не повторила цього гріха. Саме тому я і хочу охреститись, щоб очиститися від наслідків того жадливого гріха”. Її історія—це історія викуплення.

Відвідуючи конференції колів та інші збори протягом останніх років, я передавав заклик Президента Томаса С. Монсона спасати малоактивних членів Церкви. На одній конференції колу я розповів історію про малоактивного члена Церкви, який повернувся до повної активності після того, як його єпископ та інші провідники, відвідали його вдома, сказали йому, що він потрібен, і покликали його служити в приході. Чоловік з цієї історії не тільки прийняв покликання, а й змінив своє життя та звички і став цілком активним в Церкві.

Один мій друг був на зборах, де я розповів цю історію. Коли я розповідав її, вираз його обличчя помітно змінився. Наступного дня він надіслав мені електронного листа, розповівши, що він відреагував так на мою історію тому, що історія повернення до активності в Церкві його свекра була дуже схожою на ту, що розповів я. Він сказав мені, що завдяки схожому візиту єпископа і запрошенню служити в Церкві, його свекор переосмислив своє життя і своє свідчення, зробив значні зміни у своєму житті і прийняв покликання. У того чоловіка, який повернувся до активності в Церкві, зараз є 88 нащадків, які є активними членами Церкви.

На інших зборах кілька днів потому я розповів обидві історії. Наступного дня я отримав інше електронне повідомлення, яке починалося зі слів: “Це історія і мого батька також”. У тому листі президента колу розповідалося про те, як його батька



запросили служити в Церкві, хоча він був неактивним і мав деякі звички, які потрібно було змінити. Він прийняв запрошення і, покаючись, зрештою служив президентом колу, а потім і президентом місії, та заклав фундамент для свого потомства бути вірними членами Церкви.

Кілька тижнів потому я розповів всі три історії під час іншої конференції колу. Після зборів до мене підійшов чоловік і сказав, що це історія не його батька, а його історія. Він розповів мені про події, які допомогли йому покаятися і повернутися до повної активності в Церкві. Отже, історії тривали. Поширюючи заклик спасати малоактивних, я чув історію за історією про людей, які відгукувалися на запрошення повернутися і змінити своє життя. Я слухав історію за історією про викуплення.

Незважаючи на те, що ми ніколи не зможемо повернути Викупителю те, що Він заплатив за нас, план викуплення закликає нас докласти всіх наших зусиль, щоб повністю покаятися і чинити волю Бога. Апостол Орсон Ф. Уїтні писав:

*“Спаситель, душі Викупитель моєї,
Міцна рука Чия мене зцілила,
Чия чудесна сила підняла мене
І чашу гірку солодкою зробила!
Який язик спроможний вдячність
мою скласти,
О милосердний Бог Ізраїля Ти мій!*

*Господь, не зможу я ніколи борг
віддати,
Але любити можу я Тебе.
Чи не Твоє лиш чисте слово
Втішає в ніч і робить радісним
мій день?
Тож, хай вуста мої звеличують
Тебе,
А все життя моє, лиш прикладом
Твоєї волі буде.”
 (“Savior, Redeemer of My Soul,”
Hymns, no. 112)*

Я свідчу про силу Спокути Христа. Якщо ми покаємося і прийдемо до Нього, то зможемо отримати всі благословення вічного життя. Про те, щоб ми могли вчинити так і здобути власну історію викуплення, я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■



Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Небесний дар покаяння

Лише через покаяння ми отримуємо доступ до викупної милості Ісуса Христа.

У Книзі Мормона є розповідь про чоловіка на ім'я Негор. Легко зрозуміти чому Мормон, скорочуючи записи тисячолітньої Нефійської історії, вирішив, що буде важливим включити щось про цього чоловіка і тривалий вплив його вчення. Мормон прагнув попередити нас, знаючи, що ця філософія впливе на поверхню знов у наші дні.

Негор з'являється у нашому полі зору приблизно за 90 років до народження Христа. Він навчав, “що все людство буде врятовано в останній день ... бо Господь створив усіх людей, і також викупив усіх людей; і, в кінці, всі люди будуть мати вічне життя” (Алма 1:4).

Приблизно через 15 років серед Нефійців з'явився Коригор, проповідуючи і розвиваючи вчення Негора. В Книзі Мормона пишеться, що “був він Антихрист, бо він почав проповідувати людям проти пророцтв ... про пришествя Христа” (Алма 30:6). Проповідь Коригора була про те, що “не може бути спокути, зробленої за гріхи людей, але кожній людині живеться в цьому світі згідно з умінням особи; тому кожна людина процвітає відповідно до свого генія,

і що кожна людина перемагає відповідно до своєї сили; і що б людина не зробила, то не є злочин” (Алма 30:17). Ці фальшиві пророки та їхні послідовники не вірили в покаяння у своїх гріхах” (Алма 15:15).

Так само, як люди у дні Негора і Коригора, ми живемо незадовго до пришествия Ісуса Христа—у нашому випадку ми готуємося до Його Другого Пришествия. І так само послання покаяння часто не є бажаним. Деякі проголошують, що якщо є Бог, Він нічого особливого від нас не вимагає (див. Алма 18:5). Інші твердять, що люблячий Бог прощає усі гріхи через просту сповідь, або, якщо й існує покарання за гріх, то “Бог поб'є нас кількома ударами бича, і врешті ми будемо спасеними в царстві Бога” (2 Нефій 28:8). Інші, разом з Коригором, заперечують саме існування Христа і таку річ, як гріх. Їхнє вчення полягає у тому, що цінності, стандарти і навіть істина—усе це відносно. Тому, що б людина не відчувала, що це правильно для неї, інші не можуть судити, що це неправильно або грішно.

На перший погляд ці вчення є привабливими, оскільки дозволяють

нам задовольняти будь-які потяги чи забаганки, не переймаючись наслідками. Згідно з ученням Негора і Коригора, ми можемо пояснити і виправдати будь-що. Коли приходять пророки і закликають до покаяння, це “псує вечірку”. Але в дійсності, пророчий заклик до покаяння варто отримувати радісно. Без покаяння немає реального прогресу чи вдосконалення в житті. Якщо вдавати, що гріха немає, це не зменшить його тяжкість чи біль. Страждання за гріх само по собі нічого не змінює на краще. Тільки покаяння виводить нас на осяяні сонцем нагір'я кращого життя. І, звичайно ж, лише через покаяння ми отримуємо доступ до викупної милості Ісуса Христа і спасіння. Покаяння—це небесний дар і ми маємо говорити про нього з усмішкою на обличчі. Воно направляє нас до свободи, впевненості та миру. Замість того, щоб бути причиною припинення свята, дар покаяння є причиною для істинного святкування.

Покаяння існує як можливість вибору, лише завдяки спокуті Ісуса Христа. Саме Його безкінечна жертва “дає засоби людям, щоб вони могли мати віру в покаяння” (Алма 34:15). Покаяння є необхідною умовою, а благодать Христа—це сила, якою “милість може задовольнити вимоги справедливості” (Алма 34:16). Ми свідчимо, що:

“Ми знаємо, що виправдання [або прощення гріхів] через благодать нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа є справедливим і істинним;

І ми знаємо також, що освячення через благодать нашого Господа й Спасителя Ісуса Христа є справедливим і істинним для всіх тих, хто любить Бога і служить Йому з усією своєю могутністю, розумом і силою” (УЗ 20:30–31).

Покаяння—це широка тема, але сьогодні я б хотів згадати лише п'ять аспектів цього фундаментального евангельського принципу, які, сподіваюся, будуть корисними.

По-перше—запрошення покаятися—це прояв любові. Коли Спаситель “розпочав проповідувати й промовляти: “Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!” (Матвій 4:17), це було посланням любові, запрошенням усім, хто хотів бути гідним приєднатися до Нього “і насолоджуватися словами вічного життя в цьому світі і [навіть] вічним життям у світі прийдешньому” (Мойсей 6:59). Якщо ми не запрошуємо інших змінитися, або якщо ми не вимагаємо покаяння від себе, ми не виконуємо основний обов'язок щодо інших та щодо себе. Поблажливі батьки, толерантний друг, боязкий провідник у Церкві в дійсності більше стурбовані про себе, ніж про благополуччя і щастя тих, кому вони могли б допомогти. Так, заклик до покаяння іноді вважають нетолерантним чи образливим, і на нього можуть навіть ображатися, але, якщо він скерований Духом, в дійсності це вчинок щирої турботи (див. УЗ 121:43–44).

По-друге—покаяння означає прагнення змінитися. Очікувати, що Христос перетворить нас на ангельських істот без жодних зусиль з нашого боку було б глузуванням над Його стражданнями за нас у Гефсиманському саду та на хресті. Натомість ми прагнемо Його благодаті, щоб доповнити і нагородити наші найстаранніші зусилля (див. 2 Нефій 25:23). Мабуть так само, як молитися про милість, нам слід молитися про час і можливість, щоб працювати, докладати зусиль і подолати. Воістину Господь усміхається тим, хто бажає прийти на суд достойними, хто рішуче працює день у день, щоб



замінити слабкість на силу. Справжнє покаяння, справжня зміна можуть вимагати багатьох спроб, але є щось облагороджуюче і святе у таких намаганнях. Божественне пробачення і зцілення досить природно приходять до такої душі, бо воістину “чеснота любить чесноту; світло припадає до світла; [і] милість має співчуття до милості й пред'являє права на все своє” (УЗ 88:40).

З покаянням ми можемо постійно вдосконалювати нашу здатність жити за целестіальним законом, бо ми бачимо, що “той, хто не може дотримуватися закону целестіального царства, не може витримати целестіальну славу” (УЗ 88:22).

По-третє—покаяння означає не лише полишити гріх, але також взяти зобов'язання бути слухняними. У Bible Dictionary (Біблійному словнику) сказано: “Покаяння означає повернути серце і волю до Бога [а також] відмовитися від гріха, до якого ми маємо природну схильність”¹. Слова Алми до одного із

його синів є одним із кількох прикладів цього вчення, які містяться в Книзі Мормона:

“Тому я заповідаю тобі, сину мій, у страхіві Бога утримайся від своїх беззаконь;

Щоб ти повернувся до Господа всім своїм розумом, могутністю і силою” (Алма 39:12–13; див. також Мосія 7:33; 3 Нефій 20:26; Мормон 9:6).

Для того, щоб наше повернення до Господа було повним, воно має бути нічим не меншим, ніж звітом слухняності Йому. Ми часто говоримо про цей завіт, як про завіт хрищення, оскільки його засвідчує хрищення водою (див. Мосія 18:10). Хрищення самого Спасителя, ставши прикладом, підтвердило Його завіт бути слухняним Батьку. “Але, незважаючи на те, що Він був святий, Він показав дітям людським, що в плоті Він смирився перед Батьком, і свідчить Батькові, що Він буде послухним Йому у виконанні Його заповідей” (2 Нефій 31:7). Без цього завіту покаяння залишається



неповним, а відпущення гріхів недосяжним². Згідно з незабутніми словами професора Ноела Рейнольдса: “Обрати покаяння, означає спалити мости у всіх напрямках, [вирішивши] навіки йти лише *одним* шляхом, *однією* дорогою, яка веде до вічного життя³.”

По-четверте—для покаяння вимагається серйозність наміру і готовність бути наполегливим, навіть крізь біль. Спроби створити список конкретних кроків покаяння можливо комусь допоможуть, але це також може привести до механічного підходу, до простого виставляння галочок, коли ні почуття не задіяно і зміни немає. Щире покаяння не поверхневе. Господь дає дві вимоги, які включають в себе всі інші: “По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:43).

Зізнання і полишення гріха є двома потужними концепціями. Вони означають набагато більше, ніж буденне: “Я визнаю; пробачте мені”. Визнання—це глибоке, іноді нестерпне усвідомлення помилки і несправедливості, вчиненої стосовно Бога і людини. Скорбота, жалкування, і гіркі сльози часто супроводжують зізнання особи, особливо якщо її дії спричинили чийсь біль, або, що гірше, змусили іншу людину грішити. Саме це глибоке страждання, це бачення речей такими, як вони істинно є, примушують людину заволати, як Алма: “О Ісусе, Ти, Сину Божий, змилуйся наді мною, бо я у жовчі гіркій, і оточений навколо

вічними путами смерті” (Алма 36:18).

Із вірою у милосердного Викупителя та Його силу, потенційний відчай перетворюється на надію. Саме наше серце і бажання змінюються, і гріх, який колись здавався привабливим, виглядає все більш огидним. Рішення полишити і відкинути гріх, та якомога повніше відшкодувати збитки, тепер починає зріти у такому новому серці. Скоро ця рішучість дозріває до завіту слухняності Богу. І коли з’являється цей завіт, Святий Дух, посланець божественної благодаті, принесе полегшення і прощення. І тоді людина має спонукання вигукнути, як Алма: “І ох, яка радість, і яке дивне світло я побачив; так, мою душу сповнила радість, така ж надзвичайна, якою була й моя мука” (Алма 36:20).

Яким би не був біль у процесі покаяння, він завжди буде набагато меншим, ніж страждання, яких вимагатиме правосуддя за нерозкаяний гріх. Спаситель небагато розповів про те, що витерпів, аби задовольнити вимоги справедливості і спокутувати наші гріхи, але Він відверто сказав наступне:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші” (УЗ 19:16–18).

По-п’яте—чого б не коштувало покаяння, воно завжди поглинається радістю прощення. У зверненні на генеральній конференції, яке називалося “Яскравий ранок прощення”, президент Бойд К. Пекер проводив таку аналогію:

“У квітні 1847 року Бригам Янг вивів першу групу піонерів із Уінтер-Квотерз. У той же час за дві з половиною тисячі кілометрів на захід, нещасні члени групи Доннера, які вижили, врозбрід спускалися схилами гір Сьєрра-Невада до Сакраменто-Валлей.

Вони провели нещадну зиму у пастці снігових заметів біля вершини. Те, що деякі вижили після днів, тижнів і місяців голоду і невимовних страждань було майже неймовірним.

Серед них був п’ятнадцятилітній Джон Брін. В ніч на 24 квітня він дійшов до ранчо Джонсона. Через багато років після того Джон писав:

“Ми дісталися ранчо Джонсона, коли вже давно стемніло, тому я вперше побачив його рано-вранці. Погода була чудовою, земля була покрита зеленою травою, з верхівок дерев долинав спів пташок, і подорож було завершено. Я ледь вірив, що я був живий.

Картина, яку я побачив того ранку, зафіксувалася у моїй свідомості наче фотознімок. Більшість із того, що сталося, я забув, але я завжди можу бачити табір біля ранчо Джонсона”.

Президент Пекер сказав: “Спочатку мене здивували слова, що “більшість із того, що сталося, я забув”. Як він міг забути місяці невимовного страждання і смутку? Як ту брутальну темну зиму міг замінити один яскравий ранок?

При подальших роздумах я зробив висновок, що нічого дивного тут немає. Я бачив, як щось схоже

відбувалося з тими, кого я знав. Я бачив тих, хто провели довгу зиму провини і духовного виснаження, і перейшли у ранок прощення. Коли настав ранок, вони зрозуміли наступне:

“Ось, хто покався у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше [УЗ 58:42]”⁴.

Я із вдячністю визнаю і свідчу, що невимовне страждання, смерть і Воскресіння нашого Господа “створю[ють] умови для покаяння” (Геламан 14:18). Небесний дар покаяння—це ключ до щастя у цьому і в наступному житті. Словами Спасителя і з глибоким смиренням і любов’ю я запрошую всіх: “Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!” (Матвій 4:17). Я знаю, якщо ви приймете це запрошення, ви знайдете радість зараз і у вічності. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Bible Dictionary, “Repentance”.
2. У Книзі Мормона постійно говориться про “хрищення на покаяння” (див. Мосія 26:22; Алама 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Геламан 3:24; 5:17, 19; 3 Нефій 1:23; 7:24–26; Мороній 8:11). Іван Христитель використовував ті самі слова (див. Матвій 3:11), і Павло говорив про “хрищення на покаяння” (Дії 19:4). Ця фраза також з’являється в Ученні і Завітах (див. Учення і Завіти 35:5; 107:20). “Хрищення покаяння чи на покаяння” просто означає, що хрищення разом із супутнім завітом послуху є замковим каменем покаяння. Пройшовши повне покаяння, яке включає хрищення, людина стає достойною рукопокладання для надання дару Святого Духа, і через Святого Духа ми отримуємо хрищення Духа (див. Іван 3:5) і прощення гріхів: “Бо ворота, якими ви маєте увійти, це є покаяння і хрищення водою; а тоді приходить прощення ваших гріхів вогнем і Святим Духом” (2 Нефій 31:17).
3. Noel V. Reynolds, “The True Points of My Doctrine,” *Journal of Book of Mormon Studies*, том. 5, № 2 (1996): с. 35; курсив додано.
4. Бойд К. Пекер, з виступу на генеральній конференції, жов. 1995; див. також “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, лист. 1995, с. 18.



Старійшина Л. Том Перрі
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Досконала любов проганяє страх геть

Якщо ви будете реагувати на запрошення поділитися своїми віруваннями і почуттями щодо відновленої євангелії Ісуса Христа, дух любові й дух відваги буде вашим постійним напарником.

Президенте Монсон, нас переповнюють емоції з приводу оголошення стосовно нових храмів. Це було особливо радісною звісткою для моїх багатьох, багатьох родичів у штаті Вайомінг.

Будь-де у світі, коли будується новий храм, Церква проводить щось особливе—а в Сполучених Штатах і Канаді це вже гарна загальна традиція—ми проводимо дні відкритих дверей. Протягом цих тижнів, які передують освяченню нового храму, ми відчиняємо двері й запрошуємо місцевих урядовців і релігійних провідників, місцевих членів Церкви й людей інших віросповідань пройтися екскурсією нашим новозбудованим храмом.

Усе це прекрасні події, які допомагають людям, які не знайомі з Церквою, дізнатися про неї дещо більше. Майже кожен, хто відвідує новий храм, дивується і його зовнішнім виглядом, і внутрішньою красою. Вони вражені майстерністю й увагою до кожної деталі храму. Більш того, багато відвідувачів відчувають

щось незвичайне й особливе під час екскурсії неосвяченим храмом. Це загальні відгуки відвідувачів наших днів відкритих дверей, але найбільш розповсюджена відповідь інша. Те, що більш за все вражає відвідувачів, це члени Церкви, яких вони зустрічають під час днів відкритих дверей. Вони залишають храмову територію глибоко враженими тими, хто їх приймав,—святими останніх днів.

Зараз на Церкву звертають увагу в усьому світі більше, ніж будь-коли раніше. Працівники ЗМІ щодня пишуть або говорять про Церкву, розповідаючи про її різні заходи. Багато найвідоміших служб новин у Сполучених Штатах постійно обговорюють Церкву або її членів. І ці обговорення також поширюються по всій земній кулі.

Церква також користується увагою в Інтернеті, який, як ви знаєте, цілковито змінив шлях обміну інформації між людьми. У будь-який час протягом дня по всьому світу триває обговорення Церкви і її вчень в Інтернеті, на блогах та



в соціальних мережах людьми, які ніколи не писали статті в газети або журнали. Вони знімають відео і розміщують його для показу он-лайн. Це звичайні люди—як члени нашої віри, так і інших віросповідань—усі вони говорять про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Зміни в способі нашого спілкування частково пояснюють те, чому “мормони” тепер більш помітні, ніж раніше. З іншого боку Церква постійно зростає чисельно і територіально. Більше людей мають членів Церкви за сусідів та друзів, відомі члени Церкви займають місця в уряді, в бізнесі, в сфері розваг, освіти і просто всюди, так здається. Це помітили навіть ті, хто не є членами Церкви, і вони дивуються, що відбувається. Це прекрасно, що так багато людей зараз знають про Церкву і про святих останніх днів.

Незважаючи на те, що Церква стає більш відкритою, все ще залишається багато людей, які нас не розуміють. Декого з них було навчено ставитися до Церкви підозріло, спиратися на негативні стереотипи стосовно неї, не цікавлячись джерелом їхнього походження та тим, чи відповідають вони дійсності. Є також багато дезінформації та непорозумінь стосовно того, що являє собою Церква і її вірування. Так було ще з часів пророка Джозефа Сміта.

Джозеф Сміт написав свою історію частково, “щоб вивести з омани

громадську думку і надати усім шукачам істини можливість володіти фактами” (Джозеф Сміт—Історія 1:1). Дійсно завжди будуть ті, хто викривлятиме істину й навмисне спотворюватиме вчення Церкви. Але більшість тих, у кого є запитання стосовно Церкви, просто бажають зрозуміти. Це—неупереджені люди, які щиро цікавляться нами.

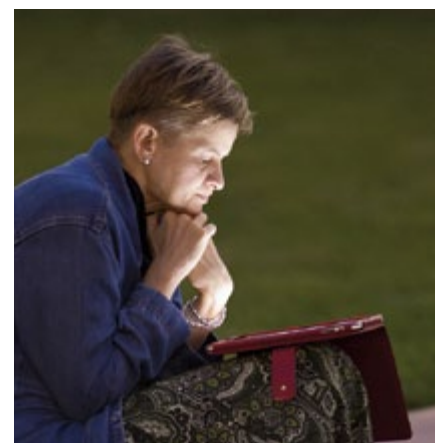
Зростання помітності та репутації Церкви відкриває для нас, як для її членів, неймовірні можливості. Ми можемо сприяти “виводу з омани громадської думки” та виправляти хибну інформацію, коли нас описують такими, якими ми не є. Але більш важливо, що ми можемо ділитися тим, ким ми є.

Ми можемо робити дещо конкретне—і ви можете це робити,—щоб покращувати розуміння Церкви [у світі]. Якщо ми робимо це з тим самим духом і поведимося так само, як під час проведення днів відкритих дверей храму, наші друзі та сусіди почнуть розуміти нас краще. Їхні підозри розвіються, негативні стереотипи зникнуть і вони почнуть сприймати Церкву такою, як вона є насправді.

Дозвольте мені запропонувати кілька ідей того, що ми можемо робити.

По-перше, ми повинні бути сміливими, проголошуючи Ісуса Христа. Ми хочемо, аби інші знали у що ми віримо: Він є головною постаттю

всієї людської історії. Його життя і вчення є серцем Біблії та інших книг, які ми вважаємо Святим Письмом. Старий Завіт подає фундамент для земного служіння Христа. Новий Завіт описує Його земне служіння. Книга Мормона пропонує нам друге свідчення Його земного служіння. Він прийшов на землю проповідувати Свою евангелію як основу для всього людства, аби всі Божі діти могли дізнатися про Нього і Його вчення. Потім Він віддав Своє життя, щоб стати нашим Спасителем і Випкупителем. Спасіння можливе лише завдяки Ісусу Христу. Саме тому ми віримо, що Він є головною постаттю всієї людської історії. Наша вічна доля завжди знаходиться в Його руках. Як це прекрасно—вірити в Нього й приймати Його як нашого Спасителя, нашого Господа і нашого Вчителя.



Ми також віримо, що лише через Христа можливо знайти повноту радості, надії і щастя—як у цьому житті, так і у вічностях. Наше вчення, викладене в Книзі Мормона, промовляє рішучо: “Отже, ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметесь вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя” (2 Нефій 31:20).

Ми проголошуємо нашу віру в Ісуса Христа і приймаємо Його як нашого Спасителя. Він благословить нас і вестиме у всіх наших стараннях. Поки ми працюємо тут, у смертному житті, Він буде зміцнювати нас і заспокоювати в часи випробувань. Члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів живуть вірою в Нього, Чия Церква це є.

По-друге, будьте праведним прикладом для інших. Після того як ми заявимо про наші вірування, ми повинні дотримуватися поради, даної нам у 1 Тимофію 4:12: “Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості”.

Спаситель навчав важливості бути прикладом нашої віри, коли сказав: “Отак, ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі” (Матвій 5:16).

Намагаючись наслідувати Його приклад, ми повинні зробити наше життя прикладом великодушності і добротності для світу. Добрі справи кожного з нас можуть сприяти довірі як до Спасителя, так і до Його Церкви. В той час, як ми зайняті добрими справами, є чесними і праведними чоловіками і жінками, наші життя будуть



віддзеркалювати Світло Христа.

Наступне, розповідайте про Церкву. В пліні нашого щоденного життя ми благословенні багатьма можливостями ділитися нашими віруваннями з іншими людьми. Коли колеги по роботі або знайомі запитують про наші релігійні вірування, вони запрошують нас поділитися тим, ким ми є й у що віримо. Вони можуть зацікавитися або не зацікавитися Церквою, але їм цікаво пізнати нас дещо глибше.

Моя порада вам—прийняти їхнє запрошення. Ваші знайомі не запрошують вас навчати, проповідувати, роз'яснювати або напучувати. Залучіть їх до діалогу—поділіться чимось із ваших вірувань і запитайте щось про їхні вірування. Оцініть рівень їхньої зацікавленості тими запитаннями, які вони ставлять. Якщо вони ставлять багато запитань, сконцентруйте бесіду на відповідях до цих запитань. Завжди пам'ятайте, що для них краще, аби не ви розповідали, а щоб вони самі запитували.

Здається, деякі члени Церкви прагнуть тримати в секреті своє членство в Церкві. В них є свої причини. Наприклад, їм може здаватися, що певне місце не годиться, щоб ділитися своїми віруваннями. Ймовірно, вони бояться, що можуть припуститися помилки, або що їм поставлять запитання, на яке вони не зможуть відповісти. Якщо у вас колись були такі думки, я хочу вам дещо порадити. Просто пам'ятайте

слова Івана: “Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть” (1 Іван 4:18). Якщо ми просто будемо любити Бога і наших ближніх, нам обіцяно, що ми здолаємо свої страхи.

Якщо ви нещодавно заходили на сайт: Mormon.org, який є Церковним веб-сайтом для зацікавлених Церквою, ви бачили членів Церкви, які розмістили інформацію про себе. Вони створюють он-лайн-профілі, де пояснюється, ким вони є і чому їхні вірування мають для них важливе значення. Вони сміливо говорять про свою віру.

Ми повинні цінувати такі розмови і підходити до них з Христовою любов'ю. Наш тон, говоримо ми чи пишемо, має бути чемним і ввічливим, незалежно від реакції з боку інших. Ми маємо бути чесними, відкритими й намагатися висловлюватися чітко. В будь-якому випадку ми прагнемо уникати суперечок або образ.

Апостол Павло пояснив: “Але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні” [при спілкуванні] (1 Петра 1:15).

Сьогоднішній спосіб спілкування, здається, все більше і більше залучає Інтернет. Ми заохочуємо людей, молодих і літніх, користуватися Інтернетом і соціальними ЗМІ для того, щоб ділитися своїми релігійними переконаннями.

Користуючись Інтернетом, ви можете натрапити на “живу розмову” про Церкву. Керуючись



Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Духом, не вагайтеся додати свій голос до цих розмов.

Послання евангелії Ісуса Христа не схоже ні на що інше, чим ви будете ділитися з людьми. В добу поінформованості воно є найважливішою інформацією в усьому світі. Немає питань щодо її цінності. Це—дорогоцінна перлина (див. Матвій 13:46).

Розмовляючи про Церкву, ми не намагаємося її прикрасити. Нам не потрібно прагнути справити враження нашим посланням. Нам слід передавати послання чесно і прямо. Якщо ми відчинимо зв'язки спілкування, послання відновленої евангелії Ісуса Христа саме доведе свою істинність тим, хто готові його прийняти.

Іноді виникає велика розбіжність—прірва непорозуміння—між тим, як ми сприймаємо Церкву зсередини, і тим, як інші бачать її ззовні. Це основна причина того, навіщо ми проводимо дні відкритих дверей перед освяченням кожного нового храму. Члени Церкви-волонтери під час днів відкритих дверей просто намагаються допомогти іншим побачити Церкву так, як бачать її вони—зсередини. Вони сприймають Церкву як чудову роботу, навіть диво, і вони бажають, аби й інші пізнали це. Я прошу вас чинити так само.

Я обіцяю вам, якщо ви будете реагувати на запрошення поділитися своїми віруваннями і почуттями щодо відновленої евангелії Ісуса Христа, дух любові й дух відваги буде вашим постійним напарником, бо “досконала любов проганяє страх геть” (1 Іван 4:18).

Настав час дедалі зростаючих можливостей ділитися евангелією Ісуса Христа з іншими. Готуймося користуватися цими нагодами, які даються нам, аби поділитися своїми віруваннями. Про це я смиренно молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Ми усі на службі

Від кожного чоловіка, молодого і в літах, який є носієм священства, я попрошу сильнішого і більш відданого голосу, ... голосу за добро, голосу за евангелію, голосу за Бога.

У дусі цього дивовижно зворушливого гімну і з промовистою молитвою старійшини Річарда Г. Хінклі у серці, я, брати, бажаю сьогодні говорити досить відверто. Я запрошую до цієї відвертості молодих чоловіків—носіїв Ааронового священства.

Говорячи про велич Першого відіння Джозефа Сміта, ми іноді не акцентуємо уваги на загрозовому протистоянні, яке відбулося прямо перед цим. Метою протистояння було: якщо можливо, знищити хлопчика і в будь-якому випадку завадити отриманню одкровення, яке ось-ось мало бути отримане. Ми не говоримо про ворога більше, ніж треба, а я взагалі не люблю про нього говорити, але випадок з юним Джозефом нагадує нам про те, що має пам'ятати кожен чоловік і, зокрема, кожен молодий чоловік з цієї аудиторії.

По-перше, Сатана, або Люцифер, або батько брехні—називайте його, як забажаєте—є реальним і є уособленням самого зла. Його наміри в кожному випадку є злими, і його трусить при появі викупительного світла, від самої думки про істину. По-друге,

він є вічним противником Божої любові, Спокути Ісуса Христа й справи миру та спасіння. Він буде боротися проти цього завжди і всюди, як тільки зможе. Він знає, що в кінці зазнає поразки і буде вигнаний, але він сповнений рішучості забрати з собою, по можливості, якомога більше інших.

Тож якою є тактика диявола в цій боротьбі, коли на кону вічне життя? І тут знову стає повчальним випадок у Священному гаю. Джозеф написав, що у спробі протистояти всьому, що мало статися, Люцифер виявив силу, яка “настільки дивовижно подіяла на мене, що мого язика було зв'язано і я не міг говорити”¹.

Як навчав цього ранку президент Бойд К. Пекер, Сатана не може позбавити життя в прямому сенсі. Це одна з багатьох речей, яких він робити не може. Але очевидно, що його зусилля зупинити цю роботу спрацюють достатньо добре, якщо він зможе лише зв'язати язик праведному. Брати, якщо це так, я цього вечора шукаю чоловіків, молодих і літніх, які не байдужі до цієї битви між добром і злом, і ладні записатися до війська й підносити свій



голос. Ми—на війні, і протягом кількох наступних хвилин я бажаю уособлювати призовний пункт.

Може, мені слід наспівати мелодію гімну “Ми усі на службі”? Ви знаєте рядок: “Чи хотів би стати Божим воїном ти?”² Звичайно, чудово, що закликаючи записатися до війська, ми *не* шукаємо добровольців, аби стріляти з гвинтівки або кидати ручні гранати. Ні, нам потрібні батальйони, які візьмуть за зброю “кожне слово, що йде з вуст Бога”³. Тож сьогодні я шукаю місіонерів, які не зв’яжуть свого язика добровільно, а будуть з Духом Господа і силою свого священства відкривати свої вуста і звіщати чудеса. Саме такі слова, як казали брати у перші дні Церкви, стануть знаряддям, за допомогою яких “наймогутніші справи [віри] були і будуть зроблені”⁴.

Я особливо прошу молодих чоловіків—носіїв Ааронового священства—сісти рівно і бути уважними. Дозвольте мені провести для вас аналогію зі спортом. Ми, молоді люди, залучені до смертельної боротьби з супротивником, тож я наближусь до вашого обличчя, ніс до носа, і скажу з таким собі полум’ям, яке мало не обпалює ваші брови—так, як це роблять тренери, коли гра добігає кінця, і перемога означає все. Оскільки доля гри у ваших руках, цей тренер говорить вам, що для

того, аби грати в цьому матчі, деякі з вас повинні стати більш морально чистими, ніж є зараз. У цій битві між добром і злом, коли приходить спокуса, ви не можете, коли захочеться, грати на боці ворога, а тоді сподіватися, що перед тим, як настане час іти до храму або їхати на місію, ви перевдягнетесь і будете на боці Спасителя, ніби нічого й не сталося. Цього, мої юні друзі, ви робити не можете. Бог осміяний не буде.

Отже, тепер ми маємо дилему: ви і я. Вона в тому, що в записках цієї Церкви вже є тисячі молодих чоловіків віку Ааронового священства, які складають наш резерв кандидатур на майбутнє місіонерське служіння. Але питання в тому, щоб ці диякони, вчителі та священники залишалися достатньо активними і гідними, аби бути висвяченими у старійшини і служити місіонерами. Тож нам потрібно, щоб молоді чоловіки, які вже є в команді, *залишилися* в ній і припинили водити м’яч за межами поля саме тоді, коли ви потрібні нам, щоб увійти у гру й показати результат! У майже всіх спортивних змаганнях, наскільки мені відомо, є межі, намальовані на підлозі або на полі, в яких має залишатися кожен учасник під час змагання. Так і Господь провів межі гідності для тих, хто були покликані працювати з Ним у цій роботі. Жоден місіонер, який не

покаявся у скоєному до місії статевого гріху, або лайці, або перегляді порнографії, не може очікувати, що він буде здатний закликати інших покаятися в таких самих порушеннях! Цього ви робити не можете. Дух не буде з вами, і слова душитимуть горло, коли ви будете говорити. Ви не можете відступати на те, що Легій назвав “забороненими дорогами”⁵, і сподіватися, що вам вдасться спрямовувати інших на “тісну і вузьку путь”⁶—так бути не може.

Але на цю проблему для вас є відповідь точно так само, як вона є і для тих слухачів, до яких ви підете. Ким би ви не були і що б ви не зробили, ви можете бути прощені. Кожен із вас, молоді чоловіки, може залишити в минулому будь-яку провину, що вас непокоїть. Це диво прощення; це диво Спокути Господа Ісуса Христа. Але вам це не вдасться без повної відданості евангелії і без покаяння там, де це потрібно. Я прошу вас, молоді чоловіки, будьте активними і будьте чистими. Якщо необхідно, я прошу: *станьте* активними і *станьте* чистими.

Тож, брати, ми говоримо з вами прямо, тому що в даному випадку обережність, здається, не спрацьовує. Ми говоримо прямо, тому що Сатана—це реальна істота, яка прагне вашого знищення, і ви відчуваєте

його вплив у дедалі молодшому й молодшому віці. Тож ми беремо вас за барки і кричимо що є духу:

*Чуєш битви звук гучний?
З нами іди! З нами іди!*⁷

Мої юні друзі, у майбутні місяці і роки нам потрібні на десятки тисяч більше місіонерів. Вони повинні з'явитися зі зростаючого відсотку носіїв Ааронового священства, які будуть висвячені, активні, чисті та гідні служіння.

Тим із вас, хто вже відслужив на місії або служить зараз, ми дякуємо за все добре, що ви зробили, і за ті життя, які ви змінили. Благословенні ви! Ми також розуміємо, що є такі, хто все життя сподівалися служити на місії, але через проблеми зі здоров'ям або інші перешкоди, які від них не залежать, не можуть виконати цього. Ми публічно і з гордістю відаємо честь цій групі. Ми знаємо про ваші бажання і аплодуємо вашій відданості. Ми любимо вас і пишаємося вами. Ви—в команді і завжди будете в ній, навіть якщо ви з честю звільнені від служіння на місії повного дня. Але ми потребуємо решти з вас!

А тепер ви, брати—носії Мелхиседекового священства, не посміхайтесь і не розлягайтесь у своїх кріслах. Я ще не закінчив. Нам потрібні на тисячі більше подружніх пар, які б служили в місіях Церкви. Кожен президент місії благає про них. Усюди, де служать наші подружні пари, вони привносять зрілість у роботу, якої не може привнести жодна кількість 19-річних місіонерів, якими б гарними вони не були.

Для того, аби заохотити більше подружніх пар до служіння, Перше Президентство і Кворум дванадцятьох прийняли одне з найсміливіших і найщедріших рішень, які



стосувалися місіонерської роботи протягом останніх 50 років. У травні цього року провідники священства на місцях отримали повідомлення, що оренда житла для подружніх пар (йдеться *тільки* про оренду житла) буде фінансуватися з місіонерських фондів Церкви, якщо сума плати перевищує заздалегідь визначений місячний ліміт. Яке благословення! Це послана з небес допомога для покриття тієї найбільшої витрати, з якою стикаються наші подружні пари на місії. Братами також було встановлено, що місяця для подружніх пар може тривати 6 або 12 місяців, окрім традиційного терміну—18 або 23 місяців. Іншою чудовою новиною є те, що подружні пари отримали дозвіл повертатися, за власні кошти, додому на короткий час у разі дуже важливих сімейних подій. І припинить перейматися тим, що вам треба буде ходити від дверей до дверей або жити за тим самим розкладом, що і 19-річні місіонери! Ми не просимо вас про це, а натомість маємо для вас безліч інших справ, які ви в змозі робити, і неабияку свободу в тому, як їх робити.

Брати, ми розуміємо, що деякі з вас, зваживши на стан здоров'я, ситуацію в сім'ї або економічні чинники, не зможуть поїхати прямо зараз або, можливо, й ніколи. Але завдяки нескладному плануванню, багатьом із вас вдасться поїхати.

Єпископи і президенти колів, обговоріть цю потребу на ваших

радах і конференціях. Під час зборів сидіть на трибуні і з молитвою вдивляйтесь в обличчя присутніх, аби отримати натхнення щодо тих, хто має бути покликаний. Потім радьтеся з ними і допоможіть їм встановити дату, з якої вони розпочнуть служіння. Брати, коли це станеться, скажіть своїм дружинам, що якщо ви зможете залишити своє м'яке крісло і пульт від телевізора всього на кілька місяців, то вони зможуть залишити онуків. З тими ніжними створіннями все буде чудово, і я обіцяю, що ви зробите для них під час служіння Господу те, чого вам ніколи у світі не зробити, якщо ви залишитесь вдома і піклуватиметесь про них. Який більший дар можуть піднести дідуся і бабуся своїм нащадкам, ніж сказати словом і ділом: “У нашій сім'ї ми служимо на місії!”

Місіонерська робота—не єдине, що нам потрібно робити у цій великій, всесвітній, дивовижній Церкві. Але майже все інше, що нам потрібно, залежить від людей, які спершу чують евангелію Ісуса Христа і навертаються у віру. Саме тому останнє доручення Ісуса Дванадцятьом було простим і водночас

Монреаль, провінція Квебек, Канада



фундаментальним—“тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа”⁸. Лише тоді, лише після цього, може в усій повноті прийти решта благословень євангелії—сімейна згуртованість, програми для молоді, обіцяння священства і обряди, які ведуть прямо до храму. Але, як свідчив Нефій, людина не може отримати нічого з цього, доки вона не “ввій[де] у... ворота”⁹. Зважаючи на все те, що належить зробити на шляху до вічного життя, нам потрібно набагато більше місіонерів, які відчинять ці ворота і допоможуть людям ними увійти.

Від кожного чоловіка, молодого і в літах, який є носієм священства, я попрошу сильнішого і більш відданого голосу, голосу не лише проти зла й того, хто є його уособленням, але й голосу за добро, голосу за євангелію, голосу за Бога. Брати, якого б віку ви не були, розв'яжіть ваш язик і побачте, як ваші слова робитимуть чудеса в житті тих, “кого утрим[ано] від істини, бо вони не знають, де знайти її”¹⁰.

*Швидше до битви, швидше на бій;
Істина Божя—щит наш міцний.
Біля знамен збираємось ми,
Щоб радісно, радісно всім додому
йти*¹¹.

В ім'я Ісуса Христа, нашого Господаря, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Сміт—Історія 1:15.
2. “Ми усі на службі”, *Гімни*, с. 150.
3. УЗ 84:44; див. також Повторення закону 8:3; Матвій 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), 73.
5. 1 Нефій 8:28.
6. 2 Нефій 31:18.
7. *Гімни*, с. 150.
8. Матвій 28:19.
9. 2 Нефій 33:9.
10. УЗ 123:12.
11. *Гімни*, с. 150.



Єпископ Кіт Б. Мак-Муллін

Другий радник у Верховному єпископаті

Сила Ааронового священства

Ви і ваш чин в Аароновому священстві є надзвичайно важливими в роботі Небесного Батька з Його дітьми і для підготовки цієї землі до Другого пришествя.

Нещодавно під час навчання для генеральних авторитетів Президент Томас С. Монсон знову звертав особливу увагу на обов'язки і можливості носіїв Ааронового священства¹. Саме в душі цього навчання я звертаюся до вас.

Обов'язок, якщо його належно виконують, визначає долю народів і країн. Принцип виконання обов'язку є настільки основоположним, що носії священства отримують таку настанову: “Отже, нехай кожна людина вивчить свій обов'язок і діє у чині, на який її призначено, з усією старанністю”².

Президент Монсон пояснює: “Почуття обов'язку з'являється поступово, коли ми, носії священства, приймаємо і починаємо виконувати дані нам доручення”³. Президент Альберта Сміта: “Це ваш обов'язок—перш за все, дізнатися, чого Господь хоче, а тоді з силою і міццю Його святого священства так звеличувати ваше покликання у присутності ваших товаришів, що люди будуть раді слідувати за вами”⁴.

Кажучи про Свій обов'язок,

Господь сказав: “Я ... не шукаю-бо волі Своєї, але волі Отця”⁵. “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене”⁶. Завдяки тому, що Ісус Христос виконав Свій обов'язок, “все людство може бути спасенним через послухність законам і обрядам євангелії”⁷. Брати, це той стандарт, на який ми повинні рівнятися.

З власного досвіду я переконався, що ви, хто служить дияконами, вчителями і священниками, є настільки готовими, надійними і здібними, наскільки ми очікуємо цього від вас. Ми захоплюємося вами. Ваша енергія передається нам, ваші здібності вражають, спілкування з вами надихає. Ви і ваш чин в Аароновому священстві є надзвичайно важливими в роботі Небесного Батька з Його дітьми і для підготовки цієї землі до Другого пришествя Його Святого Сина. Наш погляд на вас і на ваш обов'язок сягає далі вашого. Павло казав про вас такими словами: “Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості!”⁸



*Чоловікам у давнину
Було дано священство Ааронове.
Через левитів, священиків і
пророків
Воно благословляло Божих дітей.*

*Тоді прийшов у світ Спаситель,
Шукаючи Івана,
Щоб охреститися тією ж силою
І розпочати роботу спасіння.*

*В останні дні та сама сила
Була знову відновлена на землі,
Щоб усі євангельські істини
Могли знайти місце в душі.*

*Ааронове священство—прекрасна
істина,
Підготована для нас,
Щоб викуплення міг здійснити
Улюблений Божий Син!*

*І той, хто служить цією силою—
Про нього скажемо: “Це вже не
хлопчик,
Бо має він священства мантію.
Дивись, це—муж”⁹.*

“Владою і повноваженням...
Ааронового священства є тримати
ключі від священнослужіння ангелів
та виконувати зовнішні обряди, букви
євангелії, хрещення покаяння для
відпущення гріхів, згідно з завітами

та заповідями”¹⁰. Президент Бойд К.
Пекер зазначив: “Ми маємо великий
успіх у поширенні *влади* священ-
ства. Майже всюди встановлено його
владу. ... Проте поширення *влади*
священства, я гадаю, випередило по-
ширення *сили* священства”¹¹. Заради
вічного благополуччя Божих дітей
одне й друге має урівноважитися.

Наш пророк вказав нам, як це
можна зробити. Цитуючи Джорджа
К. Кеннона, Президент Монсон ска-
зав: “Я хочу бачити, що сила священ-
ства зростає. ... Я хочу бачити, як ця
сила і влада розповсюджується по
всій організації священства, сягаючи
від найвищих чинів до найменшого і
найсмирненнішого диякона у Церкві.
Кожен чоловік має прагнути одкро-
вень від Бога і насолоджуватися
ними. Вони є світлом з небес, що
свіє в його душі і дає знання щодо
обов'язків, щодо тієї частини ро-
боти, яка покладається на нього у
священстві”¹².

Що може робити диякон, учи-
тель чи священик, аби отримати
дух одкровення і звеличувати своє
покликання? Він може жити так,
щоб насолоджуватися очищуючою,
освячуючою і осяйною силою
Святого Духа.

Важливість цього міститься у сло-
вах Алми: “І ось я кажу вам, що то і є

чин, за яким я покликаний... пропо-
відувати... підростаючому поко-
лінню, ... що вони мають покаятися
і *народитися знову*”¹³. Коли людина
народжується знову, її серце зміню-
ється. Вона вже не прагне до чогось
злого й нечистого. Вона відчуває
глибоку й незмінну любов до Бога.
Вона хоче бути хорошою, служити
іншим і дотримуватися заповідей”¹⁴.

Президент Джозеф Ф. Сміт опи-
сував свій досвід, пов'язаний із цією
могутньою зміною: “Мене охопило
почуття чистого миру, любові і
світла. Я відчував душею, що якщо і
грішив, ... мене було прощено; мене
було дійсно очищено від гріха; моє
серце було зворушене, і я відчував,
що не завдам шкоди навіть най-
меншій комашці під моїми ногами.
Мені здавалося, що я хочу робити
добро повсюди, кожному і всьому.
Я відчував новизну життя, оновлене
бажання робити те, що правильно.
У моїй душі не залишилось і сліду
від бажання робити погане. Дійсно,
я був маленьким хлопчиком, це
правда... але саме таке почуття
охопило мене і я знав, що воно було
від Бога. Те відчуття було й відтоді
назавжди залишилося живим свідчен-
ням того, що я прийняв Господа”¹⁵.

Тож ми закликаємо вас, чудові
молоді брати, старанно намагатися

“народитися знову”¹⁶. Моліться про цю могутню зміну в своєму житті. Вивчайте Писання. Понад усе прагніть пізнати Бога і стати такими, як Його святий Син. Насолоджуйтеся своєю юністю, однак “відкинь[те] дитяче”¹⁷.

Остерігайтеся нечестивих і безглузких розмов.

Утікайте від зла.

Уникайте суперечок.

Покайтеся, якщо в цьому є потреба¹⁸.

Це допоможе вам розвинути найшляхетніші риси вашої чоловічої природи. У вас будуть такі якості, як сміливість, надійність, смирення, віра і доброта. Друзі вами будуть захоплюватися, батьки вас хвалитимуть, брати у священстві будуть на вас покладатися, молоді жінки обожнюватимуть вас і ставатимуть навіть кращими завдяки вам. Бог вас шануватиме і пролле на ваше служіння у священстві *сили згори*.

Решта з нас робитиме свою частину. Як батьки і дідуся ми будемо готувати вас до ще доблеснішого служіння в Божому царстві. Як ваші брати ми будемо показувати вам кращий приклад для наслідування. Ми збільшимо силу ваших кворумів. Ми будемо підтримувати президентства ваших кворумів, коли вони застосовуватимуть свої ключі в керівництві. Ми надамо вам можливість повною мірою виконувати обов’язки в Аароновому священстві й звеличувати свої покликання в ньому.

Завдяки вашому служінню Церква отримує великі благословення. “Ангели розмовляють силою Святого Духа”¹⁹. І ви також можете це робити. Коли ви розмовляєте силою Святого Духа і прислуговуєте священні символи причастя, чоловіки і жінки, хлопчики і дівчатка намагатимуться покаятися, збільшити віру в Христа і



завжди мати поруч Святого Духа.

Коли ви поститесь і збираєте пожертвування від посту, члени Церкви відчують спонукання наслідувати Спасителя. Господь дбав про бідних, пригноблених і всіх запрошував: “Ідіть за Мною”²⁰. Коли ви служите, піклуючись про тих, кому менше поталанило, то залучаєте й нас до Його священної роботи допомагаєте нам зберігати прощення за власні минулі гріхи²¹.

Коли ви “відвід[уєте] дім кожного члена”²², не бійтеся і не соромтеся. У необхідний момент Святий Дух надасть вам слова, які необхідно сказати, свідчення, яке треба буде скласти, служіння, яке слід буде здійснити.

Ваші старанні зусилля “завжди пильнувати Церкву”²³ принесуть плоди. Ваше щире ставлення переконає найзапеклішого атеїста й розірве окови супротивника. Коли ви запросите інших прийти з вами до церкви, прийняти з вами причастя, разом з вами послужити, це стане довгоочікуваним бальзамом для тих, хто загубився в сутінках, де світло евангелії ледве пробивається або й зовсім не сяє.

О мої улюблені молоді браття, “не занедб[уйте] благодатного дара в собі”²⁴, якого ви отримали тоді, коли вам було дароване Ааронове священство й вас рукопоклали.

“Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму.

Тож, не соромся засвідчення

Господа нашого. ...Страждай з Євангелією за силою Бога,

Що нас ... покликав святим покликом, ...що нам дан[ий] в Христі Ісусі попереду вічних часів”²⁵.

Наш улюблений пророк “закликав вас під прапори”²⁶. Ми вітаємо вас, молимося за вас, радіємо, служачи з вами, і дякуємо Богові за силу вашого спасительного служіння.

Я свідчу, що Бог є нашим Вічним Батьком і перебуває на небесах. Ісус Христос є святим Божим Сином, Викупителем світу, а ви, вірні носії Ааронового священства, є Його посланцями на землі. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, Навчання для генеральних авторитетів, квіт. 2010.
2. Учення і завіти 107:99.
3. Томас С. Монсон, “Священне покликання служити”, *Ліягона*, трав., 2005, с. 54.
4. Джордж Альберт Сміт, у Conference Report, Арг. 1942, 14; див. також Томас С. Монсон, *Ліягона*, трав. 2005, с. 54.
5. Іван 5:30.
6. Іван 6:38.
7. Уложення віри 1:3.
8. 1 Тимофію 4:12.
9. Вірш Кіта Б. Мак-Мулліна; див. Keith B. McMullin, “Behold the Man,” *Ensign*, Nov. 1997, 42.
10. Учення і Завіти 107:20.
11. Бойд К. Пекер, “Сила священства”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 7.
12. Джордж К. Кеннон, *Deseret Weekly*, Nov. 2, 1889, 593; цитовано Томасом С. Монсоном під час навчання для генеральних авторитетів, квіт. 2002 р.
13. Алма 5:49; курсив додано.
14. Див. Меріон Дж. Ромні, “According to the Covenants,” *Ensign*, Nov. 1975, 71–73.
15. Джозеф Ф. Сміт, у Conference Report, Арг. 1898, 66.
16. Див. Іван 3:3–7; Алма 5:14–21, 49.
17. 1 Коринтянам 13:11.
18. Див. 2 Тимофію 2:16, 22–26.
19. 2 Нефій 32:3.
20. Лука 18:22; див. також Іван 14:12–14.
21. Див. Мосія 4:26.
22. Учення і Завіти 20:47.
23. Учення і Завіти 20:53.
24. 1 Тимофію 4:14.
25. 2 Тимофію 1:7–9.
26. Томас С. Монсон, Навчання для генеральних авторитетів, квіт. 2010.



Старійшина В. Крістофер Уедделл
Сімдесятник

Унікальна нагода в житті

Завдяки вашому відданому служінню і добровільній жертві, ваша місія стане для вас святою землею.

Визначною подією у житті місіонера є його остання або заключна співбесіда з президентом місії. Ця співбесіда буде зосереджена на обговоренні того, що, здається, стане незабутнім досвідом на все життя і ключових уроків, отриманих протягом останніх 18 чи 24 місяців.

Хоча багато з цих подій і уроків можуть бути звичайними для місіонерського служіння, кожна місія унікальна, з викликами і нагодами, які зміцнюють і випробовують нас відповідно до наших конкретних потреб і особливостей характеру.

Задовго до того, як полишити наш земний дім і сім'ю, щоб служити на місії повного дня, ми полишили небесних батьків, щоб виконати свою місію на землі. У нас є Батько на Небесах, який знає нас—наші сильні риси і слабкості, наші здібності та потенціал. Він знає, якого президента місії і напарників та яких членів Церкви і зацікавлених Церквою ми потребуємо, щоб стати місіонером, чоловіком і батьком, і носієм священства, якими ми спроможні стати.

Пророки, провидці та одкровителі дають місіонерам призначення

відповідно до того, як їх скеровує і спонукає Святий Дух. Натхненні президенти місії скеровують трансфери місіонерів кожні шість тижнів і швидко пізнають, що Господь точно знає, де Він хоче, щоб служив кожний з місіонерів.

Кілька років тому старійшина Хав'єр Місієго з Мадрида, Іспанія, служив на місії повного дня в Аризоні. Його покликання служити на місії у Сполучених Штатах здавалось тоді дещо незвичайним, оскільки більшість молодих людей з Іспанії покликали служити у рідній країні.

По завершенні духовного вечора колу, до участі в якому старійшина Місієго був запрошений разом зі своїм напарником, до нього підійшов малоактивний член Церкви, якого сюди привів друг. Це був перший раз за багато років, коли цей чоловік відвідав будинок зборів. Він запитав у старійшини Місієго, чи не знав той Хосе Місієго з Мадрида. Коли старійшина Місієго відповів, що його батька звать Хосе Місієго, чоловік схвилювано поставив ще кілька запитань, щоб пересвідчитися, що це дійсно *той самий* Хосе Місієго. Коли з'ясувалося, що вони

говорять про ту саму людину, цей малоактивний член Церкви заплакав. "Твій батько був єдиним, кого я христинив протягом всього свого служіння на місії",—пояснив він і розповів чому, як йому здавалось, його місія була невдалою. Він сказав, що був неактивним протягом багатьох років через певні почуття невідповідності та депресії, вважаючи, що якимось чином підвів Господа.

Тоді старійшина Місієго розповів, що ця так звана невдача місіонера означала для його сім'ї. Він сказав йому, що його батько, охрищений ще молодим дорослим, одружився у храмі, що старійшина Місієго був четвертим з шістьох дітей, що всі три хлопчики і сестра відслужили на місії повного дня, що всі вони активні в Церкві, і що всі, хто уклали шлюб, були запечатані в храмі.

Цей малоактивний колишній місіонер почав схлипувати. Зараз він усвідомив, що завдяки його зусиллям життя багатьох людей були благословенні, і Господь послав старійшину з самого Мадрида, Іспанія, що на іншому кінці землі, на цей духовний вечір в Аризоні, щоб допомогти йому таки зрозуміти, що він не був невдахою. Господь знає, де Він хоче, щоб служив кожний з місіонерів.

Як би Господь не благословляв нас протягом служіння на місії, благословення від цього служіння не завершуються у ту мить, коли президент нашого колу звільняє нас від покликання. Ваша місія—це навчальний полігон, де готують до життя. Досвід, уроки та свідчення, отримані через віддане служіння, призначені, щоб закласти євангельську основу, яка буде непорушною протягом всього смертного життя і у вічностях. Однак для того, щоб



благословення продовжували приходити по завершенню служіння на місії, є умови, яких слід дотримуватися. В Ученні і Завітах ми читаємо: “Бо всі, хто бажають мати благословення з Моїх рук, мають дотримуватися закону, який було призначено для цього благословення, і умов його” (УЗ 132:5). Цього принципу навчає розповідь у книзі Вихід.

Отримавши доручення від Господа, Мойсей повернувся до Єгипту, щоб вивести дітей Ізраїля з полону. Кара за карою не змогли принести їм волі, тож настала 10-та й остання кара: “І перейду Я тієї ночі в єгипетській краї, і повбиваю в єгипетській землі кожного первородного” (Вихід 12:12).

Для захисту від “згубника” (вірш 23) Господь наказав Своему народові принести в жертву ягня “без вади” (вірш 5), і зібрати кров від тієї жертви. Потім вони мали “взяти тієї крові” і окропити нею вхід до кожного дому—“обидва бокові одвірки і ... одвірок верхній” (вірш 7)—маючи таке обіцяння: “І побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної поразки” (вірш 13).

“І пішли, й учинили сини Ізраїля,—як наказав був Господь” (вірш 28). Вони принесли жертву, зібрали кров і окропили нею свої будинки. “І сталося в половині ночі, і вдарив Господь в єгипетській краї кожного первородного” (вірш 29). Мойсей і його люди, як і обіцяв Господь, були захищені.

Кров, якою окропляли ізраїльтяни, символізувала майбутню Спасителеву Спокуту. Її було отримано через жертвоприношення. Однак самої жертви і самої крові було недостатньо для отримання обіцяного благословення. *Якби кров'ю не окропили одвірки, жертва була би марною.*

Президент Томас С. Монсон навчав: “Місіонерська робота важка. Для її виконання необхідні всі сили, всі здібності, докладавання всіх зусиль. ... Від жодної іншої роботи не вимагається стількох довгих годин, більшої відданості або таких жертв і палких молитов” (“That All May Hear”, *Ensign*, May 1995, 49).

Завдяки цій жертві, ми повертаємося з місії з особистими дарами: Даром віри. Даром свідчення.

Даром розумінням ролі Духа. Даром щоденного вивчення євангелії. Даром здійсненого служіння нашому Спасителю. Дари дбайливо зберігаються у потертих примірниках Писань, пошарпаних посібниках *Проповідуйте Мою євангелію*, місіонерських щоденників і вдячних серцях. Однак для постійного отримання благословень, пов'язаних з місіонерським служінням, як і у випадку з дітьми Ізраїля, після принесення жертви має бути застосування.

Кілька років тому, коли ми з сестрою Уедделл очолювали Іспанську Барселонську місію, я під час заключної співбесіди з кожним з місіонерів давав їм останнє доручення. Я просив їх, коли вони повернуться додому, одразу ж приділити час, щоб замислитися над уроками і дарами, які вони отримали від щедроного Небесного Батька. Вони мали з молитвою скласти перелік тих уроків і обміркувати, як найкраще застосувати їх у своєму житті після місії—уроків, які впливатимуть на кожний аспект їхнього життя: освіту, вибір кар'єри, шлюб, народження

дітей, майбутнє служіння в Церкві та, найважливіше, ким вони продовжуватимуть ставати і яким буде їхній подальший розвиток як учнів Ісуса Христа.

Немає таких колишніх місіонерів, для яких надто пізно замислитися над уроками, отриманими під час відданого служіння, і більш старанно їх застосовувати. Коли ми це робимо, то повніше відчуємо вплив Духа у нашому житті, наші сім'ї зміцняться, і ми станемо ближчими до нашого Спасителя та Небесного Батька. На одній з попередніх генеральних конференцій старійшина Л. Том Перрі закликав: “Я звертаюся до вас, місіонери, що повернулися! Знову посвятить себе, знову проникніться прагненням і духом місіонерського служіння. Я закликаю вас мати вигляд слуг нашого Небесного Батька, бути серед Його слуг і діяти, як Його слуги. ... Я хочу пообіцяти вам: на вас чекають великі благословення, якщо ви й надалі йтимете вперед з тією відданістю, яку мали в часи свого служіння на місії повного дня” (“Місіонер, що повернувся”, *Ліягона*, січ. 2002, сс. 88, 89; *Ensign*, Nov. 2001, 77).

А зараз я звертаюся до молодих чоловіків, які ще не служили на місії повного дня, і поділюся порадою, даною Президентом Монсоном минулого жовтня: “Я повторюю те, про що пророки вже довго навчали: кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння є обов'язком, виконання якого Господь чекає від вас, кому було так багато дано” (“Коли ми знову зустрічаємося разом”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 5–6).

Подібно до того, як це було з місіонерами у минулому і відбувається у наш час, Господь знає вас

і підготував для вас місіонерський досвід. Він знає вашого президента місії і його чудову дружину, які любитимуть вас, як власних дітей, і будуть прагнути отримати натхнення і скерування стосовно вас. Він знає кожного з ваших напарників і те, чого ви навчитеся від них. Він знає кожну територію, в якій ви будете працювати, членів Церкви, з якими ви зустрінетеся, людей, яких ви навчатимете, і життя, які ви навкі зміните.

Завдяки вашому відданому служінню і добровільній жертві, ваша місія стане для вас святою землею. Ви станете свідком дива навернення, коли Дух діятиме через вас, щоб торкнутися сердець тих, кого ви навчаєте.

Підготовка до служіння має бути ретельною. Стати ефективним слугою Господа означає більше, ніж бути висвяченим на місіонера, прикріпити табличку чи приїхати до Центру підготовки місіонерів. Це процес, який починається задовго до того, як вас почнуть називати “старійшина”.

Приїжджайте на місію з особистим свідченням про Книгу Мормона, отриманим через вивчення і молитву. “Книга Мормона є вагомим доказом божественності Христа. Це також доказ відновлення, що було здійснене через пророка Джозефа Сміта. ... Ви як місіонер самі повинні мати особисте свідчення про істинність Книги Мормона. ... Це свідчення Святого Духа [стане] основною метою вашого навчання”. (*Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* [2005], сс. 107–108).

Приїжджайте на місію гідними супроводу Святого Духа. Як сказав Президент Езра Тефт Бенсон: “Дух—це найважливіший окремий елемент

у цій роботі. Якщо Дух буде звеличувати ваше покликання, ви зможете творити чудеса для Господа на місіонерській ниві. Без Духа ви ніколи не досягнете успіху, *якими б не були* ваші таланти і здібності”. (*У Проповідуйте Мою євангелію*, с. 188).

Приїжджайте на місію готовими працювати. “Ваш успіх як місіонера в першу чергу визначатиметься вашим бажанням шукати, навчати, христити і конфірмувати людей”. Від вас очікуватиметься, що ви будете “щоденно наполегливо працювати, докладаючи всіх зусиль, щоб привести душі до Христа”. (*Проповідуйте Мою євангелію*, сс. 10, 11).

Я повторю заклик старійшини М. Расселла Балларда, звернений до попереднього покоління молодих чоловіків, які готувалися до служіння: “Ми дивимось на вас, мої молоді брати Ааронового священства. Ви потрібні нам. Як і 2 тисячі юних воїнів Геламана, ви також є духовними синами Бога і також можете отримати силу, щоб будувати і захищати Його царство. Нам потрібно, щоб ви укладали священні завіти, як зробили це вони. Нам потрібно, щоб ви були абсолютно слухняними й вірними, як вони” (“Найвеличніше покоління місіонерів”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 47).

Відгукнувшись на цей заклик, ви отримаєте великий урок, як отримав старійшина Місієго та всі інші, хто віддано відслужили, повернулися і застосовували. Ви пізнаєте істинність слів нашого пророка, Президента Томаса С. Монсона: “Ви маєте унікальну нагоду в житті—служити на місії. На вас очікують благословення вічності. Ви маєте привілей не спостерігати за служінням священства, а брати у ньому участь” (*Ensign*, May 1995, 49). Я свідчу, що це—істина, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■



Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Допомагаючи у Господній спосіб

Принципи церковної програми благополуччя—це не просто хороші ідеї, це—відкриті Богом істини; саме вони є Його способом допомоги нужденним.

Шістдесят п'ять років тому, невдовзі після Другої світової війни, я на собі відчув благословення церковної програми благополуччя. І хоч я був тоді ще малою дитиною, та й досі пам'ятаю солодкий смак консервованих персиків і пшеничної каші, а також особливий запах подарованого одягу, який прислали у повоєнну пору німецьким святим турботливі члени Церкви зі Сполучених Штатів. Мені ніколи не забути цих проявів любові й доброти до тих з нас, хто був у великій нужді.

Цей особистий досвід і 75-та річниця натхненного плану благополуччя спонукають мене знову поміркувати над основними принципами турботи про бідних і нужденних, про самозабезпечення і служіння нашим ближнім.

Корінь нашої релігії

Іноді ми дивимося на благополуччя як просто на ще одну євангельську тему—одну з багатьох гілок на дереві євангелії. Однак я вважаю, що в цьому плані Господа наша вірність принципам благополуччя має бути

самим коренем нашої віри і відданості Йому.

Від початку часів Небесний Батько казав про це дуже ясно: від лагідного благання: “Якщо ти любиш Мене ... пам'ятай же про бідних і посвячай від своєї власності на їхню підтримку”¹, до прямого наказу: “Пам'ятайте в усьому бідних і нужденних, хворих і страждальців, бо той, хто не робить цього, той не є Моїм учнем”² і до суворого застереження: “Якщо якась людина візьме від рясноти, яку Я створив, і не віддасть свою долю, згідно з законом Моєї євангелії, бідним та нужденним, вона разом із злочестивими зведе очі свої в пеклі, терплячи муки”³.

Матеріальне і духовне пов'язані між собою

Дві великі заповіді—любити Бога і любити свого ближнього—це поєднання матеріального і духовного. Важливо зазначити, що ці дві заповіді називаються “великими”, бо на них стоять всі інші заповіді⁴. Іншими словами, пріоритети—у нашому власному житті, у сім'ї, у Церкві—повинні починатися з них. Усі інші цілі й дії мають впливати із джерела

цих двох великих заповідей: любити Бога і любити свого ближнього.

Матеріальне і духовне, як два боки монети, є нероздільними.

Той, Хто дав життя всьому, проголосив: “Все для Мене духовне, і ні в який час не давав Я вам закон, який був би фізичним”⁵. Для мене це означає, що “духовне життя—це в першу чергу *життя*. Воно не просто щось, що слід пізнавати й вивчати, ним слід жити”⁶.

На жаль, є ті, хто дивиться на “матеріальне” згори, бо вважає його менш важливим. Вони цінують духовне і применшують матеріальне. І хоч спрямовувати свої думки у височинь важливо, усе ж ми втрачаємо суть нашої релігії, якщо також не простягаємо свої руки на допомогу ближньому.

Наприклад, Енох сформував суспільство Сіон завдяки духовному процесу, в якому народ став “одного серця і одного розуму”, і завдяки матеріальній роботі, яка гарантувала те, що серед них “не було бідних”⁷.

Як і завжди, ми можемо дивитися як на взірць на досконалий приклад—на Ісуса Христа. Президент Дж. Рубен Кларк навчав: “Спаситель прийшов на землю, маючи виконати дві великі місії; перша—бути Месією, здійснити Спокуту гріхів і виконати закон; а друга—робити те серед Своїх братів і сестер у плоті, що полегшило б їхні страждання”⁸.

Так само і наш духовний прогрес нерозривно пов'язаний з матеріальним служінням, яке ми надаємо іншим.

Одне доповнює інше. Одне без одного вони лише нагадують собою Божий план щастя.

У Господній спосіб

У світі є багато чудових людей та організацій, які стараються

задовольнити нагальні потреби бідних та нужденних повсюди. Ми вдячні за це, однак Господній спосіб піклування про нужденних відрізняється від того, до якого вдається світ. Господь сказав: “Це необхідно зробити у Мій власний спосіб”⁹. Він зацікавлений не лише в наших нагальних потребах; Він також турбується про наш вічний розвиток. Тому-то Господній спосіб завжди—це не лише турбота про бідних, але й самозабезпечення та служіння нашому ближньому.

У 1941 році ріка Хіла вийшла з берегів і затопила долину Дункан в Аризоні. Молодий президент колу на ім'я Спенсер В. Кімбол зустрівся зі своїми радниками, визначив збитки і послав телеграму в Солт-Лейк-Сіті, просячи виділити велику суму грошей.

Замість грошей Президент Гебер Дж. Грант послав трьох чоловіків: Генрі Д. Мойла, Меріона Дж. Ромні та Гарольда Б. Лі. Вони зустрілися з президентом Кімболом і дали йому один важливий урок: “Це не програма “дай мені”, — сказали вони. — Це програма “допоможи собі сам”.

Через багато років Президент Кімбол сказав: “Думаю, Братам було б неважко відіслати нам [гроші] і їм було б не надто важко сісти в моєму кабінеті й розподілити їх; але яка велика користь прийшла до нас, коли сотні нас [місцевих членів Церкви] вирушили в Дункан і там зводили укріплення, стягали до купи сіно, робили насипи і все, що потрібно було зробити. Це—самопоміа”¹⁰.

Діючи за Господнім способом надання допомоги, члени колу президента Кімбола не лише задовольнили свої нагальні потреби, але й навчилися самі виходити зі складного становища, полегшувати страждання і зростати в любові та єдності, служачи одне одному.



Сан-Сальвадор, Сальвадор

Ми всі на службі

У цю саму годину є багато членів Церкви, які страждають. Вони потерпають від голоду, нестатків та різного характеру фізичних, психологічних та духовних недуг. Вони моляться всім своїм серцем про допомогу, про полегшення.

Брати, будь ласка, не думайте, що це обов'язок когось іншого. Він—мій, і він—ваш. Ми всі на службі. “Усі” означає *всіх*—кожного носія Ааронового і Мелхиседекового священства, багатого і бідного, у кожній країні. За Господнім планом, кожний має що дати¹¹.

Ось урок, який засвоює покоління за поколінням: і багатий і бідний—*усі* мають однакове священне зобов'язання—допомагати своєму ближньому. Від нас буде вимагатися, щоб усі ми працювали разом, аби успішно застосовувати принципи благополуччя і самозабезпечення.

Надто часто ми помічаємо потреби оточуючих нас, сподіваючись, що хтось якимось дивом з'явиться звідкілься, аби ті потреби задовольнити. Можливо, ми чекаємо на експертів, які спеціалізуються на розв'язуванні конкретних проблем. Якщо так, то ми обділяємо свого ближнього служінням, яке б могли надати, і

обділяємо себе можливістю служити. І хоч немає нічого поганого в самих експертах, усе ж будьмо реалістами: їх ніколи не вистачить для вирішення всіх проблем. Натомість Господь дав нам Своє священство і його організацію в кожній країні, де встановлено Церкву. А поряд з ним—Товариство допомоги. Як ми, носії священства, знаємо, жодні старання за програмою благополуччя не будуть успішними, якщо до них не залучити дивовижні дари й таланти наших сестер.

Це не Господній спосіб—сидіти на березі річки й чекати, поки вона висохне, щоб перейти через неї. Господній спосіб—це зібратися разом, засукати рукави і йти працювати та збудувати міст або зробити човен, щоб подолати води наших труднощів. Ви, чоловіки в Сіоні, ви, носії священства, є тими, хто може надихнути й принести полегшення святим, застосовуючи натхненні принципи програми благополуччя! Це ваша місія—відкрити свої очі, застосовувати священство і йти працювати в Господній спосіб!

Найвеличнійша організація на землі

Під час Великої депресії Гарольду Б. Лі, який на той час служив президентом колу, ніяк не вдавалося

знайти відповідь, як подолати бідність, нещастя та голод, що були такими поширеними у той час. Він звернувся з цим до Господа і спитав: “Яку організацію нам потрібно мати, щоб справитися з усім цим?”

І “це було так, наче Сам Господь сказав [йому]: “Поглянь-но, сину! Тобі не потрібна ніяка інша організація. Я дав тобі найвеличнішу організацію на лиці всієї землі. Величнішої за священство організації не існує. Усе, що тобі потрібно робити у світі,—це поставити священство до роботи. Оце і все”¹².

У наш час нам теж треба почати саме з цього. Ми вже маємо Господню організацію на місцях. Наше нелегке завдання—визначити, як її використовувати.

Слід почати з ретельного ознайомлення з тим, що Господь вже відкрив. Ми не повинні припускати, що вже це знаємо. Нам треба ставитися до цього зі смиренням малої дитини. Кожне покоління повинно наново вивчати доктрини, які є основоположними у Господньому способі піклування про нужденних. Як навчали нас впродовж років багато пророків, принципи церковної програми благополуччя—це не просто хороші ідеї, це—відкриті Богом істини; саме вони є Його способом допомоги нужденним.

Брати, перш за все вивчайте відкриті принципи і доктрини. Прочитайте посібники, що стосуються церковної програми благополуччя¹³; скористайтеся веб-сторінкою providentliving.org в Інтернеті; перечитайте статтю про церковний план благополуччя у червневому номері журналу *Ліягона* за 2011 рік. Зрозумійте Господній спосіб забезпечення Його святих. Дізнайтеся, як принципи—турбота про нужденних, служіння ближньому і



Лейсестер, Англія

самозабезпечення—доповнюють один одного. Господній спосіб самозабезпечення—це збалансування багатьох складових життя, у т.ч. це освіта, підтримання здоров'я, зайнятість, сімейні фінанси та духовна сила. Ближче познайомтеся із сучасною програмою благополуччя Церкви¹⁴.

Після того як ви вивчите доктрини і принципи церковної програми благополуччя, прагніть застосувати вивчене до потреб людей, які знаходяться під вашим керівництвом. Що це означає, великою мірою буде визначитися тим, що ви збираєтеся з'ясувати для себе. Кожна сім'я, кожна спільнота, кожна територія у світі—різні. У церковній програмі благополуччя не існує єдиної відповіді на всі запитання. Це програма самопомоги, за якою люди особисто відповідають за своє забезпечення. Серед наших ресурсів є такі: особиста молитва; наші Богом дані таланти і здібності; кошти, які можуть нам надати члени сім'ї та родичі; різні суспільні ресурси і, звичайно ж, турботлива підтримка кворумів священства і Товариств допомоги. Це допоможе нам дотримуватися натхненного зразка самозабезпечення.

Вам слід триматися курсу, який

складається з Господньої доктрини і відповідає умовам вашої географічної території. Щоб забезпечити виконання божественних принципів програми благополуччя, вам не потрібно завжди дивитися на Солт-Лейк-Сіті. Натомість вам потрібно дивитися у посібники, у своє серце і в небеса. Довіртеся Господньому натхненню та ідіть Його шляхом.

І нарешті, ви повинні робити у своїй території те, що робили учні Христа у кожному розподілі: радьтеся разом, використовуйте всі доступні джерела, шукайте натхнення Святого Духа, питайте Господа про Його підтвердження, а потім засукуйте рукави і ставайте до роботи.

Я даю вам обіцяння: якщо ви будете дотримуватися цього взірця, то отримаєте конкретний провід про те *хто, що, коли і де* стосовно надання допомоги в Господній спосіб.

Благословення у наданні допомоги в Господній спосіб

Пророчі обіцяння і благословення, що стосуються церковної програми благополуччя—надання допомоги в Господній спосіб—є одними з найчудовіших і величних, які тільки Господь проголосив для Своїх дітей. Він сказав: “Якщо ... будеш давати голодному хліб свій, і знедолену душу наситиш,—тоді-то засвітить у темряві світло твоє, і твоя темрява ніби як полудень стане, і буде Господь тебе завжди провадити”¹⁵.

Багаті ми чи бідні, де б ми не жили на цій планеті—ми всі потрібні одному, бо через посвячення свого часу, талентів і ресурсів наші дуhi мужніють і стають шляхетними.

Ця робота надання допомоги в Господній спосіб—не є ще одним пунктом у каталозі програм Церкви. Її не можна ігнорувати або відставляти на потім. Для нашої

доктрини вона є центральною, вона є самою суттю нашої релігії. Брати, у нас, носіїв священства, є великий і особливий привілей—поставити священство до роботи. Ми повинні не відвертати свого серця чи розуму від необхідності ставати більш самозабезпеченими, краще турбуватися про нужденних і надавати милосердне служіння.

Матеріальне переплетене з духовним. Бог дав нам отримати цей земний досвід і земні труднощі, щоб їм бути, так би мовити, лабораторією, де б ми могли стати такими, якими Він хоче нас бачити. Давайте ж розуміти великий обов'язок і велике благословення, які приходять від дотримання принципів і надання допомоги в Господній спосіб. Я про це молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 42:29, 30.
2. Учення і Завіти 52:40.
3. Учення і Завіти 104:18.
4. Див. Матвій 22:36–40.
5. Учення і Завіти 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. Мойсей 7:18.
8. J. Reuben Clark Jr., в Conference Report, Apr. 1937, 22.
9. Учення і Завіти 104:16; див. також вірш 15.
10. Spencer W. Kimball, в Conference Report, Apr. 1974, 183, 184.
11. Див. Мосія 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, transcript of welfare agricultural meeting, Oct. 3, 1970, 20.
13. Див. *Довідник 1: Президенті колів і єпископи* (2010), розділ 5, “Здійснення керівництва церковною програмою благополуччя”; *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), розділ 6, “Принципи програми благополуччя і провідництво”; *Допомагаючи Господнім способом: Основні ідеї з путівника для провідників стосовно програми благополуччя* (брошура, 2009).
14. Книга старійшини Глена А. Радда *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995; її можна отримати через церковні розподільчі центри) дає чудову можливість вивчати доктрини та історію Господньої програми благополуччя.
15. Ісаїя 58:10–11; див. також вірші 7–9.



Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Підготовка у священстві: “Мені потрібна твоя допомога”

Не переймайтеся і не думайте про те, що ви такі недосвідчені, краще думайте про те, якими з Господньою допомогою ви можете стати.

Мої дорогі брати, це радість для мене—бути з вами на цих всесвітніх зборах священства Бога. Цього вечора я буду говорити про підготовку у священстві, як нашу власну, так і ту, яку ми, допомагаючи, надаємо іншим.

Більшості з нас час від часу необхідно замислюватися: “А чи підготовлений я до цього призначення у священстві?” Моя відповідь: “Так, ви підготовлені”. Сьогодні моя мета—допомогти вам усвідомити цю підготовку і, завдяки цьому, набути сміливості.

Як ви знаєте, Ааронове священство призначено бути підготовчим священством. Переважна більшість носіїв Ааронового священства—це молоді диякони, учителі і священники віком від 12 до 19 років.

Ми можемо дійти думки, що підготовка у священстві відбувається у віці,

коли мають Ааронове священство. Однак Небесний Батько готував нас, ще коли навчав нас на Своїх колінах у Своему царстві, ще до нашого народження. Він готує нас і цього вечора. І Він буде й далі готувати нас так довго, як ми це Йому дозволимо.

Мета всієї підготовки у священстві, у доземному існуванні і в земному житті,—підготувати нас і тих, кому ми служимо заради Нього, до вічного життя. Одним з найперших уроків у доземному існуванні, безперечно, був план спасіння, осередком якого були Ісус Христос і Його Спокута. Ми не тільки були навчені цього плану, але й були присутні на нараді, де прийняли його.

Оскільки при народженні завіса забуття покрила наш розум, ми маємо знайти шлях, щоб знову навчитися в цьому житті того, що ми колись знали й захищали. Частково наша

підготовка в цьому житті полягала в тому, щоб знайти ту безцінну істину, аби потім ми могли знову зобов'язатися дотримуватися її через завіт. Це вимагало віри, смирення і сміливості з нашого боку, а також допомоги від людей, які вже знайшли цю істину і потім поділилися нею з нами.

Це могли бути батьки, місіонери чи друзі. Але ця допомога була частиною нашої підготовки. До нашої підготовки у священстві завжди залучені інші—ті, хто вже підготовлений, щоб надати нам можливість прийняти євангелію, а потім діяти, дотримуючись завітів, щоб засвоїти їх своїм серцем. Ми, щоб підготуватися до вічного життя, повинні служити в цьому житті усім серцем, розумом та силою і старатися підготувати інших, щоб і вони повернулися до Бога разом з нами.

Отже, частина підготовки у священстві, яку ми будемо проходити в цьому житті,—це нагоди служити іншим і навчати їх. Можливо,—як вчителі у Церкві, як мудрі й люблячі батьки, як члени кворуму і як місіонери Господа Ісуса Христа. Господь буде надавати можливості, але чи будемо ми підготовлені, це вже залежатиме від нас. Цього вечора я маю намір вказати на кілька надзвичайно важливих виборів, зробити які необхідно, аби підготовка у священстві була успішною.

Правильний вибір і того, хто навчає, і того, кого навчають, певною мірою залежить від розуміння, як Господь готує Своїх слуг у священстві.

По-перше, Він покликає людей, молодих і літніх, які, можливо, на погляд світу та і навіть їх самих, є слабкими й простими. Господь може обернути ці явні недоліки на сильні сторони. Це вплине на спосіб, який мудрий провідник вибирає, кого навчати і як навчання. І це може



змінити ставлення носія священства до запропонованих йому можливостей розвитку.

Давайте розглянемо кілька прикладів. Я був недосвідченим священником у великому приході. Якось у неділю після обіду мені зателефонував мій єпископ. Коли я відповів, він сказав: “У тебе є час, щоб піти зі мною? Мені потрібна твоя допомога”. Він пояснив, що хоче, щоб я пішов з ним як напарник, аби відвідати одну невідому мені жінку; у неї не було чого їсти і їй потрібно було навчити, як краще розпоряджатися своїми коштами.

Я знав, що в нього є два досвідчені радники в єпископаті. Обоє були зрілими чоловіками з величезним досвідом. Один мав власний великий бізнес, він потім став президентом місії, а тоді й генеральним авторитетом. Другий був відомим у місті суддею.

Я ж був новопокликаним першим помічником єпископа у кворумі священників. Він знав, що я мало розуміюся на принципах програми благополуччя. Ще менше я знав, як розпоряджатися власними коштами. Я до цього ще ні чека не випишував, я не мав ні банківського рахунку і навіть власного бюджету. І все ж, незважаючи на свою

недосвідченість, я відчув, що він зовсім не жартував, кажучи: “Мені потрібна твоя допомога”.

Я зрозумів, що той натхненний єпископ мав на увазі. Він бачив у мені золоту можливість підготувати носія священства. Я впевнений, що він не передбачав, що цей ненавчений юнак буде майбутнім членом Верховного єпископату. Але він ставився до мене в той день і всі дні впродовж років, поки я знав його, як до об'єкту багатообіцяючого проєкту підготовки.

Як здавалося, йому це було до душі, однак все одно це була робота. Коли ми, відвідавши ту бідну вдову, підїхали до його дому, він припаркував авто. Він розгорнув Писання в дуже потертій обкладинці, в яких було безліч поміток. Він по-доброму зробив мені зауваження. Він сказав, що мені потрібно більше вивчати Писання і більше всього дізнаватися. Але він повинен був бачити, що я був достатньо слабким і простим, щоб сприймати навчання. І до тепер я пам'ятаю, чого він навчав мене того дня. А ще краще я пам'ятаю його упевненість в тому, що я можу навчатися і бути кращим—і що я буду.

Він бачив за реальністю того, ким я був, можливості людини, яка відчуває себе достатньо слабкою і

простою, щоб мати бажання отримати допомогу від Господа і поверити, що та надійде.

Єпископи, президенти місій і батьки можуть вирішити діяти, використовуючи ці можливості. Недавно на зборах у неділю посту я побачив доказ цього під час свідчення одного президента кворуму дияконів. Невдовзі він мав стати вчителем і залишити членів свого кворуму.

З великим хвилюванням у голосі він свідчив про збільшення хороших якостей серед членів його кворуму і як зміцнився цей кворум. Я ніколи не чув, щоб так хтось хвалив якусь організацію. Він похвалив їх за служіння. А потім сказав, що він знає, що зможе допомагати новим дияконам, коли ті відчуватимуть себе приголомшеними, бо він сам відчував себе так, коли отримав це священство.

Відчуття своєї слабкості зробило його більш терплячим, більш милосердним, а отже він міг тепер краще зміцнювати інших і допомагати їм. Мені здалося, що за ці два роки перебування в Аароновому священстві він став досвідченим і мудрим. Він засвоїв, що йому як президенту кворуму на допомогу приходили чисті й живі спогади про те, що йому самому було потрібно, коли він був на два роки молодшим. У майбутньому і йому, і нам буде важко, якщо такі спогади потьмяніють і розвіються з плином часу і через досягнуті успіхи.

Ясно, що Павло бачив цю загрозу для свого молодшого напарника у священстві, Тимофія. Він підбадьорював і настановляв його, і сам готуючи його у священстві, і допомагаючи Господу готувати інших.

Послухайте, що сказав Павло Тимофію, своєму молодшому напарнику:

“Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для

вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистоті!

Поки прийду я, пильнуй читання, нагадування та науки!

Не занедбуй благодатного дару в собі, що був даний тобі за пророцтвом із покладенням рук пресвітерів. ...

Уважай на самого себе та на науку¹, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!”²

Павло дав добру пораду нам усім. Не переймайтеся і не думайте про те, що ви такі недосвідчені, краще думайте про те, якими з Господньою допомогою ви можете стати.

Павло переконує нас: у нашій підготовці у священстві нам слід зважати на “науку”, іншими словами, бенкетувати словами Христа і бути гідними отримати Святого Духа. І тоді ми можемо знати, що хоче Господь, щоб ми зробили у своєму служінні, і ми будемо мати сміливість зробити це, якими б не були наші майбутні труднощі.

Ми готуємося до служіння у священстві, яке з часом виконувати буде все складніше. Наприклад, з віком наші м’язи й пам’ять слабнуть. Наша здатність навчатися й запам’ятовувати прочитане буде зменшуватися. Виконання служіння, якого очікує від нас Господь, кожний день нашого життя вимагатиме від нас дедалі більшого й більшого самоконтролю. Ми можемо бути підготовленими для такого випробування, зміцнюючи віру через служіння кожного дня.

Господь надав нам можливість підготуватися завдяки тому, що Він назвав “клятвою і завітом священства”³.

Це завіт, в який ми вступаємо з Богом, що будемо виконувати всі Його заповіді і служити так, як служив би Він особисто, якби Сам тут

був. Якщо ми все робимо для того, щоб жити за такою нормою, то це допомагає нам набути сили, яка буде потрібна, щоб витерпіти до кінця.

Видатні наставники у священстві показали мені, як набути цієї сили: треба взяти собі за звичку долати знесилення й страх, які викликають бажання здатися. Великі Господні наставники показали мені, що неослабна духовна сила приходиться, якщо працюєш і далі після того, як інші вже б вирішили відпочити.

Ви, видатні провідники священства, які набули такої духовної сили ще у вашій юності, маєте її й досі, коли ваші фізичні сили слабшають.

Мій молодший брат був у своїх справах в невеличкому місті Юти. У готель йому подзвонив Президент Спенсер В. Кімбол. Було це вже пізно ввечері після важкого робочого дня як для нього самого, так і, безперечно, для Президента Кімбола, чий голос він почув у слухавці. Той сказав: “Я чув ти тут, у місті. Знаю, що пізно і ти, мабуть, уже в ліжку. ..., але чи можеш мені допомогти? Мені ти потрібний як напарник у цьому місті, щоб подивитися, в якому стані знаходяться усі наші каплиці”. Мій брат проїздив з ним усю ту ніч, не маючи жодної уяви ні стосовно утримання каплиць чи будь-чого, пов’язаного з ними, ні того, чому Президент Кімбол вирішив зробити цей огляд після свого довгого дня і чому йому була потрібна якась допомога.

Проїшли роки, одного пізнього вечора в готелі в Японії, в якому я зупинився, пролунав схожий телефонний дзвінок. Я тоді був тільки-но покликаний служити уповноваженим у справах освіти в Церкві. Мені було відомо, що Президент Гордон Б. Хінклі виконував своє окреме завдання в Японії і теж жив в якомусь з номерів цього готелю. Я тільки-но

ліг спати, знесилений всіма справами, на які, на мою думку, у мене вистачило сил, а тут цей дзвінок; я підняв слухавку.

Президент Хінклі спитав своїм приємним голосом: “А чому це ти спиш, коли я тут читаю один рукопис, який нас попросили переглянути?” Тож я встав і пішов працювати, хоч і думав, що Президент Хінклі міг би краще проглянути той рукопис, ніж на це був здатний я. Але йому якось вдалося дати мені відчуття: йому потрібна моя допомога.

Президент Томас С. Монсон наприкінці майже кожних зборів питає секретаря Першого Президентства: “Ну, я все там зробив?” І він завжди посміхається, коли чує у відповідь: “Так, Президенте, усе”. Приємна посмішка Президента Монсона шле мені послання. Вона змушує мене задуматися: “А що ще я міг би зробити у своїх дорученнях?” Після цього я йду у свій офіс працювати.

Великі вчителі показали мені, як готуватися, щоб дотримуватися клятви і завіту, коли з часом і з віком це робити ставатиме дедалі важче. Вони показали і навчили мене, як дисциплінувати себе, щоб працювати більше, ніж, як я думав, я міг, поки ще маю здоров'я і сили.

Я не можу бути досконалим слугою щогодини, але я все ж можу намагатися докладати більше зусиль, ніж, як я думав, я міг. З цієї звичкою, набутою раніше, я буду підготовлений до випробувань, що настануть згодом. Ви і я можемо бути підготовленими і мати силу дотримуватися своїх клятви і завіту у випробуваннях, які неодмінно прийдуть наприкінці життя.

Доказ цього я бачив під час зборів Церковного правління освіти. На той час Президент Спенсер В. Кімбол уже віддав служінню багато



Давао, Філіппіни

років, хоч і мав чимало тяжких хвороб, страждання від яких міг би зрозуміти лише один Йов. Того ранку він головував на зборах.

Несподівано він заковк. Він важко завалився на стілець. Його очі заплаючилися. Голова упала на груди. Я сидів поряд з ним. Старійшина Холланд був поряд з нами. Удвох ми встали, щоб допомогти йому. У нас не було досвіду, як діяти у подібній надзвичайній ситуації, і ми вирішили перенести його отак, на стільці, в його офіс, що був неподалік.

Він став нашим учителем навіть в той момент, коли йому було надзвичайно погано. Кожний з нас взявся за стілець зі свого боку, і ми вийшли з кімнати засідань у коридор Будинку церковної адміністрації. Він ледь розплющив очі, перебуваючи у напівсвідомості, і сказав: “Ой, будьте обережні. Не пошкодьте собі спину”. Коли ми дійшли до дверей його офісу, він сказав: “Ой, мені страшенно незручно, що я перервав збори”. Через кілька хвилин після того як ми внесли його в офіс, усе ще не розуміючи, що з ним сталося, він глянув на нас і сказав: “А не здається вам, що ви повинні повернутися на збори”.

Ми вийшли від нього й поспішили назад, знаючи, що якимось чином наша присутність там мала значення для Господа. Президент Кімбол від самого свого дитинства долав свої межі стійкості, щоб служити Господу і любити Його. Це була звичка настільки для нього органічною, що вона давала про себе

знати, коли це було потрібно. Він був підготовлений. І тому він був здатний навчати і показувати нам, як бути підготовленими, щоб дотримуватися клятви і завіту, постійно готуючись упродовж років, віддаючи цьому всі свої сили тому, що може здаватися невеликими завданнями з незначними наслідками.

Я молюся, щоб ми могли дотримуватися своїх завітів священства, аби стати гідними вічного життя і тих, кого ми покликані навчати. Я обіцяю вам: якщо ви будете робити все, що у ваших силах, Бог буде збільшувати вашу силу і вашу мудрість. Він підготує вас. Я обіцяю вам: ті, кого ви навчаєте і кому ви подаєте приклад, будуть прославляти ваше ім'я, як я сьогодні прославляю імена тих великих учителів, яких знав.

Я свідчу, що Бог Батько живий і любить вас. Він знає вас. Він і Його воскреслий і прославлений Син, Ісус Христос, явилися недосвідченому хлопцеві, Джозефу Сміту. Вони довірили йому Відновлення повноти евангелії та істинної Церкви. Вони підбадьорювали його, коли це було потрібно. Вони давали йому відчуття, що з любов'ю дорікають йому, опускаючи, щоб потім його підняти. Вони готували його, і вони готують нас, щоб нам мати силу працювати далі, рухаючись до цілестіальної слави, яка є метою і підставою всього служіння священства.

Я залишаю вам своє благословення, щоб ви могли розпізнавати чудові можливості, які Бог дав вам у покликаннях і підготовці вас до служіння Йому та служіння іншим. В ім'я нашого люблячого Провідника і Вчителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 32:3–6.
2. 1 Тимофію 4:12–14, 16.
3. Учення і Завіти 84:39.



Президент Томас С. Монсон

Мати сміливість вистояти наодинці

*Тож будьмо сміливими й готовими відстоювати те,
у що ми віримо.*

Мої улюблені брати! Величезний привілей бути з вами цього вечора. Нас, носіїв священства Божого, поєднують міцні узи й братерство.

В Ученні і Завітах, 121-му розділі, 36-му вірші ми читаємо, що “права священства нерозривно пов’язані з силами небес”. Який прекрасний дар нам було дано—мати священство, яке “нерозривно пов’язан[е] з силами небес”. Однак цей дорогоцінний дар приносить не лише особливі благословення, але й накладає високу відповідальність. Ми повинні жити так, щоб завжди бути гідними того священства, яке маємо. Ми живемо в часи, коли багато всього навколо нас має на меті підштовхнути на шляхи, що призведуть до нашої руйнації. Щоб уникнути цих шляхів, необхідно мати рішучість і сміливість.

Я пригадую час—як і дехто з присутніх сьогодні,—коли норми більшості людей були дуже подібними до наших. Але зараз це вже не так. Нещодавно я прочитав статтю в *New York Times*, присвячену дослідженням, що проводилися влітку 2008 року. Видатний соціолог з університету Нотр-Дам очолив групу дослідників,

яка провела детальне опитування 230 молодих людей по всій Америці. З упевненістю можна припустити, що результати були б такими ж у більшості частин світу.

Хочу зачитати лише уривок цієї дуже промовистої статті:

“Дослідники ставили неоднозначні запитання стосовно того, що є правильним і неправильним, стосовно моральних проблем та сенсу життя. З довгих і непослідовних відповідей ... видно, що молодим людям важко відповісти щось конкретне на ці питання. Вони не володіють ні поняттями, ні запасом слів, щоб зробити це.

Коли їх просили описати моральну дилему, перед якою вони поставали, дві третини молодих людей або не могли відповісти на запитання, або описували проблеми, які взагалі не стосуються питань моралі, наприклад: чи достатньо у них коштів, щоб наймати певну квартиру, або чи є у них достатньо монеток, щоб кинути в лічильник на паркувальному майданчику”.

Далі у статті сказано:

“Типова позиція, до якої більшість із них постійно поверталася, полягає в тому, що моральний

вибір—це питання особистих уподобань. “Це дуже приватне,—казали, як правило, респонденти.—Це стосується кожної людини особисто. Хто я такий, щоб вказувати?”

Заперечуючи беззастережний послух авторитету, багато молодих людей вдалися до іншої крайності, [кажучи]: “Я зроблю те, що, на мою думку, зробить мене щасливим або буду діяти відповідно до почуттів. Я не знаю інших критеріїв у визначенні, що маю робити, крім моїх внутрішніх відчуттів”.

Ті, хто проводив опитування, звернули увагу, що більшість молодих людей, з якими вони розмовляли, “не отримали знання про джерела—у школі, вузі [чи] в сім’ї,—спираючись на які вони могли б розвивати свої моральні цінності”¹.

Брати, жоден з вас, хто чує мій голос, не повинен мати жодних сумнівів стосовно того, що є моральним, а що аморальним. Також жоден з вас не повинен сумніватися в тому, що очікується від нас як носіїв священства Божого. Нас навчали й будуть навчати Божим законам. Що б ви не бачили і не чули в інших місцях, ці закони—незмінні.

Майже неминуче у повсякденному житті наша віра зазнає випробувань. Часом в оточенні інших людей ми будемо залишатися в меншості або навіть на самоті визначати, що є прийнятним, а що ні. Чи є у нас моральна сміливість твердо відстоювати свої вірування, навіть якщо доведеться робити це наодинці? Дуже важливо, щоб ми як носії священства Божого мали здатність сміливо пройти крізь будь-які випробування, що виникатимуть на нашому шляху. Пригадайте слова Теннісона: “Моя сила—це сила десятиох, бо серце моє чисте”².

Все частіше буває так, що видатні люди, які з того чи іншого приводу



звертаються до широкої публіки, мають схильність висміювати релігію взагалі, а часом і нашу Церкву зокрема. Якщо наше свідчення не має достатньо глибокого коріння, такий критицизм може змусити нас засумніватися у власних віруваннях чи похитнути нашу рішучість.

У сні Легія про дерево життя, що міститься в 1 Нефії 8, серед інших Легій бачить людей, що трималися за жезл із заліза, доки вони не дійшли й не скуштували від плода дерева життя, який, як ми знаємо, є символом любові Божої. Але, на жаль, пізніше, після того, як вони скуштували плід, декому стало соромно, бо люди у “великій і просторій будівлі”, що є уособленням гордині дітей людських, показували пальцями на них і насміхалися, тож вони відійшли на заборонені шляхи й заблукали³. Яким потужним засобом супротивника є

глузування й висміювання! Брати, чи маємо ми достатньо сміливості, щоб стояти міцно й непохитно перед лицем такого суворого спротиву?

Думаю, що я вперше виявив сміливість, відстоюючи свої переконання, коли наприкінці Другої світової війни служив у Військово-Морських силах США.

Мені було нелегко в таборі для новобранців, так само й усім іншим, хто там перебував. Я впевнений, що перші три тижні моє життя було в небезпеці. Флот не намагався мене навчати. Він намагався мене вбити.

Завжди пам’ятатиму, як після першого тижня перебування в таборі настала неділя. Старшина повідомив нам хорошу новину. Ми стояли шеренгами на плацу, повівав освіжаючий каліфорнійський вітерець, і пролунала команда: “Сьогодні всі йдуть до церкви—тобто всі,

окрім мене. Я буду відпочивати!” Потім він вигукнув: “Усі католики збираються в таборі Декатур. І не повертайтеся раніше третьої години. Вперед, кроком руш!” Велика група присутніх помарширувала. Потім він прокричав наступну команду: “Всі іудеї збираються в таборі Генрі. І не повертайтеся до третьої години. Вперед, кроком руш!” Менша група солдатів помарширувала. Потім він сказав: “Решта з вас, протестанти, збирається у приміщеннях табору Фаррагут. І не повертайтеся до третьої години. Вперед, кроком руш!”

Миттєво в моїй голові промайнула думка: “Монсоне, ти не католик, не іудей і не протестант. Ти—мормон, тому просто залишайся стояти!” Можу вас завірити, що я почувався абсолютно самотнім. Я був сповнений сміливості й рішучості, але відчував самотність.

І потім я почув найприємніші слова, на які був здатен той старшина. Він подивився у мій бік і запитав: “А ви, хлопці, як себе називаєте?” До того моменту я не усвідомлював, що ще хтось стояв біля мене чи за мною на плацу. Майже в унісон кожен з нас відповів: “Мормони!” Важко описати радість, яка сповнила моє серце, коли я обернувся й побачив жменьку інших моряків.

Старшина замислено почухав потилицю і зрештою сказав: “Гаразд, хлопці, знайдіть собі яесь місце. І не повертайтеся до третьої години. Вперед, кроком руш!”

Коли ми крокували, я думав про слова одного віршика, який багато років тому вивчив у Початковому товаристві:

*Май сміливість бути мормоном,
І наодинці за віру стояти.
Май сміливість високі цілі мати
Та всім іншим про них розказати.*



І хоч історія закінчилася не так, як я очікував, все ж був готовий відстоювати віру наодинці, якби виникла така необхідність.

З того часу бували випадки, коли за мною нікого не було і я *відстоював* віру наодинці. Я такий вдячний, що багато років тому прийняв рішення залишитися сильним і вірним, завжди готовим захищати свою релігію, якщо виникне в цьому необхідність.

Брати, щоб ми ніколи не відчували себе неспроможними виконувати завдання, які чекають на нас попереду, я хочу зачитати вам слова Президента Церкви Езри Тефта Бенсона, які він сказав у 1987 році, звертаючись до великої групи членів Церкви в Каліфорнії. Ось що сказав Президент Езра Тефт Бенсон:

“В усі віки пророки вдвигалися в майбутні часи, намагаючись розглядати наші дні. Мільярди померлих і тих, хто ще має народитися, невпинно дивляться на нас. Не майте жодних сумнівів: ви—вибране покоління...”

Бо майже упродовж шести тисяч років Бог зберігав вас, щоб послати в ці останні дні перед Другим пришествям Господа. Дехто не втримається. Але царство Боже залишиться непохитним, щоб вітати повернення свого Правителя—Самого Ісуса Христа.

Хоча злочестивість цього покоління сягне такого ж рівня, як і за часів Ноя, коли Господь очистив землю потопом, все ж наш час

суттєво відрізняється. І це тому, що Бог залишив для фінального етапу Своїх найсильніших дітей, які допоможуть переможно поширювати царство”⁴.

Так, брати, ми є представниками Його найсильніших дітей. Наш обов’язок—бути гідними всіх славетних благословень нашого Небесного Батька, які Він приготував для нас. Куди б ми не йшли, наше священство йде з нами. Чи ми стоїмо на святих місцях? Будь ласка, перш ніж наражати на небезпеку себе або своє священство, вирішивши піти в сумнівні місця або зайнятися тим, що не є гідним вас чи священства, зупиніться і задумайтеся про наслідки. Кожного з нас було висвячено в Ааронове священство. У процесі цього кожен з нас отримав повноваження тримати ключі священнослужіння ангелів. Ось що сказав Президент Гордон Б. Хінклі:

“Ви не можете дозволити собі робити те, що встановить бар’єр між вами і служінням ангелів для вашого блага.

Ви в жодному сенсі не можете поводитися аморально. Ви не можете бути нечесними. Ви не можете шахраювати чи брехати. Ви не можете вживати ім’я Бога надаремно чи вживати брудну мову й зберігати за собою право на священнослужіння ангелів”⁵.

Якщо хтось із вас спіткнувся, я хочу, аби ви знали: що б не сталося, не сумнівайтесь—є дорога назад.

Цей процес називається покаянням. Наш Спаситель віддав Своє життя, щоб ви і я мали цей благословенний дар. Незважаючи на той факт, що шлях покаяння нелегкий, обіцяння—реальні. Нам було сказано: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин,—стануть білі, як сніг”⁶. “І не буду вже згадувати їм гріха”⁷. Яка заява! Яке благословення! Яке обіцяння!

Серед вас можуть бути такі, які думають: “Що ж, я не живу за всіма заповідями і я не виконую всього, що повинен, але все в моєму житті гаразд. Думаю, що я також можу мати свій шматок пирога і їсти його”. Брати, я обіцяю вам, що так довго тривати не буде.

Кілька місяців тому я отримав листа від одного чоловіка, який думав, що може сидіти на двох стільцях. Зараз він покаювся і привів своє життя у відповідність до євангельських принципів і заповідей. Я хочу зачитати вам уривок з його листа, бо він відображає реальність такого хибного мислення: “Я мав навчитися з власного досвіду (важке навчання), що Спаситель був абсолютно правий, коли сказав: “Ніхто двом панам служити не може,—бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні”⁸. Я намагався, подібно до інших, з усіх сил служити обом,—розповідає він.—А закінчилося це тим, що до мене прийшли порожнеча, темрява і самотність, якими винагороджує Сатана тих, хто вірить його законам, ілюзіям та брехні”.

Щоб бути міцними і протистояти всім силам, які тягнуть нас у хибному напрямку, або голосам, які заохочують піти неправильним шляхом, нам потрібно мати власне свідчення. Вам 12 або 112 років—чи в цьому проміжку,—ви можете самі



Генеральні авторитети Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Жовтень 2011 р.

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО



Генрі Б. Айрінг
Перший радник



Томас С. Монсон
Президент



Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ



Бойд К. Пекер



Л. Том Перрі



Рассел М. Нельсон



Даллін Х. Оукс



М. Рассел Боллард



Річард Г. Скотт



Роберт Д. Хейлз



Джеффри Р. Холланд



Девід А. Беднар



Квентін Л. Кук



Д. Тодд Крістоферсон



Ніл Л. Андерсен

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ



Рональд А. Расбанд



Стивен Е. Сноу



Уолтер Ф. Гонсалес



Л. Уггі Клейтон



Джей Е. Дженсен



Дональд Л. Хайгстром



Тед Р. Калістер

ПЕРШІЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)



Маркос А. Аjudaitis



Хосе Л. Алонсо



Карлос Х. Амидо



Ян С. Ардерн



Мервін Б. Арнольд



Девід С. Бакстер



Шейн М. Боуен



Джеральд Бост



Іан Ван Чой



Крейг С. Крістенсен



Дон Р. Кларк



Карл Б. Кук



Лоренс Е. Корбрідж



Клаудіо Р. М. Коста



Лейгард Р. Керіг мол.



Бенхамін Де Ойос



Джон Б. Діксон



Кевін Р. Дуркін



Девід Ф. Еванс



Енріке Ф. Фабобелло



Едуардо Гаваррет



Карлос А. Годой



Крістоффель Голден мол.



Джеррік В. Гонг



С. Скотт Гру



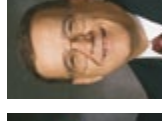
Джеймс Д. Гамбел



Кіт К. Хабер



Мартін К. Дженсен



Деніел Л. Джонсон



Пол В. Джонсон



Патрік Керен



Том Е. Коллікер



Ерік В. Колпак



Річард Д. Мейнс



Маркус Б. Неш



Брент Х. Нібсон



Алан Ф. Пекер



Кевін У. Пірсон



Ентоні Д. Перкінс



Пол Б. Півлер



Рафаель Е. Піно



Брус Д. Портер



Дейв Г. Ренунд



Майкл Т. Рінгвальд



Лінн Г. Робінс



Джозеф В. Статті



Уліссес Соарес



Гарі Е. Свенсон



Майкл Джон У. Те



Хосе А. Тейксер



Октавіано Теноріо



Хуан А. Ларедо



Франсіско Дж. Вільяс



В. Крістофер Уеддел



Ульям Р. Уолкер



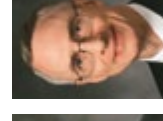
Ф. Майкл Уотсон



Казукійо Ямашіта



Хорхе Ф. Себаллос



Клаудіо Д. Свек



У. Крейг Цік

ДРУГИЙ КВОРУМ СІМДЕСЯТНИКІВ

(за алфавітом)



Ульфрд В. Андерсен



Коніг Давід



Рендаль К. Беннетт



Крейг А. Карлсон



Брус А. Карлсон



Дж. Девід Корніш



Кіт Р. Едвардс



Стевін Г. Еліс



Бредді Д. Фостер



Лоррі У. Гіббонс



О. Вікент Хелек



Лоррі Р. Лоренс



Пер Г. Молім



Джеймс В. Маріно



Жайро Массараррі



Кент Ф. Річардс



Грегорі А. Шварцер



Кент Д. Утсон



Лоррі Н. Улсон

ВЕРХОВНИЙ ЄПІСКОПАТ



Річард С. Еджлі
Перший радник



Х. Девід Сертон
Верховний єпископ



Кіт Б. Мак-Муллін
Другий радник



Святі останніх днів з усього світу зібралися в різних місцях, щоб почути виступи на генеральній конференції "своєю рідною мовою" (УЗ 90:11). На фотографіях за часовою стрілкою, починаючи зліва вгорі, зображені члени Церкви в Йоганнесбурзі, ПАР; Сальвадорі, Бразилія; Сан-Сальвадорі, Сальвадор; Монреалі, провінція Квебек, Канада; Монталбані, Філіппіни; Гомес Паласіо, Мексика; і Токіо, Японія.



дізнатися, що євангелія Ісуса Христа істинна. Читайте Книгу Мормона. Розмірковують над її вченнями. Запитуйте Небесного Батька, чи істинна вона. Нам дано обіцяння, що “якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа”⁹.

Коли ми знаємо, що Книга Мормона істинна, тоді це означає, що Джозеф Сміт дійсно був пророком і що він бачив Бога, Вічного Батька, і Його Сина, Ісуса Христа. Це також означає, що євангелію було відновлено в ці останні дні через пророка Джозефа Сміта—у тому числі також відновлено Ааронове і Мелхиседекове священства.

Як тільки ми здобудемо свідчення, дуже важливо ділитися ним з іншими людьми. Багато з вас, брати, служили на місії по всьому світу. Багато з вас, юнаки, ще служитиме. Підготуйтеся зараз до цієї нагоди. Робіть усе необхідне, щоб ви були гідні служіння.

Якщо ми готові ділитися євангелією, то готові відгукнутися на пораду апостола Петра, який закликав: “Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає про надію, що в вас”¹⁰.

Упродовж життя ми завжди будемо мати можливість ділитися своїми віруваннями, хоча не завжди будемо знати, коли випаде нагода робити це. Я мав таку можливість у 1957 році, коли працював у видавничій справі й отримав доручення поїхати в місто Даллас, шт. Техас, яке часом називають “містом церков”, щоб виступати на з’їзді бізнесменів. Після цього з’їзду я сів у екскурсійний автобус, щоб оглянути околиці міста. Коли ми проїздили повз різні церкви, водій казав: “Зліва ви бачите методистську церкву” або



“Справа—католицька церква”.

Коли ми проїздили повз гарну цегляну будівлю, розташовану на пагорбі, водій вигукнув: “У цій будівлі збираються мормони”. Пані в кінці автобуса голосно запитала: “Водію, чи можете ви нам щось ще розповісти про мормонів?”

Водій зупинив автобус на узбіччі дороги, повернувся на своєму сидінні й відповів: “Пані, все, що я знаю про мормонів, це те, що вони збираються у тій червоній цегляній будівлі. Чи є хтось в автобусі, хто знає трохи більше про мормонів?”

Я зачекав, поки хтось відгукнеться. Я спостерігав за виразом обличчя кожного пасажира, сподіваючись побачити хоч якусь ознаку того, що ця тема знайома, і є бажання щось розповісти. Жодного натяку. Я зрозумів, що мені доведеться зробити те, про що казав апостол Петро: бути готовими “на відповідь кожному, хто в вас запитає про надію, що в вас”. Я також зрозумів істинність цієї приказки: “Коли настає час приймати рішення, час підготовки закінчився”.

Наступні хвилини 15 я мав привілей ділитися з пасажирами автобуса своїм свідченням стосовно Церкви й наших вірувань. Я був вдячний за своє свідчення і за те, що я був готовий поділитися ним.

Усім своїм серцем і душею я молюся, щоб кожний чоловік, який є носієм священства, шанував те священство і був вірним довірі, яку було йому виявлено під час висвячення у священство. Нехай кожен з нас, носіїв священства Божого, знає, у що

він вірить. Тож будьмо сміливими й підготовленими відстоювати те, у що ми віримо; і якщо ми повинні робити це наодинці, робімо це сміливо, зміцнені знаннями про те, що в дійсності ми ніколи не самотні, якщо стоїмо разом з Небесним Батьком.

Розмірковуючи над даром, який ми отримали—“права священства нерозривно пов’язані з силами небес”,—приймемо рішення завжди охороняти й захищати його і бути гідними його величних обіцянь. Брати, виконуймо дану нам настанову Спасителя, що міститься в книзі 3 Нефій: “Тримайте свій світоч: щоб він міг сяяти світові. Знайте, Я є світоч, який ви будете піднімати—те, що ви бачили, як Я роблю”¹¹.

Тож завжди йдімо за тим світлом і тримаймо його, щоб увесь світ бачив. Про це я молюся і благословляю всіх, хто чує мій голос, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. David Brooks, “If It Feels Right...,” *New York Times*, Sept. 12, 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, “Sir Galahad,” in *Poems of the English Race*, ed. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. Див. 1 Нефій 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, “In His Steps” (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); див. також “In His Steps,” in *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Гордон Б. Хінклі, “Особиста гідність у застосуванні священства”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 59.
6. Ісаї 1:18.
7. Єремія 31:34.
8. Матвій 6:24.
9. Мороній 10:4.
10. 1 Петра 3:15.
11. 3 Нефій 18:24.



Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник в Першому Президентстві

Свідчення

Книга Мормона—це найкращий путівник, через який ми можемо дізнатися наскільки добре ми справляємося і як покращитися.

Явдячний за цю нагоду звертатися до вас у цей Суботній день на генеральній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Кожен член Церкви має однаковий священний обов'язок. Ми прийняли його і пообіцяли зрости до нього, коли нас охристили. Зі слів Алми, великого пророка з Книги Мормона, ми дізнаємося про своє обіцяння Богові, що станемо такими, хто: “бажає[] сумувати з тими, хто сумує; так, і співчувати тим, хто потребує співчуття, і бути свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де ви можете бути, аж до самої смерті, щоб ви могли бути викупленими Богом, і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб ви могли мати вічне життя”¹.

Це величний обов'язок і славетне обіцяння від Бога. Моє послання сьогодні звучатиме у душі підбадьорення. Книга Мормона не тільки чітко пояснює нам цей обов'язок, але й скеровує нас угору на шляху до вічного життя.

По-перше, ми пообіцяли стати милосердними. По-друге, ми пообіцяли стати свідками Бога. По-третє, ми пообіцяли витерпіти. Книга

Мормона—це найкращий путівник, через який ми можемо дізнатися наскільки добре ми справляємося і як покращитися.

Давайте почнемо з того, як стати милосердними. Я нагадаю вам недавні події. Багато з вас брали участь у дні служіння. По всьому світі їх було організовано тисячі.

Одна рада ваших товаришів святих молилася, щоб дізнатися, яке служіння запланувати. Вони запитували у Бога, кому мають служити, яким чином і кого запросити взяти участь у служінні. Можливо вони молилися навіть про те, щоб не забути лопати або питну воду. Понад усе, вони молилися, щоб всі, хто служив, та всі, кому служили, відчували любов Бога.

Я знаю, що на ці молитви прийшла відповідь принаймні в одному приході. Більш як 120 членів Церкви виявили бажання допомогти. За три години вони начисто прибрали територію однієї з церков у нашій громаді. То була важка й радісна робота. Служителі церкви висловили вдячність. Усі, хто працював разом того дня, відчували єдність і більше любові. Дехто навіть казав, що

висмикуючи бур'ян та підрізаючи чагарник, вони відчували задоволення.

Слова з Книги Мормона допомогли їм дізнатися чому так сталося. Цар Веніямин сказав своєму народові: “[Знайте], що коли ви служите вашим ближнім, то ви ... служите вашому Богові”². А Мормон сам навчав у Книзі Мормона: “Милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре”³.

Господь дотримується даного вам обіцяння, якщо ви дотримуетесь своїх. Якщо ви служите іншим заради Нього, Він дозволяє вам відчувати Його любов. І з часом, милосердна поведінка стане частиною самої вашої сутності. І ви отримуєте підтвердження слів Мормона у своєму серці, що коли ви завзято служите іншим протягом життя, з вами все буде добре.

Саме так, як ви пообіцяли Богу стати милосердними, ви пообіцяли й бути Його свідком, де б ви не були протягом свого життя. Знову ж, Книга Мормона є найкращим, відомим мені, путівником, який допомагає нам дотримуватися цього обіцяння.

Одного разу мене запросили виступити з промовою на випускному одного з університетів. Президент університету хотів, щоб виступаючим був Президент Гордон Б. Хінклі, але дізнався, що він буде відсутній. Тож, в результаті запрошення отримав я. Тоді я був наймолодшим членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Особа, яка запросила мене виступити з промовою, стривожилася, дізнавшись більше про мої обов'язки, як апостола. Вона подзвонила мені і сказала, що тепер вона зрозуміла, що моя місія—це бути свідком Ісуса Христа.

Дуже твердим тоном вона сказала мені, що я не можу свідчити під час

своєї промови. Вона пояснила, що в університеті поважають людей всіх релігійних вірувань, у тому числі і тих, хто заперечує існування Бога. Вона повторила: “Тут ви не можете виконувати свій обов’язок”.

Слухавку я поклав з серйозними питаннями в голові. Чи маю я сказати університету, що відкличу свою згоду на виступ? До цієї події залишалося лише два тижні. Про мою присутність там вже було оголошено. Як вплине на добре ім’я Церкви моя відмова виступити там?

Я молився, щоб дізнатися, що Бог хотів, аби я зробив. Відповідь прийшла дивовижним чином. Я усвідомив, що приклади Нефія, Авінадія, Алми, Амулека та синів Мосії зробили мене тим, ким я є. Вони були хоробрими свідками Ісуса Христа перед лицем смертельної небезпеки.

Отже мені залишилося вибрати лише те, як підготуватися. Я почав збирати все що міг, щоб більше дізнатися про цей університет. З наближенням дня промови, мої хвилювання зростали, а молитви ставали палкішими.

Подібно чуду розділення Червоного моря, я натрапив на газетну статтю. Той університет було вшановано за ту саму діяльність, якої навчилася і Церква, працюючи над нашими гуманітарними проектами по всьому світі. Отже, у своїй промові я описав те, що ми й вони зробили, аби допомогти людям, які перебували у великій нужді. Я поділився своїм знанням про те, що Ісус Христос був джерелом благословень, які прийшли в життя тих людей, яким ми й вони служили.

Після зборів аудиторія встала, щоб поаплодувати, що здалося мені трохи незвичайним. Я був вражений, але все ще трохи хвилювався, бо пам’ятав, що сталося з Авінадієм.



Тільки Аама прийняв його свідчення. Але того вечора, під час великого офіційного обіду, я чув як президент університету сказав, що у моїй промові він почув слова Бога.

Такі дивовижні розв’язки є не частими у моєму життєвому досвіді в якості свідка Христа. Але вплив Книги Мормона на ваш характер, силу і мужність бути свідком Бога є безсумнівними. Вчення і приклади мужності в цій книзі піднесуть, спрямують вас та нададуть сміливості.

Кожен місіонер, який проголошує Ім’я та евангелію Ісуса Христа, отримуватиме благословення від щоденного бенкетування з Книги Мормона. Батьки, які щосили намагаються допомогти своїй дитині здобути свідчення про Спасителя, отримають допомогу, коли шукатимуть спосіб, як донести слова і дух Книги Мормона в домівку, та в життя всіх членів їхньої сім’ї. Це дійсно перевірено нами.

Я бачу як це чудо відбувається під час кожного причасного зібрання та уроків, які я відвідую в Церкві. Промовці та вчителі виявляють любов і зріле розуміння Писань, особливо Книги Мормона. А особисті свідчення безсумнівно виходять з глибини їхніх

сердець. Вони навчають із все зростаючою впевненістю і свідчать з силою.

Я також бачу докази того, що наші справи у третій складовій обіцяння, яке всі ми дали під час хрищення, ідуть краще. Ми склали завіт терпіти, дотримуватися заповідей Бога, стільки, скільки житимемо.

Я відвідав лікарняну палату старої подруги, якій поставили діагноз кінцевої стадії розвитку злоякісної пухлини. З собою я взяв двох своїх юних дочок. Я не сподівався, що вона навіть зможе впізнати їх. Коли ми увійшли, її власна сім’я зібралася навколо її ліжка.

Вона подивилася на нас і усмінулася. Я завжди пам’ятатиму її погляд, коли вона побачила, що з нами були наші дочки. Вона поманила їх підійти ближче до її ліжка. Вона сіла, обійняла їх і познайомила зі своєю сім’єю. Вона говорила про велич тих двох дівчаток. Це виглядало так, немов вона представляла принцес перед королівським двором.

Я думав, що наш візит буде коротким. Звичайно ж, я думав, що вона стомлена. Але спостерігаючи за нею, мені здалося, що колишні роки повернулися. Вона випромінювала радість і без сумніву була

сповнена любов'ю до всіх нас.

Здавалося, вона насолоджувалася цим моментом, неначе час зупинився. Більшість свого життя вона провела, дбаючи про дітей Господа. З Книги Мормона вона знала, що воскреслий Спаситель брав малих дітей, одного за другим, і благословив їх, а потім заплакав від радості⁴. Вона і сама достатньо довго відчувала таку радість, щоб змогти витерпіти в Його лагідному служінні до кінця.

Подібне чудо я бачив у спальні чоловіка, який з вірністю служив достатньо, щоб вважати, що зробив досить, аби відпочити.

Я знав, що він переніс довге й болісне лікування від хвороби, яка, за словами лікарів, проходила на кінцевій стадії. Вони не запропонували йому, ні лікування, ні надії.

Його дружина провела мене в його спальню в їхньому будинку. Він лежав на спині поверх акуратно заправленого ліжка. На ньому була свіжа випрасувана біла сорочка, краватка і нове взуття.

Він побачив здивування в моїх очах, неголосно засміявся і пояснив: “Коли ти даси мені благословення, я хочу бути готовим відгукнутися на заклик узяти своє ложе і йти працювати”. Як виявилось, він був готовий для співбесіди, на якій невдовзі мав зустрітися з Господарем, на Кого так віддано працював.

Він був прикладом справді навернених святих останніх днів, яких я часто зустрічаю наприкінці їх життя, сповненого відданого служіння. Вони продовжують служити.

Президент Меріон Дж. Ромні так говорив про це: “У дійсно наверненої людини, жадання того, що суперечить евангелії Ісуса Христа, дійсно померло. А на його місце прийшла любов Бога з непохитною та спрямовуючою рішучістю

дотримуватися Його заповідей”⁵.

Я бачу, як саме ця непохитна рішучість все частіше й частіше виявляється у загартованих учнів Ісуса Христа. Як та сестра, яка вітала моїх дочок, і чоловік у новому взутті, готовий встати й марширувати, вони виконують наказ Спасителя до кінця. Всі ви були свідками цього.

Ви знову можете побачити це, якщо повернетеся до Книги Мормона. Як і раніше, я відчуваю захоплення в серці, коли читаю ці слова літнього й непохитного слуги Бога: “Бо навіть у цей час усе моє тіло тремтить надзвичайно, коли я намагаюся говорити з вами; але Господь ... підтримує мене, і дозволив мені говорити до вас”⁶.

І вас, і мене, може надихнути приклад стійкості, який показав нам Мороній. Він залишився самотнім у своєму служінні. Він знав, що його життя добігає кінця. Однак послухайте, що він написав людям, які ще не народилися, та нащадкам його смертельних ворогів: “Так, прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому, і відриньте від себе всю

безбожність; і якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді Його благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодаті ви могли бути досконалими в Христі”⁷.

Мороній свідчив про це, в якості прощальної промови до свого життя і служіння. Він, як і пророки протягом усієї Книги Мормона, закликав бути милосердними. Він додав своє свідчення про Спасителя, коли на його порозі стояла смерть. Він був дійсно наверненим дитям Бога, як можемо бути і ми: сповненим милосердя, стійким та безстрашним свідком Спасителя і Його евангелії, та рішуче налаштованим витерпіти до кінця.

Мороній навчав, чого це вимагає від нас. Він сказав, що нашим першим кроком до справжнього навернення є віра. Вивчення з молитвою Книги Мормона укріпить віру в Бога Батька, в Його Улюбленого Сина та в Його евангелію. Вона укріпить вашу віру в пророків Бога, давніх та сучасних.

Вона може наблизити вас до Бога



більше, ніж будь-яка інша книга. Вона може змінити життя на краще. Я запрошую вас зробити те саме, що зробив мій напарник на місії. Підлітком він утік з дому, і хтось поклав у коробку, яку він носив із собою, у своїх пошуках більшого щастя, Книгу Мормона.

Минули роки. Він переїжджав з місця на місце по всьому світі. Одного дня, відчуваючи себе самотнім і нещасним, він побачив цю коробку. Коробка була заповнена речами, які він возив із собою. На дні коробки він знайшов Книгу Мормона. Він прочитав обіцяння, яке містилося в ній, і перевірів його. Він дізнався, що вона істинна. Те свідчення змінило його життя. Він знайшов щастя, якого не уявляв навіть у своїх найкращих мріях.

Ваш примірник Книги Мормона може бути прихованим від вашого зору турботами й піклуванням про все те, що ви назбирали під час своєї подорожі життям. Я благаю вас спрагло й часто пити з її сторінок. В ній міститься повнота евангелії Ісуса Христа, яка є єдиним шляхом додому до Бога.

Я залишаю вам своє певне свідчення про те, що Бог живе і відповість на ваші молитви. Ісус Христос є Спасителем світу. Книга Мормона є істинним і певним свідченням про те, що Він живе. Що Він наш воскреслий і живий Спаситель.

Книга Мормона—це дорогоцінне свідчення. І про це я свідчу у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мосія 18:9.
2. Мосія 2:17.
3. Мороній 7:47.
4. Див. 3 Нефій 17:21–22.
5. Marion G. Romney, in Conference Report, Oct. 1963, 23.
6. Мосія 2:30.
7. Мороній 10:32.



Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Покладатись на Господа: Нехай станеться воля Твоя

*Мета нашого життя на землі полягає в зростанні,
розвитку та зміцненні завдяки власному досвіду.*

Цього Суботнього ранку ми висловлюємо вдячність за нашого Спасителя і свідчимо про реальність Його існування. Його евангелію було відновлено через пророка Джозефа Сміта. Книга Мормона істинна. Сьогодні нас веде живий пророк Президент Томас С. Монсон. Крім цього, ми даємо урочисте свідчення про Спокуту Ісуса Христа і вічні благословення, які вона несе з собою.

Протягом кількох останніх місяців у мене була нагода вивчати і дізнатися більше про спокутну жертву Спасителя і те, як Він підготував Себе для здійснення тієї вічної жертви за кожного з нас.

Його підготовка розпочалася у доземному житті, коли Він виявив Своє уповання на Батька, сказавши: “Хай буде Твоя воля, і слава Твоя навіки”¹. Починаючи з того моменту і продовжуючи сьогодні, Він використовує Своєю свободою волі, щоб прийняти і виконати план нашого Небесного Батька. Писання навчають нас, що

протягом юності Він був “в тому, що належить [Його] Отцеві”² та “чекав від Господа часу початку Свого священнослужіння”³. У віці 30 років Він був підданий важким спокусам, але вибрав протистояти їм, сказавши: “Відійди, сатано”⁴. У Гефсиманії Він виявив довіру до Свого Батька, проголошуючи: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля”⁵, а тоді застосував Свою свободу волі, щоб постраждати за наші гріхи. Під час прилюдного приниження та агонії розп'яття Він уповав на Свого Батька, погодившись бути “ранимим за наші гріхи ... та за наші провини ... мучений”⁶. Навіть коли Він заволав: “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?”⁷, Він покладався на Свого Батька, і, користуючись Своєю свободою волі, пробачив Своїх ворогів⁸, поплікувався про те, аби Його матір була доглянута⁹, і витримав до кінця, доки не закінчилися Його смертне життя та місія¹⁰.

Я часто задумувався над тим, чому Син Бога, Його святі пророки



та всі вірні святі мають випробування й нещастя, навіть коли вони намагаються виконувати волю Небесного Батька? Чому це так важко, особливо для них?

Я думаю про Джозефа Сміта, який ще хлопчиком страждав від хвороби й переслідувань протягом всього життя. Як і Спаситель, він заволав: “О Боже, де Ти?”¹¹ Однак навіть коли він, здавалося, був один, він використовував свою свободу волі для того, аби поклатися на Господа та виконувати волю Свого Небесного Батька.

Я згадую наших предків-піонерів, які були вигнані з Наву й, перетинаючи рівнини, використовували свою свободу вибору й ішли за пророком, незважаючи на хвороби, нестатки, а іноді й смерть. Навіщо такі жажливі страждання? Для чого? Для якої мети?

Ставлячи ці запитання, ми усвідомлюємо, що мета нашого життя на землі полягає в зростанні, розвитку та зміцненні завдяки власному досвіду. Як ми це робимо? Писання дають нам

відповідь однією простою фразою: ми “вповає[мо] на Господа”¹². Всім нам дані перевірки й випробування. Ці земні труднощі дозволяють нам і нашому Небесному Батьку побачити, чи будемо ми користуватися нашою свободою вибору, аби слідувати за Його Сином. Йому вже відомо, і в нас є можливість дізнатися, що немає значення, настільки важкими є наші обставини, “все це додасть [нам] досвіду і буде ... [нам] на благо”¹³.

Чи означає це, що ми завжди розумітимемо мету наших негараздів? Чи не кожен із нас іноді має причину, щоб запитати: “О Боже, де Ти?”¹⁴ Так! Коли помирає подружжя, той, хто залишився, запитає про це. Коли в сім’ї виникають фінансові труднощі, батько запитає. Коли діти сходять зі шляху, матір і батько волатимуть у своєму смутку. Так, “буває увечорі плач, а радість на ранок!”¹⁵. Тоді на світанку зростання нашої віри і розуміння ми піднімаємося і вибираємо поклатися на Господа з такими

словами: “Нехай буде воля Твоя”¹⁶.

Що ж тоді означає поклатися на Господа? В Писаннях слово *покла́д-тися* означає надіятися, очікувати й довіряти. Надія і довіра до Господа вимагають віри, терпіння, смирення, лагідності, довготерпіння, дотримання заповідей та терпіння до кінця.

Поклатися на Господа означає посадити зерно віри й підживлювати його “з великою старанністю, і ... терпінням”¹⁷.

Це означає молитися так, як робив це Спаситель—Богові, нашому Небесному Батькові—такими словами: “Нехай прийде царство Твоє. Нехай буде воля Твоя”¹⁸. Це молитва, яку ми промовляємо усією своєю душею, в ім’я нашого Спасителя Ісуса Христа.

Це означає обдумувати в своїх серцях і “отрима[ти] Святого Духа”, щоб ми могли знати “усе, що [нам] слід робити”¹⁹.

Якщо ми будемо дослухатися до підказок Духа, то дізнаємося, що “утіски приносять терпеливість”²⁰, і навчимося “продовжувати з терпінням, доки [нас] не буде вдосконалено”²¹.

Поклатися на Господа означає “стояти твердо”²² і “просуватися вперед” з вірою, “маючи справжню яскравість надії”²³.

Це означає “покла́да[тися] тільки на заслуги Христа”²⁴ та що “з допомогою [Його] благодаті [ми скажемо]: Нехай буде воля Твоя, о Господи, а не наша”²⁵.

Коли ми покладаємося на Господа, ми “непохит[ні] у виконанні заповідей”²⁶, знаючи, що “одного дня відпочинемо від усіх [наших] скорбот”²⁷.

І ми “не відкида[ємо] відваги своєї”²⁸, аби “все, від чого [ми] страждали, спрацю[вало нам] на благо”²⁹.

Ці випробування прийдуть у всіх формах і вимірах. Досвід Йова нагадує нам, що саме може бути дано

нам витримати. Йов втратив усе своє майно, зокрема, свою землю, будинок і худобу; членів своєї сім'ї; своє добре ім'я; фізичне здоров'я і навіть тверезість думки. Все ж він покладався на Господа і склав могутнє особисте свідчення, сказавши:

“Та я знаю, що мій Викупитель живий,

і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається”,³⁰

“Ось Він мене вб'є, [а я надію] ... матиму”³¹.

Навіть маючи яскраві приклади Йова, пророків і Спасителя, ми все одно побачимо, що не легко поклатись на Господа, особливо коли ми не в змозі повністю зрозуміти Його план і цілі щодо нас. Це розуміння найчастіше дається “рядок за рядком і приписання за приписанням”³².

За своє життя я пізнав, що іноді не отримував відповіді на молитву, бо Господь знав—я був не готовий. Коли Він все ж відповідає, то часто це виглядає як “тут трохи і там трохи”³³, тому що це все, що я здатен зрозуміти або все, що готовий робити.

Надто часто ми молимося про те, щоб мати терпіння, але хочемо цього прямо зараз! Юнаком Президент Девід О. Мак-Кей молився про отримання свідчення щодо істинності євангелії. І це свідчення, зрештою, прийшло через багато років, коли він служив на місії в Шотландії. Пізніше він написав: “Для мене то було запевненням, що на ширю молитву відповідей приходить “десь, колись”³⁴.

Ми можемо не знати, коли і як буде дана Господня відповідь, але, я свідчу, що в Його час і Його способом ця відповідь надійде. Деяких відповідей нам, можливо, доведеться чекати аж до прийдешнього життя. Це може стосуватися деяких обіцянь у наших патріарших



благословеннях і певних благословень для членів сім'ї. Не відмовляймося від Господа! Його благословення є вічними, а не тимчасовими.

Покладання на Господа дає нам безцінну можливість дізнатися, що багато хто уповає з терпінням на нас. Наші діти очікують від нас вияву терпіння, любові й розуміння по відношенню до них. Наші батьки очікують від нас вияву вдячності та співчуття. Наші брати і сестри очікують, що ми будемо толерантними, милостивими і поблажливими. Наші подружжя очікують від нас, що ми будемо їх любити так, як Спаситель полюбив кожного з нас.

Коли ми страждаємо фізично, то ще більше усвідомлюємо, скільки людей з терпінням покладаються на нас. Усім Маріям і Мартам, усім добрим самарянам, які служать хворим, рятують слабких і піклуються про розумово або фізично немічних, я відчуваю вдячність люблячого Небесного Батька і Його Улюбленого Сина. Ви у своєму щоденному Христовому служінні покладаєтеся на Господа і виконуєте волю вашого Небесного Батька. Ось його запевнення вам: “Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили”³⁵. Він знає ваші жертви і ваш смуток. Він чує ваші молитви. Він вдіить вам від Свого миру і спокою, якщо ви будете й далі уповати на Нього з вірою.

Кожен із нас є більш дорогим

для Господа, ніж ми можемо це усвідомити або уявити. Отже ставаймо добршими одне до одного і добршими до себе. Пам'ятаймо, що покладаючись на Господа, ми стаємо “святими через [Його] спокуту... смиренними, лагідними, покірними, терпеливими, сповненими любові, бажаними підкорятися усьому, що Господь вважає за належне заподіяти [нам], саме як дитина підкоряється своєму батькові”³⁶.

Такою була покора нашого Спасителя Своему Батькові в Гефсиманському саду. Він благував Своїх учнів: “Попильнуйте зо Мною”, однак, тричі повертаючись до них, Він знаходив, що їхні очі були обтяжені сном³⁷. Без напарництва цих учнів і, зрештою, без присутності Свого Батька, Спаситель обрав взяти наші “муки, і страждання, і спокуси всякого роду”³⁸. За допомогою ангела, який був посланий, щоб зміцнити Його³⁹, Він не відсахнувся і випив з гіркої чаші⁴⁰. Покладаючись на Свого Батька, Він сказав: “Нехай станеться воля Твоя!”⁴¹ і сам смиренно “утоптав давильний прес”⁴². І я, як один з Його Дванадцятьох Апостолів у ці останні дні, молюся, щоб нам було додано сили пильнувати із Ним й уповати на Нього протягом усього життя.

Цього Суботнього ранку я висловляю вдячність за те, що в “моїй і у вашій Гефсиманії”⁴³ ми не самотні. Він, хто пильнує нас, “не дрімає й не спить”⁴⁴. Його ангели тут і за завісою перебувають “навколо [нас], щоб підтримувати [нас]”⁴⁵. Я даю власне особливе свідчення про істинність обіцяння нашого Спасителя, бо Він сказав: “А ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати—і не потомляться, будуть ходити—і не помучаться!”⁴⁶ Покладаймо ж надію на

Нього, просуваючись з вірою, аби ми могли сказати в наших молитвах: “Нехай станеться воля Твоя!”⁴⁷ і повернутися до Нього з честю. У святе ім'я нашого Спасителя і Випкупителя, Самого Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 4:2.
2. Лука 2:49.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 3:24, in Bible appendix.
4. Лука 4:8.
5. Лука 22:42.
6. Ісаїя 53:5; Мосія 14:5.
7. Матвій 27:46; Марк 15:34.
8. Див. Лука 23:34.
9. Див. Іван 19:27.
10. Див. Іван 19:30.
11. УЗ 121:1.
12. Псалми 37:9; 123:2; Ісаїя 8:17; 40:31; 2 Нефій 18:17.
13. УЗ 122:7.
14. УЗ 121:1.
15. Псалми 29:6.
16. Матвій 6:10; 3 Нефій 13:10; див. також Матвій 26:39.
17. Алма 32:41.
18. Матвій 6:10; Лука 11:2.
19. 2 Нефій 32:5.
20. Римлянам 5:3.
21. УЗ 67:13.
22. Алма 45:17.
23. 2 Нефій 31:20.
24. Мороній 6:4.
25. УЗ 109:44.
26. Алма 1:25.
27. Алма 34:41.
28. Євреям 10:35.
29. УЗ 98:3.
30. Йов 19:25–26.
31. Йов 13:15.
32. 2 Нефій 28:30.
33. 2 Нефій 28:30.
34. *Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей* (2003), с. xix.
35. Матвій 25:40.
36. Мосія 3:19.
37. Матвій 26:38; див. також вірші 39–45.
38. Алма 7:11.
39. Див. Лука 22:43.
40. “У пам'ять всіх страждань Христа”, *Гімни*, с. 109; див. також 3 Нефій 11:11; УЗ 19:18–19.
41. Матвій 26:42.
42. Див. УЗ 76:107; 88:106; 133:50.
43. “Як відшукать мені втіху і спокій?” *Гімни*, с. 64.
44. Псалми 120:4.
45. УЗ 84:88.
46. Ісаїя 40:31.
47. Матвій 26:42.



Старійшина Тед Р. Каллістер

З президентства сімдесятиників

Книга Мормона— книга від Бога

Разом з Біблією Книга Мормона є необхідним свідком вчення Христа і Його божественності.

Багато років тому мій прапрадід уперше взяв в руки примірник Книги Мормона. Він розкрив її на середині і прочитав кілька сторінок. А потім заявив: “Ця книга написана або Богом, або дияволом, і я збираюся з'ясувати, хто ж таки її написав”. За 10 днів він прочитав її двічі, а потім заявив: “Диявол не міг її написати, вона повинна бути від Бога”¹.

Геніальність Книги Мормона в тому, що вона не належить до нейтральної смуги. Вона або є словом Бога, як у ній про це заявляється, або є цілковитою підробкою. Ця книга абсолютно не претендує бути трактатом на теми моралі, чи теологічним коментарем, чи збіркою глибоких за значенням записів. Вона претендує бути словом Бога— кожним реченням, кожним віршем, кожною сторінкою. Джозеф Сміт заявляв, що ангел Божий направив його до золотих пластин, які містили писання пророків давньої Америки, і що він переклав ці пластини божественною силою. Якщо це так, тоді Книга Мормона—священне писання, як про це в ній і заявляється; якщо ж ні, тоді вона—витончений, але все ж диявольський обман.

С. С. Льюїс так говорив про подібну дилему, що виникає у людини, яка повинна вибрати: прийняти її чи відкинути божественність Спасителя, бо й це не належить до нейтральної смуги: “Тут я спробую застерегти будь-кого, кажучи, що це справжня дурість, яку люди часто говорять про Нього: “Я з готовністю приймаю Ісуса як великого вчителя моралі, але не приймаю Його заяву, що Він—Бог”. Ми не повинні говорити цього. Чоловік, який був би просто людиною і казав би те, що казав Ісус, не був би великим учителем моралі. ... Ви повинні зробити свій вибір. Або цей чоловік був і є Сином Бога, або ж Він безумець, а то й гірше. ... Однак давайте не підпадати під дію будь-якої зверхньої нісенітності про те, що Він—людина, яка була великим учителем. Приводів для таких здогадок Він нам не залишив. І не мав такого наміру”².

Так само ми повинні зробити і простий вибір стосовно Книги Мормона: від Бога вона чи від диявола. Іншого вибору немає. На хвилинку я запрошую вас пройти тест, що допоможе визначити справжню природу цієї книги. Спитайте себе: наведені



далі вірші з Книги Мормона наближують нас до Бога чи до диявола:

“Бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити” (2 Нефій 32:3).

Або ці слова люблячого батька до своїх синів: “І ось, сини мої, пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені нашого Викупителя, який є Христос, син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент” (Геламан 5:12).

Або ось ці слова пророка: “Прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому” (Мороній 10:32).

Чи можливо, щоб автором цих тверджень з Книги Мормона був диявол? Після того як Спаситель вигнав кількох демонів, фарисеї заявили, що Він зробив це не інакше “як Вельзевулом, князем демонів”. Спаситель відповів, що такий висновок безглуздий, бо: “Кожне царство,—сказав Він,—поділене супроти себе, запустіє. І кожн[ий] ... дім, поділен[ий] супроти себе не втримається”. А потім ось цей кульмінаційний момент, коли Він каже: *“І коли сатана сатану виганяє, то ділиться супроти себе; як же втримається царство його?”* (Матвій 12:24–26; курсив додано).

Якщо наведені мною уривки з Книги Мормона вчать нас поклонятися Спасителю, любити Його і служити Йому (а вони цьому вчать), то як же тоді вони можуть бути від диявола? Якби було так, то він би

“ділився супроти себе”, а отже й руйнував би своє власне царство, а так, за словами Спасителя, не може бути. Неупереджене читання Книги Мормона приведе людину до того ж висновку, до якого дійшов і мій прапрадід, а саме: “Диявол не міг її написати, вона повинна бути від Бога”.

Але чому Книга Мормона є такою важливою, адже у нас вже є Біблія, щоб навчати про Ісуса Христа? Ви коли-небудь замислювалися над тим, чому сьогодні у світі існує так багато християнських церков, і це при тому, що, в основному, вони черпають свої доктрини з тієї самої Біблії? А тому, що вони тлумачать Біблію по-різному. Бо ж якби вони тлумачили її однаково, то були б однією церквою. Господа це не задовольняє; Його апостол Павло проголосив, що є “один Господь, одна віра, одне хрищення” (Ефесянам 4:5). Щоб допомогти привести до цієї єдності, Господь встановив божественний закон свідків. Павло навчав: “Кожна справа хай станеться вироком двох чи трьох свідків” (2 Коринтянам 13:1).

Біблія—один свідок Ісуса Христа; Книга Мормона—це ще один Його свідок. Чому цей другий свідок є настільки важливим? Зрозуміти це допоможе така ілюстрація: скільки прямих ліній ви можете провести на аркуші паперу через одну точку? Відповідь: безліч. Уявімо на

мить, що ця єдина точка символізує Біблію і що сотні прямих ліній, проведених через цю точку, символізують різне тлумачення Біблії і що кожне з цих тлумачень символізує ту чи іншу церкву.

Однак, що станеться, якщо на цьому ж аркуші паперу є ще й друга точка, яка символізує Книгу Мормона? Скільки прямих ліній ви могли б провести між цими двома різними точками—Біблією і Книгою Мормона? Лише одну. Лише одне тлумачення Христового вчення витримає свідчення цих двох свідків.

Знову й знову Книга Мормона виступає як свідок, що підтверджує, прояснює, об’єднує доктрини, яких навчає Біблія, що існує лише “один Господь, одна віра, одне хрищення”. Наприклад, деякі люди не впевнені, чи є хрищення необхідним для спасіння, хоч Спаситель і сказав Никодиму: “Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже” (Іван 3:5). І Книга Мормона розвіює всі сумніви стосовно цього: “І Він наказує всім людям, що вони повинні покаятися, і хреститися в Його ім’я, ... інакше вони не можуть бути спасеними в царстві Божому” (2 Нефій 9:23).

Сьогодні у світі існує багато способів хрищення, і це при тому, що Біблія каже нам, в який спосіб був охрищений Спаситель, наш



Жундіаї, Бразилія

Великий Взірець: “І [Він] зараз вийшов із води” (Матвій 3:16). А міг би Він вийти з води, якби спочатку не ввійшов у воду? Яка б розбіжність не існувала в цьому питанні, Книга Мормона усуває її прямим ствердженням учення стосовно належного способу хрищення: “І тоді ви занурите їх у воду і піднімете знову з води” (3 Нефій 11:26).

Багато хто вірить, що одкровення припинилися після того, як була написана Біблія, хоч сама Біблія вже сама по собі є свідченням про силу Бога давати одкровення впродовж 4000 років існування людства. Але одна неправильна доктрина, як ось ця, за правилом падаючого доміно, валить собою інші правильні доктрини. Віра в те, що одкровення припинилися, валить доктрину про те, що “Бог є Той Самий вчора, сьогодні і навіки” (Мормон 9:9); валить доктрину, якої навчав Амос: “Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї своїм рабам пророкам” (Амос 3:7); валить доктрину про те, що “не дивиться Бог на обличчя” (Дії 10:34), а значить, і промовляє до всіх людей усіх віків. Та, на щастя, Книга Мормона є неспростовним підтвердженням біблійної істини

про те, що одкровення даються постійно:

“І знову я кажу вам, тим, хто запечерчує одкровення Бога, і каже, що з ними покінчено, ...

хіба ми не читаємо, що Бог є Той Самий учора, сьогодні і навіки” (Мормон 9:7, 9).

Іншими словами, якщо Бог, Який є незмінним, промовляв у давні часи, Він буде промовляти і в теперішні часи

Такий список доктринальних підтверджень і прояшень можна було б продовжувати й продовжувати, але немає доктрини більш могутньої й гострої в Книзі Мормона, ніж обговорювана в ній Спокута Ісуса Христа. Ви хочете сформулювати у своїй душі незаперечне свідчення про те, що Спаситель спустився нижче ваших гріхів і що і немає ні гріха, ні морального становища, якого б не могла сягнути Його Спокута,—що для кожного вашого страждання у Нього є ліки надзвичайно цілющої сили? Тоді читайте Книгу Мормона. Вона буде навчати вас і свідчити, що Спокута Христа—безкінечна, бо вона поширюється на всі слабкості й недоліки, відомі людині. Тому-то пророк Мормон і заявив: “Ви матимете

надію через спокуту Христа” (Мороній 7:41).

Не дивно, що Книга Мормона сміливо заявляє: “Якщо ви повірите в Христа, ви повірите в ці слова, бо вони є словами Христа” (2 Нефій 33:10). Разом з Біблією Книга Мормона є необхідним свідком вчення Христа і Його божественності. Разом з Біблією вона “вч[и]ть усіх людей, що вони мають творити добро” (2 Нефій 33:10). Разом з Біблією вона веде нас до “одного Господа, однієї віри, одного хрищення”. Ось тому Книга Мормона і є такою важливою у нашому житті.

Кілька років тому я побував на одному з наших богослужінь в Торонто, Канада. Виступала 14-річна дівчина. Вона розказала, що розмовляла про релігію зі своєю подругою в школі. Ця подруга спитала її: “До якої релігії ти належиш?”

Вона відповіла: “До Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, або мормонів”.

Подруга на це сказала: “Я знаю цю Церкву, вона не істинна”.

“Звідки ти знаєш?”,—сказала дівчина у відповідь.

“А я дізнавалась про неї”,—відповіла подруга.

“Ти читала Книгу Мормона?”

“Ні,—у відповідь,—я не читала”.

І ця мила дівчина відповіла: “Тоді ти не досліджувала мою Церкву, бо я прочитала кожную сторінку Книги Мормона і знаю, що вона—істинна”.

Я також прочитав кожную сторінку Книги Мормона, і робив це багато разів, і урочисто свідчу, як і мій прапрадід, що вона від Бога. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Willard Richards, in LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, rev. ed. (1972), 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 40–41.



Елейн Ш. Дальтон

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Любіть її матір

Як може батько виростити щасливу, емоційно врівноважену дочку у сьогоднішньому, все більше отруйному світі? Відповідь знаходиться у вченнях Господніх пророків.

Жодними словами не описати священний момент, коли новоспечений батько вперше бере на руки свою новонароджену дочку. Цього року троє з наших синів вперше стали батьками і їхні перші діти—дівчатка. Коли на моїх очах наш грубуватий, міцний син-регбіст, Джон, узяв свою першу дитину, дівчинку, на руки, він подивився на неї із благоговійною ніжністю. А потім подивився на мене із виразом обличчя, який наче промовляв: “Як мені рости дівчинку?”

Цього ранку я б хотіла звернутися до наших синів і до всіх батьків. Як може батько виростити щасливу, емоційно врівноважену дочку у сьогоднішньому, все більше отруйному світі? Відповідь знаходиться у вченнях Господніх пророків. Відповідь проста, але істинна: “найважливіше, що може зробити батько для своєї [дочки], це любити [її] матір”¹. Тим, як ви любите її матір, ви навчите свою дочку ніжності, вірності, поваги, співчуття і відданості. З вашого прикладу вона дізнається, чого очікувати від молодих чоловіків і на які якості майбутнього чоловіка звертати увагу. Тим, як ви любите і шануєте свою дружину,

ви покажете, що вона ніколи не має задовольнятися чимось меншим. Ваш приклад навчить вашу дочку цінувати жіночність. Ви показуєте їй, що вона дочка нашого Небесного Батька, Який любить її.

Любіть її матір настільки, щоб ваш шлюб був целестіальним. Храмовий шлюб на час і на всю вічність вартий ваших найбільших зусиль і має бути найбільшим пріоритетом. Лише після того, як Нефій завершив будівництво храму в пустелі, він сказав: “І сталося так, що ми жили щасливо”². Щастя можна знайти у храмі. Воно у дотриманні заповітів. Не впускайте у своє життя чи у домітку жодної речі, яка б спонукала вас піддавати ризику свої завіти, або



відданість вашій дружині та сім'ї.

У Товаристві молодих жінок ми допомагаємо вашій дочці зрозуміти її сутність, як доньки Бога, і важливість залишатися добродесною і достойною отримання благословень храму і храмового шлюбу. Ми навчаємо вашу дочку важливості укладання священних заповітів і дотримання їх. Ми навчаємо її взяти зобов'язання жити зараз так, щоб вона могла завжди бути гідною увійти в храм і не дозволяти нічому відволікати її від цієї мети, перешкоджати їй в її досягненні чи позбавляти її гідності. Ваш приклад—приклад її батька—промовляє голосніше, ніж наші найважливіші слова. Молоді жінки непокояться про своїх батьків. Багато хто каже, що їхнє найбільше бажання—це бути поєднаними у вічності як сім'я. Вони бажують, щоб ви були з ними, коли вони підуть у храм, або одружаться у храмі. Зберігайте близькі стосунки з вашою дочкою і допомагайте їй готуватися до храму і залишатися гідною його відвідування. Коли їй виповниться 12, часто беріть її з собою у храм, щоб виконувати там хрищення за ваших предків та інших. Вона завжди буде плекати ці спогади.

Сьогоднішня масова культура намагається стерти і ослабити вашу вічну роль патріарха і батька і мінімізувати ваші найважливіші обов'язки. Вони були дані вам “за божественним задумом” і ви, як батько, маєте “головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; [і] відповідає[те] за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист”³.

Батьки, ви захисники ваших домівок, ваших дружин і дітей. Сьогодні “це нелегка річ, захищати сім'ю від атак зла на [їхній] розум і дух. ... Цей вплив може вільно потрапляти і дійсно потрапляє у дім. Сатана [дуже хитрий]. Йому для



цього не треба ламати двері”⁴.

Ви маєте стояти на варті доброчесності. “Носій священства є *чеснотним*. Чеснота поведінка припускає, що [ви маєте] чисті думки і дії. ... Чеснотність—це ... божественна якість. ... [Вона] споріднена зі святістю”⁵. Цінності молодих жінок—це якості, притаманні Христу, і вони включають цнотливість. Ми зараз закликаємо вас приєднатися до нас у поверненні світу до цнотливості. Для цього ви “маєте постійно творити чесноти і святість”⁶, видаливши із свого життя будь-що, що є злом і несумісним із тим, хто має святе священство Бога. “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно; тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога; і ... Святий Дух буде твоїм постійним супутником”⁷. Тому будьте обережними щодо того, що ви переглядаєте із розважальних передач чи друкованих матеріалів. Ваша особиста цнотливість буде еталоном істинної сили та моральної мужності для ваших дочок і також ваших синів. Перебуваючи на варті цнотливості у вашому житті, у вашій домівці і в житті ваших дітей, ви покажете вашій дружині і дочкам, що таке істинна любов. Ваша особиста чистота дасть вам сили.

Ви охороняєте вашу дочку у ширшому сенсі, ніж просто юридичному. Будьте присутніми у житті вашої дочки. Розповідайте їй про ваші стандарти, ваші очікування, сподівання та мрії щодо її успіху та щастя. Бесідуйте з нею, познайомтеся з її

друзями, а з часом і з її хлопцями. Допоможіть їй зрозуміти важливість освіти. Допоможіть їй зрозуміти, що принцип скромності є захистом. Допоможіть їй обирати музику та ЗМІ, які запрошують Духа і співпадають з її небесною індивідуальністю. Будьте активною частиною її життя. І якщо у підлітковому віці вона не прийде додому з побачення вчасно, підіть і знайдіть її. Вона буде пручатися і скаже, що ви зруйнували її соціальне життя, але глибоко всередині вона буде знати, що ви її любите, і що ви достатньо піклуєтеся про неї, щоб бути її охоронцем.

Ви не пересічний чоловік. Завдяки вашій сміливості у передземному існуванні ви були достойними стати провідниками і отримати силу священства. Там ви проявили “надзвичайну віру і добрі діяння”, і зараз ви тут, щоб робити те саме⁸. Ваше священство робить вас особливим.

Через кілька тижнів наші три сини дадуть їхнім дочкам-немовлятам ім’я і благословення. Я сподіваюся, що це буде перше із багатьох благословень священства, які вони отримають від своїх батьків, оскільки у світі, в якому вони зростатимуть, їм потрібні будуть ті благословення. Ваша дочка цінуватиме священство і вирішить у своєму серці, що саме цього вона бажає у своїй майбутній домівці і в сім’ї. Завжди пам’ятайте “що права священства нерозривно пов’язані з силами небес” і “не можуть контролюватися ... інакше, як тільки за

принципами праведності”⁹.

Батьку, ви герой для вашої дочки. Мій батько був моїм героєм. Я щовчора чекала на сходах нашого дому, коли він повернеться додому. Він піднімав мене і кружляв, дозволяв ставати ногами поверх його великих черевиків, а потім, танцюючи, ми заходили в дім. Мені дуже подобалося намагатися потрапляти у кожний його крок. І мені це досі подобається.

Чи ви знали, що ваше свідчення має величезний вплив на ваших дочок? Я знала, що у мого батька було свідчення. Я знала, що він любив Господа. І оскільки мій батько любив Господа, я теж любила. Я знала, що він піклувався про вдів, оскільки узяв відпустку, щоб пофарбувати дім вдови, яка жила поряд. Я вважала, що то була найкраща відпустка нашої сім’ї за увесь час, оскільки він навчив мене фарбувати! Ви благословите життя вашої дочки на багато років, якщо знайдете способи проводити з нею час і ділитися з нею своїм свідченням.

У Книзі Мормона Авіш була повернена завдяки тому, що її батько поділився з нею своїм чудесним видінням. Багато років після того вона зберігала це свідчення у своєму серці і жила праведно у дуже нечестивому суспільстві. Потім настав час, коли вона не могла більше приховувати це і бігла від одного дому до іншого, розповідаючи про своє свідчення і чудеса, свідками яких вона була на царському дворі. Сила навернення Авіш та її свідчення були інструментами зміни усього суспільства. Люди, які чули її свідчення, стали людьми, які були “навернені до Господа, [і які] ніколи не відпали”, а їхні сини стали юними воїнами!¹⁰

Як співається у гімні: “Вперед, брати, вперед!”¹¹ Це заклик до вас, чоловіки, які носять святе

священство Бога. Бажаю, щоб про вас можна було сказати, як сказано про полководця Моронія:

“[Він] був сильним і могутнім чоловіком; ... чоловіком досконалого розуміння; ... чоловіком, який був твердим у вірі в Христа. ... ,

якби всі люди були, і є, і будуть колись такими, як Мороній, знайте, навіть самі сили пекла було б зруйновано назавжди; ... диявол ніколи вже не мав би сили над серцями дітей людських”¹².

Брати, батьки, молоді чоловіки: “Будьте вірними царській особі всередині вас”¹³.

Тому, як же ростити дівчинку? Любіть її матір. Поведіть вашу сім'ю у храм, стійте на варті цнотливості, і звеличуйте ваше священство. Батьки, вам довірили царських дочок нашого Небесного Батька. Вони є чеснотними та обраними. Я молюся, щоб ви наглядали за ними, зміцнювали їх, були взірцем добродісної поведінки і навчали їх слідувати кожним кроком Спасителя—бо Він живе! В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Президент Девід О. Мак-Кей, в часто цитованому вислові Theodore Hesbrough, у “Quotable Quotes”, *Reader's Digest*, Jan. 1963, 25; див. також *Richard Evans' Quote Book* (1971), с. 11.
2. 2 Нефій 5:27.
3. “Сім'я: Проголошення світові”, *Лягона*, лист. 2010, с. 129.
4. А. Теодор Татта, “The Role of Fathers”, *Ensign*, Jan. 1974, с. 67.
5. Езра Тефт Бенсон, “Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, Nov. 1986, с. 46.
6. Учення і Завіти 46:33.
7. Учення і Завіти 121:45, 46.
8. Алма 13:3; див. також вірш 2.
9. Учення і Завіти 121:36.
10. Алма 23:6; див. також Алма 19:16–17; 53:10–22.
11. “Вперед, брати, вперед”, *Гімни*, № 198.
12. Алма 48:11, 13, 17.
13. Гарольд Б. Лі, “Be Loyal to the Royal within You”, in *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), с. 100.



Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Важливість імені

Давайте розвинемо звичку ... чітко пояснювати, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це назва, за якою, згідно з особистою настановою Господа, нас мають знати.

Старійшино Хейлз, усі ми висловлюємо вам нашу найглибшу любов і вдячність за те, що ви разом з нами цього ранку.

З часу останньої квітневої генеральної конференції я неодноразово замислювався над темою важливості імені. Упродовж цих кількох місяців у нашій сім'ї народилося кілька правнуків. І хоча мені здається, що вони з'являються швидше, ніж я можу це усвідомлювати, кожна дитина є бажаним поповненням нашої сім'ї. Кожна отримала особливе ім'я, вибране батьками; ім'я, яким її будуть називати упродовж життя, вирізняючи серед інших людей. Так відбувається у кожній сім'ї, і це є характерним для інших релігій світу.

Господь Ісус Христос знав, як важливо дати чітку назву Своїй Церкві у ці останні дні. У 115-у розділі Учення і Завітів Він сам називає Церкву: “Бо так буде Мою Церкву названо в останні дні, а саме Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів” (вірш 4).

І цар Веніямин навчав свій народ за часів Книги Мормона:

“Я б хотів, щоб ви взяли на себе ім'я Христа, усі ви, хто увійшов у завіт з Богом, що ви будете послуханими до кінця свого життя...”

І я б хотів, щоб ви також пам'ятали, що ім'я, яке, як я сказав, я дам вам, ніколи не буде викреслене, як тільки через провину; отже, будьте обережні, щоб ви не грішили, щоб це ім'я не було викреслено з ваших сердець” (Мосія 5:8, 11).

Ми беремо на себе ім'я Христа у водах хрищення. Ми поновлюємо вплив того хрищення кожного тижня, приймаючи причастя, таким чином показуючи свою готовність взяти на себе Його ім'я і обіцяючи завжди пам'ятати Його (див. УЗ 20:77, 79).

Чи усвідомлюємо ми, яким благословенням є взяти на себе ім'я Улюбленого і Єдинородженого Сина Божого? Чи розуміємо ми, наскільки це важливо? Ім'я Спасителя—це єдине ім'я під небесами, яким людина може бути спасенною (див. 2 Нефій 31:21).

Як ви пам'ятаєте, президент Бойд К. Пекер обговорював важливість назви Церкви під час останньої квітневої генеральної конференції. Він пояснював, що, “будучи слухняними одкровенню, ми називаємо себе Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, а не Мормонська Церква” (“Скеровані Святим Духом”, *Лягона*, трав. 2011, с. 30).



Оскільки повна назва Церкви є такою важливою, я приєднуюся до одкровень, що містяться в Писаннях, настанов, що містяться в листах Першого Президентства від 1982 і 2001 року та слів інших апостолів, які заохочували членів Церкви не забувати і навчати світ, що Церква відома під назвою Господа Ісуса Христа. Це та назва, якою Господь назве нас у останній день. Це та назва, за якою Його Церкву розрізнятимуть між усіма іншими церквами.

Я багато розмірковував про те, чому Спаситель дав Своїй відновленій Церкві назву з семи слів. Вона може здаватися довгою, але якщо ми подивимося на неї як на опис того, чим є Церква, то вона відразу здаватиметься прекрасно короткою, об'єктивною і простою. Як може будь-який опис бути більш чітким і зрозумілим, і в той же час вмщатися лише у кілька слів?

Кожне слово є пояснюючим і необхідним.

Слова *Церква Ісуса Христа* проголошують, що це Його церква. У Книзі Мормона Ісус навчав: “І як може вона бути Моею церквою, якщо не буде називатися Моїм іменем? Бо якщо церква називається Мойсеєвим іменем, тоді це Мойсеєва церква; або якщо вона

називається іменем людини [наприклад Мормона], тоді це церква людини; але якщо вона називатиметься Моїм іменем, тоді це Моя церква, якщо буде так, що вони збудовані на Моїй євангелії” (3 Нефій 27:8).

Останніх Днів—це є поясненням того, що це та сама Церква, яку Ісус Христос заснував під час Свого земного служіння, однак відновлена в останні дні. Ми знаємо, що був відхід, тобто відступництво, через що виникла необхідність у Відновленні Його істинної і довершеної Церкви в наш час.

Святих—означає те, що члени Церкви наслідують Його і намагаються виконувати Його волю, дотримуватися Його заповідей і готуватися, щоб у майбутньому знову жити з Ним і нашим Небесним Батьком. Словом *святи* називають тих, хто прагне освятити своє життя, увійшовши в завіт іти за Христом.

Назва, яку Спаситель дав Своїй Церкві, точно вказує на те, хто ми є і у що віримо. Ми віримо, що Ісус Христос є Спасителем і Викупителем усього світу. Він здійснив спокуту для всіх тих, хто кається у гріхах, і Він розірвав пута смерті та уможливив воскресіння померлих. Ми йдемо за Ісусом Христом. І як цар Веніямин казав своєму народові,

так і я підтверджую, звертаючись до всіх нас сьогодні: “Я б хотів, щоб ви не забували зберігати [Його] ім'я завжди записаним у ваших серцях” (Мосія 5:12).

Нас просять бути Його свідками “в усі часи і в усьому, і в усіх місяцях” (Мосія 18:9). Це означає, що ми повинні мати бажання сповіщати людям, за ким ми слідуємо і до Чийої Церкви належимо: до Церкви Ісуса Христа. Ми безсумнівно хочемо робити це в душі любові та свідчення. Ми хочемо йти за Спасителем, чітко і ясно, однак смиренно проголошуючи, що ми є членами Його Церкви. Ми слідуємо за Ним як святі останніх днів—учні останніх днів.

Людям і організаціям часто дають зменшені імена або назви. Зменшене ім'я або назва може бути короткою формою повного імені чи назви або похідним від події чи якоїсь характерної риси або іншої ознаки. Хоча зменшене ім'я або назва не має того ж статусу або значення, що і повне ім'я чи назва, однак вони можуть вживатися за відповідних обставин.

Господня Церква як у давнину, так і в наш час, має зменшені назви. Святих у новозавітні часи називали *християнами*, оскільки вони сповідували віру в Ісуса Христа. Та



назва, яка спочатку вживалася їхніми переслідувачами як приниження, тепер має шанобливе значення, і ми пишаємося, що нас називають християнською церквою.

Членів нашої Церкви називають *мормонами*, оскільки ми віримо у Книгу Мормона: ще одне свідчення про Ісуса Христа. Дехто намагається вживати слово *мормон* у більш широкому значенні, включаючи і маючи на увазі тих, хто залишив Церкву і сформував різні угруповання. Таке використання веде тільки до непорозуміння. Ми вдячні за те, що засоби масової інформації намагаються уникати слова *мормон* тоді, коли аудиторія може переплутати Церкву з полігамістами або іншими фундаменталістськими угрупованнями. Я хочу чітко проголосити, що жодне полігамістське угруповання, у тому числі й ті, які називають себе мормонськими фундаменталістами чи інші з подібною назвою, не мають жодного відношення до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Хоча *мормони* не є повною і правильною назвою Церкви, і хоча спочатку це слово вживалося нашими ворогами в перші роки переслідувань, воно стало прийнятною зменшеною назвою, коли йдеться про членів Церкви, а не про всю

організацію. Нам не слід переставати вживати назву *мормон*, коли це доречно, однак нам слід і надалі наголошувати на повній і правильній назві Церкви. Іншими словами, ми повинні уникати словосполучення “Мормонська церква” і не заохочувати інших його вживати.

Упродовж років, під час виконання різних доручень по всьому світу, мене багато разів запитували, чи належу я до Мормонської церкви. Моя відповідь була такою: “Я—член Церкви Ісуса Христа. Оскільки ми віримо у Книгу Мормона, яка названа на честь стародавнього американського пророка і провідника і є ще одним свідченням про Ісуса Христа, нас іноді називають мормонами”. Завжди таку відповідь добре сприймали і, в дійсності, вона часто відкривала для мене можливість розповісти про Відновлення повноти евангелії в ці останні дні.

Брати і сестри, лише подумайте, який вплив ми можемо справляти, коли просто даємо відповідь, вживаючи повну назву Церкви відповідно до того, що, за проголошенням Господа, ми і маємо робити. І якщо ви не можете відразу ж дати повну назву, принаймні скажіть: “Я належу до Церкви Ісуса Христа”, а потім поясніть: “Святих Останніх Днів”.

Хтось може запитати: а як щодо сайтів у Інтернеті, таких як Mormon.org та численних кампаній у масмедіа, започаткованих Церквою? Як я вже сказав, іноді доречно називати членів Церкви *мормонами*. З практичної точки зору, люди не нашого віросповідання можуть шукати інформацію про нас використовуючи саме це слово. Але як тільки ви відкриваєте Mormon.org, на домашній сторінці знаходиться пояснення належної назви Церкви, і вона з'являється на кожній іншій сторінці сайту. Нелогічно сподіватися, що люди будуть друкувати повну назву Церкви, відшукуючи про нас інформацію або заходячи на наш сайт.

Хоча така практика може тривати далі, членам Церкви не слід забувати про використання повної назви Церкви при кожній можливості. Давайте розвинемо звичку у своїх сім'ях та під час церковних заходів і в повсякденному спілкуванні чітко пояснювати, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів—це назва, за якою, згідно з особистою настановою Господа, нас мають знати.

Нещодавне опитування громадської думки виявило, що надто багато людей усе ще не розуміють правильно, що назва *мормон* стосується членів нашої Церкви. Більшість

людей все ще не впевнені в тому, що мормони є християнами. Навіть коли вони читають про служіння “Руки допомоги” з ліквідації наслідків ураганів, землетрусів, повеней і голоду, люди не пов’язують наше гуманітарне служіння по всьому світу з нами, як християнською організацією. Звичайно ж, їм було б легше зрозуміти, що ми віримо в Спасителя і наслідуюмо Його, якби ми називали себе Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Тоді ті, які чують назву *мормон*, почнуть пов’язувати це слово з назвою, яку ми отримали через одкровення, і з людьми, які є послідовниками Ісуса Христа.

Згідно з проханням Першого Президентства, що міститься в листі від 23 лютого 2001 року: “Використання даної через одкровення назви Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів стає все більш важливим під час виконання нашого обов’язку з проголошення імені Спасителя по всьому світу. Відповідно до цього ми просимо, щоб під час згадування Церкви ми використовували її повну назву, коли це тільки можливо”.

У 1948 році на жовтневій генеральній конференції Президент Джордж Альберт Сміт сказав: “Брати і сестри, коли ви підете звідси, то, можливо, будете спілкуватися з представниками інших віросповідань по всьому світу, однак пам’ятайте, що є лише одна Церква в усьому світі, яка за божественним наказом носить ім’я Ісуса Христа, нашого Господа” (у Conference Report, Oct. 1948, 167).

Брати і сестри, також пам’ятаймо про це, коли ми сьогодні вранці підемо з цієї конференції. Я знаю, що Ісус є Христос. Саме Він дав нам завдання будувати Його Церкву в усьому світі. Вона називається Його іменем. Про це я смиренно молюся в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■



Президент Томас С. Монсон

СТІЙТЕ НА СВЯТИХ МІСЦЯХ

Спілкування з нашим Небесним Батьком—у т.ч. наші молитви до Нього і Його натхнення для нас—необхідні нам, щоб вистояти у бурях і випробуваннях життя.

Мої улюблені брати і сестри, цього ранку ми почули чудові послання і я хвалю кожного, хто виступав. Ми надзвичайно раді тому, що старійшина Роберт Д. Хейлз знову з нами і відчуває себе краще. Ми тебе любимо, Боб.

Коли я розмірковував над тим, що казати цього ранку, то відчув, що слід поділитися певними думками і почуттями, які, на мій погляд, є слухними і своєчасними. Я молюся, щоб мені відчувати скерування під час свого виступу.

Я уже прожив на землі 84 роки. Щоб дати вам якусь перспективу з цього приводу, [скажу], що я народився того самого року, коли Чарльз Ліндберг здійснив свій перший прямий переліт з Нью-Йорка до Парижа на одномоторному одномісному моноплані. За ці 84 роки багато часу відтоді, як людина побувала на Місяці й повернулася назад. Дійсно, вчорашні фантазії вчених стали сьогоднішньою реальністю. А ця реальність, дякуючи сучасним технологіям, змінюється настільки швидко, що ми ледь-ледь можемо встигати за нею—якщо взагалі можемо. Для тих з нас, хто пам’ятає телефонні апарати з дисковим номеронабирачем і ручні

друкарські машинки, сьогоднішні технології є більш ніж вражаючими.

Також швидко видозмінюється й моральний компас суспільства. До поведінки, яка колись вважалася недоречною й аморальною, тепер не тільки ставляться толерантно, але й дуже багато людей вважає її прийнятною.

Я нещодавно прочитав у *Wall Street Journal* статтю Джонатана Сакса, головного рабина Британії. Серед іншого він написав—і я цитую: “По суті, кожне західне суспільство у 1960-х роках пережило моральну революцію, відмову від усіх своїх традиційних етичних правил. Усе, що вам потрібно, співали Бітлс,—це любов. Юдейсько-християнський моральний кодекс викинули за борт. Його місце зайняв [за стародавнім прислів’ям] лозунг: *[Роби] все, що хочеш, якби тільки тобі було добре*. Десять заповідей були переписані як Десять креативних порад”.

Рабин Сакс продовжує нарікати: “Ми розтринькуємо свій моральний капітал з тією ж нерозсудливою невимушеністю, з якою розтринькуємо свій капітал фінансовий. ...

[У світі] є чимало місць, де релігія стала справою вчорашнього дня і де не чути інших голосів, крім тих, що

пропагують: купи це, витрати гроші на це, носи це, похизуйся цим, бо ти того вартий. Суть цього послання така: моральність вже не в моді, совість—для слабаків і єдина домінуюча заповідь: “Тільки не попадись!”¹

Мої брати і сестри, це, на жаль, відображає стан, в якому перебуває більшість світу навколо нас. Чи ми складаємо у розпачі руки, думаючи, як же нам вижити у такому світі? Ні. Ми ж маємо у своєму житті євангелію Ісуса Христа, і ми знаємо, що моральність не вийшла з моди, що совість існує, щоб направляти нас, і що ми відповідаємо за свої вчинки.

І хоч світ змінився, але закони Бога залишаються постійними. Вони не змінилися; вони не зміняться. Десять заповідей є те, що вони є—заповіді. Вони—не рекомендації. Вони у кожній своїй рисці є тим сьогодні, чим були, коли Бог дав їх дітям Ізраїля. Якщо ми тільки прислухаємося, ми почуємо луну Божого голосу, який звучить для нас тут і сьогодні:

“Хай не буде тобі інших богів передо Мною”.

“Не роби собі різьби і всякої подоби ...”

“Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно. ...”

“Пам’ятай день суботній, щоб святити його ...”

“Шануй свого батька та матір свою ...”

“Не вбивай”.

“Не чини перелюбу”.

“Не кради”.

“Не свідкуй неправдиво на свого ближнього”.

“Не жадай”².

Кодекс нашої поведінки є визначеним; він не обговорюється. Він знаходиться не лише в Десяти заповідях, але й у Проповіді на горі, яку проголосив Спаситель, коли ходив на землі. Цей кодекс також можна



знайти в усіх Його вченнях. Він є в словах сучасних одкровенень.

Наш Небесний Батько є Тим Самим учора, сьогодні і навіки. Пророк Мормон каже нам, що Бог є “незмінним від усієї вічності до всієї вічності”³. У цьому світі, де все, здається, змінюється, Його постійність є тим, на що ми можемо опиратися, є тим якорем, за який ми можемо міцно триматися і бути у безпеці, щоб не бути знесеними у невідомі води.

Іноді вам може здаватися: ті, хто там, у світі, мають більше радощів, ніж ми. Дехто з вас може відчувати, що норми поведінки, яких ми неухильно дотримуємося в Церкві, обмежують вас. Однак, мої брати і сестри, я заявляю вам: не існує *нічого*, що може принести більше радості у наше життя або більше миру в нашу душу, ніж Дух, Який може прийти до нас, якщо ми йдемо

за Спасителем і виконуємо заповіді. Цей Дух не може перебувати на тих заходах, в яких так інтенсивно бере участь світ. Апостол Павло проголосив таку істину: “Людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”⁴. Слова *тілесна людина* можуть стосуватися будь-кого з нас, якщо ми дозволяємо собі бути нею.

Ми повинні бути пильними у світі, який відійшов так далеко від духовного. Надзвичайно важливо, щоб ми відкидали усе, що не відповідає нашим нормам, і не відмовлялися в цьому процесі від того, чого ми прагнемо найбільше—вічного життя у Божому царстві. Бурі будуть і далі час від часу рватися в наші двері, бо вони ж є неминучою частиною нашого земного досвіду.



Проте ми будемо набагато краще підготовлені, щоб зустріти їх, щоб навчитися завдяки їм і щоб подолати їх, якщо ми маємо за основу життя—євангелію, а в серці—любов Спасителя. Пророк Ісаї проголосив: “І буде роботою істини—мир, а працею правди—спокійність й безпека навіки”⁵.

Щоб нам бути у світі, але не від світу, необхідно, щоб ми спілкувалися зі своїм Небесним Батьком через молитву. Він хоче, щоб ми так робили; Він буде відповідати на наші молитви. Спаситель нагадував, як це записано у книзі 3 Нефій, 18 розділ, що ми повинні “пильнувати і молитися завжди, щоб не увійти у спокусу; бо Сатана жадає володіти вами. ...

Отже, ви завжди повинні молитися Батькові в Моє ім’я;

І чого б ви не попросили у Батька в Моє ім’я, того, що є правильним, віруючи, що отримаєте, ось це буде дано вам”⁶.

Я здобув своє свідчення про силу молитви, коли мені було десь років 12. Я старанно працював, щоб заробити трохи грошей, і мені вдалося назбирати п’ять доларів. Це було під час Великої депресії, коли п’ять доларів були великою сумою, особливо для 12-річного хлопця. Я віддав ці п’ять доларів монетами своєму батьку, а він повернув мені їх

5-доларовою купюрою. Знаю, що я планував придбати за ці п’ять доларів щось конкретне, але тепер, після стількох років, я вже й не згадаю що саме. Я просто пам’ятаю, якими важливими були для мене ті гроші.

Тоді у нас не було власної пральної машини, тому мама наш брудний одяг щотижня відправляла у пральню. Через пару днів нам привозили наш вантаж—випраний мокрий одяг, і мама розвішувала його сушитися на шворках для білизни за нашим будинком.

Я сховав ці п’ять доларів у кишеню своїх джинсів. Як ви можете здогадатися, мої джинси були відправлені у пральню—разом з грошима, які залишилися в кишені. Коли до мене дійшло, що сталося, мене наче грім вдарив. Я знав, що перед пранням кишені, як правило, у пральні перевірялися. Якщо гроші не знайшли і не забрали на цьому етапі, я знав, майже стовідсотково, що гроші могли висунутися під час прання і звідки працівнику у пральні було знати, кому слід повернути ті гроші, навіть якби він і мав намір це зробити. Шансів повернути назад свої п’ять доларів у мене майже не було—цей факт підтвердила моя люба матуся, коли я розповів їй, що залишив гроші у кишені.

Я хотів мати ті гроші; мені потрібні були ті гроші; я старанно працював, щоб заробити ті гроші. Я усвідомив: є одне, що я можу зробити. У своїй надзвичайній ситуації я звернувся до свого Небесного Батька і благав Його якимось чином зберегти мої гроші у тій кишені, поки не привезуть нам випраний мокрий одяг.

Через два довгі дні, коли, як я знав, нам мали привезти випраний одяг, я, чекаючи, сидів біля вікна. Ось вантажівка зупинилася, і моє серце шалено

закалатало. Як тільки мокрий одяг занесли в дім, я вихопив ті джинси і помчав до своєї спальні. Тремтячими руками я заліз у кишеню. Відразу там нічого не знайшовши, я подумав, що все пропало. Але потім мої пальці торкнулися тієї мокрої п’ятидоларової купюри. Коли я витяг її з кишені, у мене наче камінь упав з душі. Я щиро помолився і подякував Небесному Батьку, бо знав, що Він відповів на мою молитву.

З того далекого часу я безліч разів отримував відповіді на свої молитви. Не було й дня, щоб я не спілкувався зі своїм Небесним Батьком через молитву. Це ті стосунки, які я любовно плекаю,—я просто пропав би без них. Якщо у вас ще немає таких стосунків з вашим Небесним Батьком, я переконую вас: працюйте над досягненням цієї мети. Якщо ви це зробите, то матимете право на Його натхнення і провід у своєму житті—а вони необхідні для кожного з нас, якщо ми повинні духовно вижити під час свого тимчасового перебування тут, на землі. Такі натхнення і провід є дарами, які Він вільно дає, якщо тільки ми прагнемо їх. Яким великим скарбом вони є!

Я завжди смиренний і вдячний, коли мій Небесний Батько спілкується зі мною, даючи Своє натхнення. Я навчився розпізнавати його, довіряти йому і дотримуватися його. Таке натхнення я отримував знову й знову. Один до певної міри драматичний випадок стався у серпні 1987 року під час освячення Франкфуртського храму, Німеччина. Президент Езра Тефт Бенсон був з нами на освяченні у перші день чи два, але потім повернувся додому, тому мені довелося проводити решту сесій освячення.

У суботу була сесія освячення для наших голландських членів Церкви, які входили в округ

Франкфуртського храму. Я був близько знайомий з одним з видатних провідників з Нідерландів, братом Петером Моуріком. Уже перед самою сесією у мене з'явилося ясне відчуття, що потрібно запросити брата Моуріка виступити на тій сесії перед своїми голландськими членами Церкви і що він обов'язково має бути першим промовцем. Не побачивши його у храмі того ранку, я послав записку старійшині Карлосу Е. Есею, нашому президенту території, із запитанням, чи є на сесії Петер Моурік. Уже перед тим як встати, щоб розпочати сесію, я отримав записку з відповіддю від старійшини Есея, де було сказано, що брата Моуріка в даний час *немає* на сесії, що він задіяний десь в іншому заході і що він планував прийти у храм на сесію освячення наступного дня разом з членами Церкви колів для військовослужбовців.

Ставши за кафедру, щоб привітати людей та оголосити програму, я знову отримав безпомилкове натхнення: маю оголосити Петера Моуріка першим промовцем. Це було всупереч всім моїм інстинктам, бо я ж почув від старійшини Есея, що брата Моуріка точно *немає* у храмі. Однак я, довірившись натхненню, оголосив виступ хору, того, хто буде молитися, а потім сказав, що нашим першим промовцем буде брат Петер Моурік.

Повертаючись на своє місце, я глянув на старійшину Есея і побачив на його обличчі вираз сум'яття. Він пізніше сказав мені, що коли я оголосив брата Моуріка першим промовцем, він не міг повірити своїм вухам. Він сказав, що знав, що я отримав його записку і що я її таки прочитав, і він не міг ніяк збагнути, чому я оголосив брата Моуріка промовцем,



знаючи, що його ніде немає у храмі.

А у час, коли все це відбувалося, Петер Моурік був на зборах в офісі території Портштрассе. Під час зборів він несподівано звернувся до старійшини Хоукса, який тоді був регіональним представником, і спитав: "За скільки ви можете довести мене до храму?"

Старійшина Хоукс, який, як було відомо, дуже швидко їздив на своєму маленькому спортивному авто, відповів: "Я можу довести вас туди за 10 хвилин! Але чому вам потрібно їхати у храм?"

Брат Моурік зізнався, що не знає, чому він має їхати до храму, але знав, що йому необхідно там бути. Не гаючись, вони удвох поїхали до храму.

Під час чудового виступу хору я озирався навколо, думаючи, що ось-ось я побачу Петера Моуріка. Та не бачив. Але, як це дивно, я

не відчував тривоги. У мене була приємна, безсумнівна впевненість, що все буде добре.

Брат Моурік, усе ще не знаючи, чому він був тут, зайшов у вхідні двері храму якраз тоді, коли закінчувалася вступна молитва. Швиденько проходячи коридором, він побачив мене на екрані і почув, як я оголошую: "А тепер ми послухаємо брата Петера Моуріка".

На здивування старійшини Есея, Петер Моурік негайно зайшов у кімнату і зайняв своє місце на подіумі.

Після тієї сесії ми з братом Моуріком обговорили, що відбулося до того, як у нього виникла можливість виступити. Я подумав, що натхнення прийшло в той день не тільки до мене, але й до брата Моуріка. Той дивовижний досвід дав мені безапелляційне свідчення про те, як важливо бути гідними отримати таке натхнення, а потім довірись йому і



Старійшина Рассел М. Нельсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

дотримуватись Його, коли воно приходить. Я знаю без жодного питання: Господь хотів, щоб присутні на тій сесії освячення Франкфуртського Німецького храму почули могутнє, зворушливе свідчення Його слуги, Петера Моуріка.

Мої улюблені брати і сестри, спілкування з нашим Небесним Батьком—у т.ч. наші молитви до Нього і Його натхнення для нас—необхідні нам, щоб вистояти у бурях і випробуваннях життя. Господь запрошує нас: “Наближайтеся до Мене, і Я наблизатимусь до вас; шукайте Мене старанно, і ви знайдете Мене”⁷. Якщо ми так робимо, то будемо відчувати у своєму житті Його Дух, Який викликає в нас бажання і сміливість стояти міцно й твердо у праведності—“сто[яти] на святих місцях і не сход[ити з них]”⁸.

Коли вітри змін вирують навколо нас і моральна основа суспільства продовжує розкладатися у нас на очах, давайте пам’ятати безцінні Господні обіцяння тим, хто довіряє Йому: “Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю”⁹.

Яке обіцяння! Нехай же це буде нашим благословенням, я щиро молюся про це у священне ім’я нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- Jonathan Sacks, “Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, Aug. 20, 2011, online.wsj.com; курсив додано. *Примітка:* Лорд Сакс—головний рабин об’єднаних єврейських спільнот у Британській Співдружності націй.
- Вихід 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Мороній 8:18.
- 1 Коринтянам 2:14.
- Ісаїя 32:17.
- 3 Нефій 18:18–20.
- Учення і Завіти 88:63.
- Учення і Завіти 87:8.
- Ісаїя 41:10.

Завіти

Коли ми усвідомлюємо, що ми є дітьми завіту, ми знаємо, хто ми, і чого Бог від нас чекає.

Через тиждень після недавнього доручення створити перший кіл в Москві, Росія¹, я відвідав конференцію округу в Санкт-Петербурзі. Коли під час виступу я говорив про свою вдячність за перших місіонерів і місцевих провідників, які зміцнили Церкву в Росії, то згадав ім’я В’ячеслава Єфімова. Він був першим з навернених у Росії, який став президентом місії. Вони з дружиною чудово справилися з тим дорученням. Невдовзі після завершення їхньої місії, і на наш превеликий смуток, президент Єфімов раптово помер². Йому було лише 52 роки.

Розповідаючи про цю пару піонерів, я відчув спонукання запитати, чи була присутньою в залі сестра Єфімова. Далеко в кінці залу піднялася жінка. Я запросив її підійти до мікрофону. Так, це була сестра Галина Єфімова. Вона виступила з упевненістю і принесла могутнє свідчення про Господа, Його евангелію та Його відновлену Церкву. Вони з чоловіком були запечатані у святому храмі. Вона сказала, що вони були поєднані навіки. Вони продовжували бути місіонерськими напарниками, вона по цей бік завіси, а він по інший³. Зі сльозами радості

вона подякувала Богу за священні храмові завіти. Я теж плакав, повністю усвідомлюючи, що вічна єдність, прикладом якої була ця вірна пара, була праведним наслідком укладання, дотримання і шанування священних завітів.

Одним із найважливіших вчень істинної релігії є вчення про священний завіт. Юридичною мовою завіт, як правило, означає погодження двох або кількох сторін. Але в релігійному сенсі завіт—це щось набагато значущіше. Це священне обіцяння Богу. Він встановлює умови. Кожна людина має вибір прийняти ці умови. Якщо людина приймає умови завіту і послужна закону Бога, він або вона отримують благословення, пов’язані із цим завітом. Ми знаємо, що “коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується”⁴.

Історично Бог завжди укладав завіти зі Своїми дітьми⁵. Його завіти пронизують увесь план спасіння і тому є частиною повноти Його евангелії⁶. Наприклад, Бог пообіцяв послати для Своїх дітей Спасителя⁷, взамін попросивши їх бути слухняними Його закону⁸.



важливість. Він містить кілька обіцянь, серед яких наступні:

- Ісус Христос народиться від нащадків Авраама.
- Потомство Авраама буде чистельним, і матиме право на вічне зростання, а також на можливість мати священство.
- Авраам стане батьком багатьох народів.
- Його нащадки наслідують певні землі.
- Усі народи землі благословляться в його потомстві¹⁶.
- І цей завіт буде вічним—навіть “на тисячу поколінь”¹⁷.

Деякі з цих обіцянь були виконані, інші чекають на своє виконання. Я цитую одне з ранніх пророцтв Книги Мормона: “Наш батько [Легій] говорив не тільки про наше сім’я, але також про весь дім Ізраїлевий, вказуючи на завіт, який має здійснитися *в останні дні*; завіт, який Господь склав з нашим батьком Авраамом”¹⁸. Чи не дивовижно це? За 600 років до народження Ісуса у Віфлеємі, пророки знали, що завіт Авраама зрештою виповниться лише *в останні дні*.

Для того, щоб виконати це обіцяння, Господь явився в ці останні дні, щоб відновити завіт Авраама. Пророку Джозефу Сміту Вчитель сказав:

“Авраам отримав обіцяння щодо свого сімені і плоду своїх стегон,—від тих стегон ти, ... Мій слуга Джозеф, ...

Це обіцяння є вашим ще й тому, що ви від Авраама”¹⁹.

З цим відновленням ми отримали, так само, як і ті, хто жили в давнину, святе священство і вічну евангелію. Ми маємо право отримати повноту евангелії, насолоджуватися благословеннями священства і стати достойними найвеличнішого з благословень Бога—благословення вічного життя²⁰.

В Біблії ми читаємо про чоловіків і жінок Старого Світу, які називалися дітьми завіту. Якого завіту? “Заповіту, що Бог вашим батькам заповів, промовляючи до Авраама: “І в насінні твоїм усі народи землі благословенні будуть!”⁹

У Книзі Мормона ми читаємо про людей Нового Світу, які також були названі дітьми завіту¹⁰. Воскреслий Господь сказав їм: “І ось, ви є діти пророків; і ви з дому Ізраїля; і ви з того завіту, який Батько склав з

вашими батьками, кажучи Авраамові: І в твоєму сімені всі коліна землі будуть благословенні”¹¹.

Спаситель пояснив, чому це важливо, що вони є дітьми завіту. Він сказав: “Батько поставив Мене для вас спочатку, і послав Мене благословити вас, відвертаючи кожного з вас від ваших беззаконь; і це через те, що ви—діти завіту”¹².

Завіт, який Бог уклав з Авраамом¹³, а пізніше знову підтвердив з Ісаком¹⁴ та Яковом¹⁵, має величезну



Стокгольм, Швеція

Дехто з нас є прямими нащадками сімені Авраама; інші приєдналися до цієї сім'ї всиновленням. Господь не дивиться на ці відмінності²¹. Разом ми отримуємо обіцяні благословення—якщо шукаємо Господа і виконуємо Його заповіді²². Але якщо ми цього не робимо, ми втрачаємо благословення завіту²³. Щоб нам допомогти, в Його Церкві надаються патріарші благословення, які дають кожному, хто їх отримує, розуміння його або її майбутнього, а також зв'язок із минулим, навіть проголошення родоводу, який бере початок від Авраама, Ісака та Якова²⁴.

Брати в завіті мають право стати гідними клятви і завіту, що належать священству²⁵. Якщо ви “вірністю отриму[єте] ці два священства, ... і звелич[уєте] свої покликання, [вас] освячено Духом на оновлення [ваших] тіл”²⁶. Але це не все. Чоловіки, які достойно отримують священство, приймають Господа Ісуса Христа, і ті, хто приймають Господа, приймають Бога Батька²⁷. А ті, хто приймають Батька, отримують все, що Він має²⁸. Неймовірні благословення надходять завдяки цим клятві і завіту до достойних чоловіків, жінок та дітей в усьому світі.

На нас лежить відповідальність

допомагати здійсненню завіту Авраама. Наше сім'я було висвячено наперед і підготовлено, щоб благословити усі народи світу²⁹. Ось чому обов'язок священства включає місіонерську роботу. Після 4000 років очікування і підготовки настав день, призначений для розповсюдження євангелії усім народам землі. Це час обіцяного збирання Ізраїлю. І ми можемо брати у цьому участь! Чи не чудово це? Господь розраховує на нас і на наших синів—і Він глибоко вдячний за наших дочок, які достойно служать місіонерками у цей чудовий час збирання Ізраїлю.

Книга Мормона є фізичною ознакою того, що Господь почав збирати Своїх дітей завітного Ізраїлю³⁰. Ця книга, написана для *наших* днів, вказує, що одна з її цілей—це щоб “ви мо[гли] пізнати, що завіт, який Батько склав з дітьми Ізраїля ... вже починає здійснюватися. ... бо дивіться, Господь згадає Свій завіт, який Він склав з Своїм народом, який з дому Ізраїля”³¹.

Дійсно, Господь не забув! Він благословив нас та людей усього світу Книгою Мормона. Одна з її цілей—це “переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос”³². Вона допомагає нам укладати завіти з Богом. Вона

запрошує нас пам'ятати Його і пізнати Його Улюбленого Сина. Це ще одне свідчення про Ісуса Христа.

Діти завіту мають право отримати Його вчення і знати план спасіння. Вони *претендують* на це через укладання завітів священної важливості. Бригам Янг сказав: “Усі святі останніх днів, вступаючи в цю Церкву, вступають у новий і вічний завіт. ... Вони вступають у новий і вічний завіт, присягаючи підтримувати Царство Боже”³³. Вони *дотримуються* завіту через слухняність Його заповідям.

Під час хрищення ми укладаємо завіт служити Господу і дотримуватися Його заповідей³⁴. Коли ми причащаємося, ми поновлюємо той завіт і заявляємо про нашу готовність взяти на себе ім'я Ісуса Христа. Таким чином нас всиновлюють як Його синів і дочок, і ми стаємо братами і сестрами. Він є батьком нашого нового життя³⁵. Зрештою, у святому храмі ми можемо стати співспадкоємцями благословень вічної сім'ї, як колись було обіцяно Аврааму, Ісаку, Якову та їхнім нащадкам³⁶. Таким чином целестіальний шлюб є завітом піднесення.

Коли ми усвідомлюємо, що ми є дітьми завіту, ми знаємо, хто ми, і чого Бог від нас чекає³⁷. Його закон записаний у наших серцях³⁸. Він наш Бог, а ми Його народ³⁹. Віддані діти завіту залишаються непохитними, навіть посеред нещастя. Коли це вчення глибоко проникає у наші серця, навіть жало смерті втрачає свою гостроту і наша духовна витривалість зростає.

Найбільший комплімент, який можна заслужити у цьому житті, це бути відомим як людина, яка дотримується завітів. Той, хто дотримується завітів, матиме нагороду і тут і в наступному світі. Писання



навчають, що ви повинні “зважи[ти] на благословенний і щасливий стан тих, хто виконує заповіді Бога. Бо знайте, вони благословенні в усьому, ... і якщо вони вистоять вірними до кінця, їх приймуть на небеса, щоб ... жити з Богом у стані нескінченного щастя”⁴⁰.

Бог живе. Ісус є Христос. Його Церква була відновлена, щоб благословити усіх людей. Президент Томас С. Монсон є Його пророком сьогодні. І ми, як *вірні* діти завіту, будемо благословенні зараз і у вічності. Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Московський Російський кіл було створено в неділю, 5 червня 2011 р.
2. В'ячеслав Єфімов був президентом Російської Єкатеринбурзької місії з 1995 до 1998 рр. Він помер 25 лютого 2000 р.
3. Див. Учення і Завіти 138:57.
4. Учення і Завіти 130:21.
5. Наприклад, після великого потопу, Він сказав, що “буде виднітися в хмарі веселка. І згадаю про Свого заповіта, що між Мною й між вами ... І більше не буде вода для потопу, щоб вигубляти кожне тіло” (Genesis 9:14–15, виноска 15b; з Joseph Smith Translation, Genesis 9:20).
6. Див. Учення і Завіти 66:2; 133:57.
7. Див. Іван 3:16.
8. Див. Авраам 3:25.
9. Дії 3:25.
10. Див. 3 Нефій 20:26.
11. 3 Нефій 20:25.
12. 3 Нефій 20:26.
13. Див. Буття 17:1–10, 19; Левит 26:42; Дії 3:25; Bible Dictionary, “Abraham, Covenant of.”
14. Див. Буття 26:1–5, 24.
15. Див. Буття 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Див. попередні посилання за номерами 13–15.
17. Второзаконня 7:9; 1 Хронік 16:15; Псалми 105:8.
18. 1 Нефій 15:18; курсив додано.
19. Учення і Завіти 132:30–31. Господь також сказав пророку Джозефу Сміту: “І як Я сказав Аврааму стосовно колін землі, так само Я кажу Моему слугі Джозефу: У тобі і в сімені твоему усі коліна землі благословенні будуть” (Учення і Завіти 124:58).
20. Див. Учення і Завіти 14:7.
21. Див. Дії 10:34–35.
22. Див. Вихід 19:5.
23. У Писаннях сказано: “Я, Господь, зв'язаний Своїм обіцанням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцання” (Учення і Завіти 82:10).
24. 21 вересня 1823 року пророку Джозефу Сміту було вперше відкрито вчення про завіти. Потім ангел Мороній проголосив, що пророк Іляя прийде як посланець з небес, щоб посадити у серця дітей знання про обіцання, які колись давалися батькам дому Ізраїлевого (Див. Учення і Завіти 2:1–3).
25. Див. Учення і Завіти 84:33–34, 39–40.
26. Учення і Завіти 84:33.
27. Див. Учення і Завіти 84:35, 37.
28. Див. Учення і Завіти 84:38.
29. Див. Алма 13:1–9.
30. Див. 3 Нефій 29.
31. 3 Нефій 29:1, 3.
32. Титульна сторінка Книги Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа.
33. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), с. 62.
34. Див. Учення і Завіти 20:37.
35. “І ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ... щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Нефій 25:26).
36. Див. Галатам 3:29; Учення і Завіти 86:8–11.
37. Це пророцтво стосується нас: “протягом багатьох років і багатьох поколінь, після [того як] Месія явиться у плоті дітям людським, тоді повнота євангелії Месії прийде до Іновірців, а від Іновірців—до залишку нашого сімені. І того дня залишок нашого сімені дізнається, що він від дому Ізраїля, і що він завітний народ Господа; а потім вони дізнаються і прийдуть до пізнання своїх предків, а також до пізнання євангелії нашого Викупителя, що й проповідував Він їхнім батькам; отже, вони прийдуть до пізнання свого Викупителя і найточніших подробиць Його вчення, щоб вони могли знати, як прийти до Нього і бути спасеними” (1 Нефій 15:13–14).
38. Див. Ісаїя 55:3; Єремія 31:33; Римлянам 2:15; 2 Коринтянам 3:2–3; Євреям 10:16.
39. Див. Псалми 95:7; 100:3; Єремія 24:7; 31:33; 32:38; Єзекїїл 11:20; 37:23, 27; Захарія 8:8; 2 Коринтянам 6:16; Євреям 8:10.
40. Мосія 2:41.



Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Вчення Христа

Ісус Христос є Єдинопородженим і Улюбленим Сином Бога. ... Він є нашим Спасителем від гріхів і смерті. Це найважливіше знання на землі.

“Що ви думаєте про Христа?” (Матвій 22:42). Цими словами Ісус збентежив фарисеїв у Його дні. Цими самими словами я запитую моїх товаришів, святих останніх днів, та інших християн: у чому насправді полягає ваша віра в Ісуса Христа і що ви робите відповідно до цієї віри?

Більшість цитат з Писань, які я використовуватиму, походять з Біблії, оскільки вона близька більшості християн. Мої тлумачення, звичайно ж, включатимуть те, чого нас навчає сучасне Писання, особливо Книга Мормона, стосовно значення Писань Біблії, які є настільки неоднозначними, що різні християни розходяться у розумінні їх значення. Я звертатимусь до віруючих, але й до інших людей також. Як учив нас цього ранку старійшина Тед Р. Каллістер, деякі люди, які називають себе християнами, прославляють Ісуса, як великого вчителя, але не поспішають погодитися з Його божественністю. Звертаючись до них, я використовував слова Самого Ісуса. Всі ми повинні взяти до уваги чого Він Сам навчав про те, Ким Він є і для якої роботи Його було послано на землю.

Єдинопороджений Син

Ісус учив, що Він був Єдинопородженим Сином. Він сказав:

“Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.

Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся” (Іван 3:16–17).

Бог Батько підтвердив це. Під час кульмінації священної події на Горі преображення, Він проголосив з небес: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!” (Матвій 17:5).

Ісус також навчав, що ззовні Він виглядав так само, як Його Батько. Своім апостолам Він сказав:

“Коли б то були ви пізнали Мене, ви пізнали були б і Мого Отця. Відтепер Його знаєте ви, і Його бачили.

Говорить до Нього Пилип: “Господи, покажи нам Отця,—і вистачить нам!”

Промовляє до нього Ісус: “Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця” (Іван 14:7–9).

Пізніше апостол Павло описав Сина, як Того, хто був “образом

істоти [Бога Батька]” (Євреям 1:3; див. також 2 Коринтянам 4:4).

Творець

Апостол Іван писав, що Ісус, Якого він називав “Слово”, “в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього” (Іван 1:2–3). Таким чином, за планом Батька, Ісус Христос був Творцем всього.

Господь Бог Ізраїля

Під час Його служіння Своему народові в Палестині, Ісус учив, що Він був Єговою, Господом Богом Ізраїля (див. Іван 8:58). Пізніше, як воскреслий Господь, Він служив Своему народові на Американському континенті. Там Він проголосив:

“Дивіться, Я є Ісус Христос, про Якого пророки свідчили, що Він прийде на землю. ...

... Я Бог Ізраїля і Бог усієї землі” (3 Нефій 11:10, 14).

Що Він зробив для нас

Під час конференції колу багато років тому я зустрів жінку, яка сказала, що її попросили повернутися до Церкви після багатьох років перебування поза нею, але вона не бачила причини, чому вона мала це зробити. Щоб підтримати її, я сказав: “Якщо ви згадаєте все те, що Спаситель зробив для нас, чи не буде у вас достатньо причин повернутися до Церкви, щоб поклонитися і служити Йому?” Я був вражений її відповіддю: “А що Він зробив для мене?” Для тих, хто не розуміє, що наш Спаситель зробив для нас, я відповім на це питання Його власними словами і своїм власним свідченням.

Життя світу

В Біблії записане вчення Ісуса: “Я прийшов, щоб ви мали життя, і



подостатком щоб мали” (Іван 10:10). Пізніше, у Новому Світі, Він проголосив: “Я є світло і життя світу” (3 Нефій 11:11). Він є життям світу, тому що Він наш Творець і тому що завдяки Його воскресінню, усіх нас запевнено, що ми житимемо знову. І життя, яке Він дає нам, це не просто смертне життя. Він навчав: “І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки” (Іван 10:28; див. також Іван 17:2).

Світло для світу

Ісус також учив: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той” (Іван

8:12). Він також проголосив: “Я—дорога, і правда, і життя” (Іван 14:6). Він є дорогою, і Він є світлом, бо Його вчення освітлюють наш шлях у смертному житті і показують нам дорогу назад до Батька.

Виконання волі Батька

Ісус завжди шанував Батька і наслідував Його. Навіть будучи юнаком, Він сказав Своїм земним батькам: “Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві?” (Лука 2:49). “Бо Я з неба зійшов,—учив Він пізніше,—не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, хто послав Мене”

(Іван 6:38; див. також Іван 5:19). Спаситель також учив: “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене” (Іван 14:6; див. також Матвій 11:27).

Ми повертаємося до Батька, чинячи Його волю. Ісус навчав: “Не кожен, хто каже до Мене: “Господи, Господи!” увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі” (Матвій 7:21). Він пояснив:

“Багато хто скажуть Мені того дня: “Господи, Господи, хіба ми не Ім’ям Твоїм пророкували, хіба не Ім’ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім’ям Твоїм чуда великі творили?”

І їм оголошу Я тоді: “Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня” (Матвій 7:22–23).

Хто ж тоді увійде в царство небесне? Ісус учив, що не просто ті, хто творить чуда великі, використовуючи ім’я Господа, а лише “той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі”.

Великий Взірець

Ісус показав нам, як це робити. Знов і знов Він запрошував нас наслідувати Його: “Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть” (Іван 10:27).

Влада священства

Він дав владу священства Своїм апостолам (див. Матвій 10:1) та іншим. Петру, старшому апостолу, Він сказав: “І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі, а що на землі ти розв’яжеш, те розв’язане буде на небі!” (Матвій 16:19; див. також Матвій 18:18).

Лука пише, що “призначив Господь і інших Сімдесят і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав іти” (Лука 10:1). Пізніше ці Сімдесят з радістю



сказали Ісусу: “Навіть демони коряться нам у Ім’я Твоє” (Лука 10:17). Я є свідком тієї влади священства.

Провід Святого Духа

Наприкінці Свого земного служіння Ісус навчав Своїх апостолів: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім’я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26), і “Він вас попровадить до цілої правди” (Іван 16:13).

Скерування через Його заповіді

Він також скерує нас через Свої заповіді. Тому Він і наказав нефійцям, щоб у них більше не було сперечань стосовно питань вчення, бо Він сказав:

“Той, в кому є дух суперечок, не від Мене, але від диявола, який є батьком суперечок, і він підбурює серця людей сперечатися із злістю, один з другим.

Ось, це не Мое вчення—підбурювати серця людей на злість один проти одного; але Мое вчення у тому, щоб з цим було покінчено” (3 Нефій 11:29–30).

Зосередження на вічному житті

Він також закликає нас зосередитися на Ньому, а не на речах світу. Під час Своєї величної проповіді про

хліб життя, Ісус пояснив різницю між смертною й вічною поживою. Він сказав: “Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський” (Іван 6:27). Спаситель навчав, що Він є Хлібом Життя, джерелом вічної поживи. Говорячи про поживу смертного життя, яку пропонує світ, у тому числі й манну, яку послав Єгова, щоб нагодувати дітей Ізраїля в пустині, Ісус навчав, що ті, хто покладався на цей хліб, вже померли (див. Іван 6:49). На відміну від неї, пожива, яку пропонував Він була “хліб[ом] живи[м], що з неба зійшов”, і, про яку Ісус навчав: “Коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити” (Іван 6:51).

Дехто з його учнів сказав, що то була: “жорстока ... мова”, і з того часу багато з Його послідовників “відпали ... і не ходили вже з Ним” (Іван 6:60, 66). Очевидно, що вони не прийняли вчення, якого Він навчав раніше, що вони повинні “шука[ти] ... найперш Царства Божого” (Матвій 6:33). Навіть сьогодні деяких людей, хто сповідує християнство, більше приваблюють речі світу—речі, які підтримують життя на землі, але не дають поживи, що простирається у вічне життя. Для декого, Його “жорстока ... мова” залишається причиною не йти за Христом.

Спокута

Кульмінацією смертного служіння Спасителя були Його воскресіння й спокутування гріхів світу. Іван Христитель пророкував про це такими словами: “Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!” (Іван 1:29). Пізніше Ісус навчав, що “Син Людський прийшов, ... щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!” (Матвій 20:28). Під час Останньої вечері Ісус пояснив, відповідно до слів Матвія, що вино, яке Він благословив, було “кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів” (Матвій 26:28).

Явившись нефійцям, воскреслий Господь запросив їх підійти й відчутися рану в Його боці та сліди цвяхів на Його руках і на Його ногах. Він пояснив, що зробив це: “щоб ви могли знати, що Я Бог Ізраїля і Бог усієї землі, і Мене було вбито за гріхи світу” (3 Нефій 11:14). Далі розповідається, що натовп припав “до ніг Ісуса і поклонялися Йому” (вірш 17). За цей вчинок, врешті-решт, весь світ поклонятиметься Йому.

Ісус навчав і про інші дорогоцінні



істини стосовно Його Спокути. Книга Мормона, в якій вчення Спасителя деталізовано і найкращим чином пояснено про Його місію, доносить це вчення:

“Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті ..., щоб Я міг привести всіх людей до Себе, ...

... щоб їх було суджено згідно з їхніми діяннями.

І ... кожний, хто покається, і буде хрищений в Моє ім'я, буде сповнений; і якщо він витерпить до кінця, ось того я вважатиму невинним перед Моїм Батьком того дня, коли Я стану судити світ. ...

І ніщо нечисте не може увійти в [Батькове] царство; отже, ніхто не входить до Його покою, крім тих, хто омив свій одяг в Моїй крові через свою віру, і покаяння в усіх своїх гріхах, і свою вірність до кінця” (3 Нефій 27:14–16, 19).

Отже, ми розуміємо, що Спокута Ісуса Христа надає нам можливість подолати духовну смерть, яка прийшла внаслідок гріха, і завдяки укладанню й дотриманню священних заповітів, мати благословення вічного життя.

Запитання і свідчення

Ісус спитав: “Що ви думаєте про Христа?” (Матвій 22:42). Апостол Павло закликав коринтян: “Випробуйте самих себе, чи ви в вірі” (2 Коринтян 13:5). Всі ми повинні дати собі відповідь на ці запитання. Де наша остаточна відданість? Чи не схожі ми на тих християн, про яких говорив старійшина Ніл А. Максвелл у своїй незабутній промові, які переїхали жити в Сіон, але намагаються залишити собі й інше помешкання у Вавилоні?¹

Нейтральної смуги не існує. Всі ми послідовники Ісуса Христа. Наше



громадянство в Його Церкві і в Його євангелії. І нам не потрібно використовувати візу, щоб відвідувати Вавилон аби вести себе, як один з його жителів. Ми повинні шанувати Його ім'я, дотримуватися Його заповідей і “не прагн[ути] речей цього світу, але прагн[ути] найперше будувати царство Боже і встановлювати його праведність” (ПДС, Матвій 6:38).

Ісус Христос є Єдинонародженим і Улюбленим Сином Бога. Він є нашим Творцем. Він є Світлом для світу. Він є нашим Спасителем від гріхів і смерті. Це найважливіше знання на землі і ви можете самі пізнати це, як про це знаю я сам. Святий Дух,

Який свідчить про Батька і Сина і веде нас до істини, відкрив мені ці істини, і Він відкриє їх і вам. Шлях до цього лежить через бажання й слухняність. Стосовно бажання Ісус навчав: “Просіть—і буде вам дано, шукайте—і знайдете, стукайте—і відчинять вам” (Матвій 7:7). Щодо слухняності, Він учив: “Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:17). Я свідчу про істинність цього в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), 47.



Метью О. Річардсон

Другий радник у генеральному президентстві Недільної школи

Навчати як навчає Дух

Оскільки ми всі є вчителями, то повинні повною мірою усвідомлювати, що Святий Дух—ось Хто є справжнім учителем і свідком усієї істини.

Багато років тому, ще під час нашого з напарником навчання в Центрі підготовки місіонерів, одного разу я почув голос дитини, яка спитала: “Бабусю, а це *справжні* місіонери?” Я озирнувся і побачив маленьку дівчинку, яка трималася за руку своєї бабусі і вказувала на мене й мого напарника. Я посміхнувся, простягнув свою руку, глянув прямо їй у вічі і сказав: “Привіт! Я—старійшина Річардсон, і ми—*справжні* місіонери”. На обличчі дівчинки сяяла посмішка, коли вона глянула на мене, відчуваючи захват від того, що знаходиться в товаристві справжніх місіонерів.

І я пішов після цього випадку з відновленою відданістю справі. Я хотів бути таким місіонером, яким мене хотіли бачити Спаситель, моя сім'я і ця маленька дівчинка. Упродовж наступних двох років я старанно трудився, щоб виглядати, думати, діяти і, особливо, навчати так, як *справжній* місіонер.

Після повернення додому стало дедалі очевидним, що, хоч я й залишив свою місію, моя місія не залишила мене. Справді, навіть

після всіх цих років я все ще відчуваю, що моя місія—то найкращі два роки для мого життя. Несподівано я виявив для себе: серед того, що я не міг забути зі своєї місії, був голос тієї маленької дівчинки. Тільки тепер я чув у своєму розумі: “Бабусю, а це *справжній* носій священства?” “Бабусю, а це *справжній* чоловік або *справжній* батько?” або “Бабусю, а це *справжній* член Церкви?”

Я дізнався, що ключовою умовою для того, щоб нам стати *справжніми* у кожному аспекті нашого життя, є наша здатність навчати так, щоб не обмежувати пізнання. Як бачите, *справжнє життя* вимагає *справжнього пізнання*, яке залежить від *справжнього навчання*. Відповідальність навчати ефективно поширюється не лише на тих, хто має формальне покликання бути вчителями¹. У дійсності кожний член сім'ї, церковний провідник і член Церкви (у т.ч. молодь та діти) має відповідальність навчати.

Оскільки ми всі є вчителями, то повинні повною мірою усвідомлювати, що Святий Дух—ось Хто є *справжнім* учителем і свідком усієї

істини. Ті, хто не розуміють цього повною мірою, або намагаються зайняти Його місце і робити все самі, ввічливо запрошуючи Духа бути з ними, але тільки у другорядній ролі, або ж вірять, що вони передають все своє навчання через Духа, коли вони, в дійсності, просто пускають пил в очі. Усі батьки, провідники і вчителі мають відповідальність навчати “Духом”². Вони повинні навчати не “перед Духом” чи “позаду Духа”, а “Духом”, аби Дух міг навчати істині, не будучи нічим обмеженим.

Мороній допомагає нам зрозуміти, як ми можемо “навчати Духом”, не замінюючи, не “розбавляючи”, не проганяючи Святого Духа саме як *реального* вчителя. Мороній сказав, що святі повинні поводитися “за подобою діянь Духа”³. Це вимагає від нас не лише присутності з нами Духа. Поводити себе “за подобою” Святого Духа означає, що нам, можливо, потрібно буде змінити свій спосіб навчання і засвоїти спосіб, яким навчає Святий Дух. Коли ми узгодимо свій спосіб навчання зі способом Святого Духа, Тоді Святий Дух може навчати і свідчити без обмежень. Наскільки важливим є це узгодження, можна проілюструвати наступним прикладом.

Багато років тому ми з дітьми пішли на вершину гори Саут-Сістер, що в Орегоні, висота якої 10358 футів (3157 м). Після кількох годин підйому ми несподівано вийшли на схил, що спускався під кутом 45 градусів; він був усипаний дрібною вулканічною галькою. Дивлячись на вершину, ми поспішили туди, однак відчули, що з кожним кроком наші ноги загрузають у гальці і ми сповзаємо на кілька сантиметрів вниз. Мій 12-річний син поступово обігнав мене, оскільки я залишався зі своєю 8-річною дочкою. Скоро прийшли втома і пригнічення;



вона була просто вбита горем, думаючи, що не зможе приєднатися до брата на вершині. Першим моїм імпульсом було понести її. Дух мій був бадьорим, а тіло, на жаль,—немічним. Ми посідали на камінні, оцінили свою ситуацію і склали новий план. Я сказав, щоб вона поклала свої руки у задні кишені моїх штанів, міцно трималася і—що найважливіше—відразу ж, як я підніматиму свою ногу, щоб зробити крок, вона повинна була швидко поставити свою ногу у мій слід. Вона в точності повторювала кожний мій рух і сподівалася, що підніметься на вершину, якщо триматиметься за мої кишені. Після, здалося, вічності ми все ж дісталися вершини гори. Виявлені нею тріумф і задоволення були безмежними. Так, вона зі своїм братом були, на мій погляд, *справжніми* підкорювачами вершин.

Успіх моєї дочки став можливим завдяки її старанності і тому, наскільки добре вона піднімалася вгору, роблячи це *так*, як робив я. Коли вона синхронізувала свої рухи з моїми, ми рухались разом в одному ритмі, що дозволяло мені використовувати всю свою силу. Так і у випадку, коли ми навчаємо “за подобою діянь Духа”. Якщо ми узгоджуємо спосіб свого навчання зі способом, в який навчає Святий Дух, Дух зміцнює нас і, в той же час, Він не обмежується. Пам’ятаючи про це,

будь ласка, подумайте над основними двома способами, якими навчає Дух, вони гідні, щоб їх засвоїти.

По-перше: Святий Дух навчає кожну людину окремо в дуже особистий спосіб. Це дає нам можливість пізнати істину особисто для себе. Оскільки у нас різні потреби, умови, ми знаходимося на різному рівні свого розвитку, Святий Дух навчає нас того, що ми повинні знати, і робить це так, щоб ми могли стати такими, якими ми повинні стати. Будь ласка, зверніть увагу: хоч Святий Дух навчає “правді про все”⁴, Він не навчає всій істині відразу. Дух навчає істині “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи, і там трохи”⁵.

Ті, хто навчає, як навчає Дух, розуміють, що вони навчають людей, а не викладають уроки. А раз так, то вони не піддаються своєму сильному бажанню викласти весь матеріал або навчати всьому, що вони дізналися стосовно теми. Натомість вони зосереджуються на тому, що потрібно знати чи робити членам їхньої сім’ї чи класу. Батьки, провідники і вчителі, які в точності навчають, як навчає Дух, швидко дізнаються, що *справжнє* навчання включає в себе набагато більше, ніж просто говорити й розповідати. І в результаті вони навмисно роблять паузу, щоб вислухати, уважно спостерігають, а

потім розуміють, що робити далі⁶. Коли вони так роблять, Сам Святий Дух навчає і студентів, і вчителів, що їм необхідно зробити чи сказати⁷.

По-друге: Святий Дух навчає, запрошуючи, підказуючи, заохочуючи і надихаючи нас діяти. Христос запевнив нас: ми прийдемо до істини, якщо ми живемо за вченням і відповідно діємо⁸. Дух веде, направляє й показує нам, що робити⁹. Але цього не буде зроблено за нас, якщо ми не робимо цього самі. Як бачите, Святий Дух не може навчати *за* нас, відчувати *за* нас або діяти *за* нас, бо це б суперечило вченню про свободу вибору. Він може скористатися нагодою і запросити нас навчати, відчувати і діяти.

Ті, хто навчає так, як навчає Дух, допомагають іншим, запрошуючи, заохочуючи і надаючи їм можливості застосовувати свою свободу вибору. Батьки, провідники і вчителі усвідомлюють, що вони не можуть відчувати *за*, вчитися *за*, або навіть покаятися *за* свою сім’ю, громаду чи членів класу. Замість того, щоб спитати: “Що я можу зробити для своїх дітей, членів класу або інших людей?”, вони питають: “Як мені спонукати оточуючих вчитися самостійно і допомогти їм у цьому?” Батьки, які в точності діють, як діє Святий Дух, створюють домівки, де сім’я навчається цінувати, а не просто її навчають про цінності. У такий же спосіб вчителі не просто говорять про доктрини, а допомагають студентам зрозуміти євангельські вчення й жити за ними. Святий Дух не є стримуваним, якщо люди застосовують належним чином *свою* свободу вибору.

В умовах, в яких тепер перебуває світ, нам надзвичайно потрібне *справжнє* пізнання і навчання в наших домівках, на наших зборах і в

клас вивчення евангелії. Я знаю, що ваші пошуки удосконалення, можливо, іноді здаються дуже важкими. Будь ласка, не опускайте руки у своєму розвитку. Я згадую той випадок, коли ми з дітьми піднімалися на гору. Ми погодилися, що кожного разу, зупиняючись перепочити, ми не будемо зосереджуватися лише на тому, скільки ще нам треба пройти, а швидко глянемо униз з гори. Нам треба було дотримуватися сценарію і казати одне одному: “А глянь-но, скільки ми вже пройшли”. Потім ми глибоко вдихали кілька разів, швидко поверталися лицем до схилу і починали знову сходити вгору—крок за кроком. Брати і сестри, ви *можете* виховувати, вести і навчати за подобою діянь Духа. Я знаю, ви можете зробити це. Я свідчу, що ви можете зробити це і життя зміниться.

Моє життя було благословенне *справжніми* вчителями, які навчали з Духом і особливо Духом. Я запрошую вас узгодити спосіб свого навчання зі способом навчання Святого Духа в усьому, що ви робите. Я свідчу, що Ісус Христос—наш Спаситель і що Його евангелію відновлено. А тому ми повинні бути *справжніми* батьками, *справжніми* провідниками, *справжніми* вчителями і *справжніми* учнями. Я свідчу, що Бог буде допомагати нам у наших стараннях, у священне ім'я нашого Спасителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Навчати—немає покликання величнішого* (2000), с. 3.
2. Учення і Завіти 50:14.
3. Мороній 6:9.
4. Мороній 10:5; див. також Учення і Завіти 50:14; *Стійкі у вірі, Довідник з евангелії* (2005), с. 124.
5. 2 Нефій 28:30.
6. Див. Девід А. Беднар, “Прагніть навчання вірою”, *Ліягона*, вер. 2007, сс. 16–24.
7. Див. Лука 12:12.
8. Див. Іван 7:17.
9. Див. 2 Нефій 32:1–5.



Старійшина Казухіко Ямашита
Сімдесятник

Місіонери— скарб Церкви

Я вдячний за те, що місіонери покликані Господом, що вони прийняли це покликання і служать по всьому світу.

Одного вечора багато років тому новопокликаний місіонер старійшина Сван і його японський старший напарник завітали до мого дому, щоб відвідати мене. На щастя, я був вдома і запросив їх увійти. Вітаючи їх біля дверей, я звернув увагу на пальто, що було на старійшині Свані. Не замислюючись, я сказав йому: “Яке в тебе гарне пальто!”. Однак те пальто було не новим і дещо поношеним. Я припустив, що це пальто колись належало іншому місіонеру, який служив тут раніше і залишив його в місіонерській квартирі.

Старійшина Сван одразу ж відповів мені, і відповідь діаметрально відрізнялася від того, про що я подумав. Підбираючи слова, він повільно сказав японською мовою: “Так, це гарне пальто. Його носив мій батько, коли служив місіонером у Японії понад 20 років тому”.

Його батько служив у Японській Окаямській місії. І коли його син вирушав служити на місію до Японії, він дав йому своє пальто. На цій фотографії ось це пальто, яке носили у Японії старійшини Свани двох поколінь.

Почувши слова старійшини Свана, я був зворушений. І зараз я розумію, чому старійшина Сван носив батьківське пальто, виконуючи місіонерську роботу. Старійшина Сван розпочав свою місію з успадкованою від батька любов'ю до Японії та її народу.

Я впевнений, що дехто з вас, присутніх тут, відчували щось подібне до цього. Багато місіонерів, які служили в Японії, казали мені, що їхні батьки, матері або дідусі чи дядьки також служили на місії в Японії.

Я хотів би висловити свою щирю любов, повагу та почуття вдячності за всіх колишніх місіонерів, які служили на місіях по всьому світу. Перекоаний, що люди, яким ви допомогли повернутися, не забули вас. “Які прекрасні на горах ноги того, хто приносить добру новину!”¹

Я також один з тих навернених. Мене було навернено у віці 17 років, коли я був старшокласником. Мене охрестив старійшина Рапп з Айдахо. Його нещодавно звільнили від покликання президента колу в Айдахо. Я не бачив його з тих часів, коли був ще новоохрищеним, але



ми листуватися з ним електронною поштою і говорити по телефону. Я ніколи не забував його. Його добре, усмінене обличчя закарбувалося у моїй пам'яті. Він був дуже щасливий, дізнаючись, що в мене все гаразд.

Коли мені було 17 років, я не дуже добре розумів послання, яким мене навчали місіонери. Проте мої почуття до місіонерів були особливими. Я прагнув стати схожим на них. І я відчував їхню глибоку і незмінну любов.

Дозвольте мені розповісти вам про день, коли мене було охрищено. Це сталося 15 липня, і день був дуже спекотним. У той день також було охрищено одну жінку. Місіонери власноруч зробили христильну купіль, і вона була зовсім звичайною на вигляд.

Нас конфірмували одразу ж після нашого хрищення. Спочатку старійшина Ллойд конфірмував сестру. Я сидів разом з іншими членами Церкви, заплющивши очі, і тихо слухав.

Старійшина Ллойд конфірмував її [у члени Церкви] і почав промовляти благословення. Однак старійшина Ллойд замовк, тож я розплющив очі і уважно подивився на нього.

Навіть сьогодні я виразно пам'ятаю той момент. Очі старійшини Ллойда були повні сліз. І вперше у своєму житті, я відчув, як мене огортає Святий Дух. Через Святого Духа я отримав тверде знання, що старійшина Ллойд любить нас і що Бог любить нас.

Потім настала моя черга проходити конфірмацію. І знов це був старійшина Ллойд. Він поклав свої руки мені на голову та конфірмував мене у члени Церкви, надав дар Святого Духа і почав проголошувати благословення. І знову він замовк. Однак зараз я розумію, що відбувалося. Я дійсно знав через Святого Духа, що місіонери люблять мене і що Бог любить мене.

Я хотів би також сказати кілька слів місіонерам, які зараз служать

на місіях по всьому світу. Ваше ставлення і любов до інших є дуже важливими посланнями. Хоч я й не одразу осягнув всі вчення, яким мене навчали місіонери, я відчував їхню велику любов, а їхні численні прояви доброти до мене навчили мене важливих уроків. Ваше послання є посланням любові, посланням надії, посланням віри. Своїм ставленням і вчинками ви запрошуєте Духа, а Дух дає нам можливість розуміти те, що є важливим. Я хотів би сказати вам, що, виявляючи любов, ви ділитесь з іншими любов'ю Бога. Ви—скарб цієї Церкви. Я дуже вдячний усім вам за вашу жертву і відданість.

Я хотів би також звернутися до вас, майбутні місіонери. У нашій сім'ї четверо з наших дітей відслужили на місії і наш п'ятий місіонер увійде до Центру підготовки місіонерів у Прово наприкінці цього місяця. Наступного року наш наймолодший син планує вирушити на

місію по закінченню школи.

Тож я звертаюся до своїх синів і всіх вас, хто готується служити на місії. З собою на місію необхідно взяти три речі:

1. Бажання проповідувати євангелію. Господь прагне, щоб ми шукали і знаходили Його овець². Люди по всьому світу чекають на вас. Будь ласка, не зволікайте і вирушайте до них. Ніхто так не прагне, як місіонери, докладати усіх зусиль, щоб йти рятувати інших. Я—один із врятованих.
2. Розвивайте особисте свідчення. Господу потрібне ваше “серце і небайдужий розум”³.
3. Любіть інших так само, як старійшина Сван, який привіз на місію пальто свого батька і його любов до Японії і її народу.

Ті з вас, хто не знає, як підготуватися до служіння на місії, будь ласка, зустріньтеся зі своїм єпископом і поговоріть з ним. Я впевнений, що він допоможе вам.

Я вдячний за те, що місіонери покликані Господом, що вони прийняли це покликання і служать по всьому світу. Дозвольте мені сказати всім вам, любі колишні місіонери: Я щиро вдячний за всі ваші зусилля. Ви—скарб цієї Церкви. Завжди продовжуйте бути місіонерами і дійте як учні Христа.

Я свідчу, що ми—діти нашого Небесного Батька, Який любить нас, і що Він послав Свого Улюбленого Сина, Ісуса Христа, щоб ми могли знов повернутися в Його присутність. Я кажу це у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Ісаїя 52:7.
2. Єзекїль 34:11.
3. Учення і Завіти 64:34.



Старійшина Ренделл К. Беннетт
Сімдесятник

Вибирайте вічне життя

Мої дорогі брати та сестри, ваша вічна доля буде залежати не від шансу, а від вибору. Ніколи не пізно почати вибирати вічне життя!

Багато років тому, відпочиваючи на узмор'ї з сім'єю, я помітив позначки й прапорці, якими нас попереджали про сильну течію, що рухалася від узбережжя до глибоких, бурхливих вод. Непомітна для моїх нетренованих очей, але легко виявляема рятувальниками на спостережному пункті неподалік, потужна течія становила небезпеку для всіх, хто залишав безпечний берег і входив у воду. Я пам'ятаю свою логіку: “Я сильний плавець. Плавання буде чудовою вправою. На мілководді я буду у безпеці”.

Ігноруючи застереження та впевнений у своїй логіці, я увійшов у воду, аби насолодитися “освіжаючим” плаванням. За кілька хвилин я озирнувся, щоб подивитись на свою сім'ю, яка була поблизу на березі, але берег вже більше не був поблизу! Оманлива течія, про яку мене попереджали, схопила мене і швидко відносила від моєї сім'ї.

Спочатку впевнено, але потім відчайдушно, я намагався пливти до берега, однак невмолима течія затягувала мене все далі й далі у глибші й бурхливіші води. Я виснажився і почав захлинатися водою. Перспектива втопитися стала реальною. Сили полишили мене і зрештою я

несамовито заволав про допомогу.

То здалося чудом, але рятувальник в ту саму мить опинився біля мене. Я не знав, що він бачив, як я входив у воду. Він знав, що течія підхопить мене, і знав куди вона мене занесе. Унікаючи течії, він оплив її саме до того місця, де борсався я, і терпляче чекав, поки я не покличу на допомогу. Надто слабкий, щоб пливти до берега самостійно, я був і залишаюся вдячний за його порятунок. Я ніяк не зміг би повернутися до своєї сім'ї без його допомоги.

Того дня я зробив невірний вибір, який призвів до потенційно небезпечних наслідків для мене і для моєї сім'ї. Зараз, обмірковуючи разом про дар вибору, я молюся, щоб Святий Дух допомагав кожному з нас особисто оцінити вибір, який ми робимо.

Наш улюблений пророк, Президент Томас С. Монсон, навчав: “У мене не вистачить слів, щоб висловити, наскільки сильно рішення визначають долю. Ви не можете приймати вічних рішень без вічних наслідків”¹.

Кожен з вас—як нас навчали під час цієї конференції—є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків. Ви маєте божественну природу і долю². У доземному житті ви



Монреаль, провінція Квебек, Канада

навчилися любити істину. Ви приймали вірні вічні рішення. Ви знали, що тут, у смертному житті, будуть нещастя й напасті, горе і страждання, перевірка й випробування, які допомагатимуть вам зростати й розвиватися. Ви також знали, що можете продовжувати робити правильний вибір, каятися у невірному виборі і успадкувати вічне життя через Спокуту Ісуса Христа.

Чого навчав про вибір пророк Леґій? Він радив, що ми “вільні *вибрати* волю і *вічне життя* через великого Посередника для всіх людей, або вибрати неволю і смерть, що чекають на вас у полоні та під владою диявола”. Далі він навчав: “Щоб ви дивилися на великого Посередника, і прислухалися до Його великих заповідей; і були вірними Його словам, і *вибрали вічне життя*”³.

Брати і сестри, чи *вибираємо вічне життя* ви і я у тому, про що вирішуємо думати, що відчувати та робити?

Наші внуки навчаються того, що коли вони роблять вибір, то також вибирають і його наслідки.

Недавно одна з наших трирічних онук відмовилася їсти свою вечерю. Її мама пояснила: “Вже майже час лягати спати. Якщо ти вирішиш з’їсти вечерю, то отримаєш морозиво на десерт. Якщо ти вирішиш не їсти вечерю, то підеш спати вже зараз, не скуштувавши морозива”. Наша внучка зважила ці два вибори, а потім категорично заявила: “А я хочу *такий* вибір—погратися *та* з’їсти тільки морозиво *і* не лягати спати”.

Брати і сестри, чи хочемо ми лише гратися, їсти тільки морозиво, ніколи не лягати спати і якимось уникнути наслідків, на кшталт, недоїдання та виснаження?

У реальному житті ми маємо лише два вічні вибори, кожен з яких має вічні наслідки: вибір наслідувати Спасителя світу і, у такий спосіб, вибрати вічне життя з Небесним Батьком, або вибір іти за світом і, у такий спосіб, навічно відділити себе від Небесного Батька.

Ми не можемо успішно вибрати, і безпеку праведності, і небезпеку світу. Блукання або “плавання” мирським життям може здаватися

безпечним, але таким здавалося і моє “освіжаюче” плавання!

Подібно до того, як течія могла змінити хід життя моєї сім’ї, сьогоднішні течії світу, оманливі філософії, хибні вчення та невтримна аморальність прагнуть відтягти нас від наших сімей та від нашого Небесного Батька і навічно розлучити нас.

Наші живі пророки, провидці та одкровителі бачать—часто непомітні, але небезпечні течії світу, які загрожують нам,—і попереджають про них. Вони з любов’ю запрошуюють, підтримують, навчають, нагадують і застерігають нас. Вони знають, що наша безпека залежить від того, наскільки ми вирішуємо дотримуватися (1) настанов, здобутих під час щоденного вивчення Писань, розмірковувань і молитов; (2) проводу Святого Духа; та (3) їхніх пророчих порад. Вони знають, що безпека і, в кінцевому рахунку, радість є тільки в нашому Спасителі, Ісусі Христі та житті за Його евангелією, і приходять тільки через Нього. Як щойно нас навчав старійшина Даллін Х. Оукс, наш Спаситель проголосив: “Я—дорога, і правда, і

життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”⁴.

В часи нещастя і страждань у пострадянській Росії Анатолій і Світлана Решетнікови вибрали праведність, а не життя, яке пропонував світ. Коли вони приєдналися до Церкви, їх почали переслідувати. На роботі його усунули з посади. Вони не мали страху і казали: “Тепер у нас є більше часу служити Богу!” Їм неодноразово загрожували, але вони вирішили жити за євангелією. Старійшину Анатолія Решетнікова було покликано першим територіальним сімдесятником в Росії. Завдяки своєму вибору Решетнікови продовжують *вибирати вічне життя*.

Всі ми стикаємося з нещастями. Всі ми маємо спокуси. Всі ми допускалися помилок. Ніколи не буває надто важко або надто пізно робити вірний вибір. Покаяння є одним з тих важливих, правильних рішень.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав:

“Маленькі помилки та незначні відходження від учення євангелії Ісуса Христа можуть сповнити наше життя гіркими наслідками. Тому для нас надзвичайно важливо стати достатньо самодисциплінованими, щоб якомога раніше зробити рішучі корективи і повернутися на вірний курс, не чекаючи і не сподіваючись на те, що помилки якимось чином самовідкорегуються.

Чим довше ми зволікаємо з корегуванням, тим більшим стає обсяг необхідних змін і довшим час повернення на вірний курс—навіть до межі, коли може статися катастрофа”⁵.

Руки милості Спасителя завжди простерті до кожного з нас⁶. Якщо ми щиро й повністю каємося, то можемо отримати цілковите прощення наших помилок і Спаситель не пам’ятатиме більше наших гріхів⁷.



Оцінюючи свої рішення і їхні наслідки, ви можете спитати себе:

- Чи прагну я божественного спрямування через щоденне вивчення Писань, розмірковування й молитву, або ж я вирішив бути настільки зайнятим чи апатичним, що не приділяю часу для вивчення слів Христа, не обдумую їх і не спілкуюся з моїм Небесним Батьком?
- Чи приймаю я рішення дотримуватися поради живих пророків Бога, або ж я їду шляхами світу, спираючись на протилежні думки інших людей?
- Чи прагну я проведу Святого Духа щоденно в тому, про що вирішую думати, що відчувати та робити?
- Чи завжди я простягаю руку, щоб допомагати й служити іншим людям та рятувати їх?

Мої дорогі брати та сестри, ваша вічна доля буде залежати не від шансу, а від вибору. Ніколи не пізно почати *вибирати вічне життя!*

Я свідчу, що завдяки величому плану щастя Небесного Батька, кожен з нас може вдосконалитися через Спокуту Ісуса Христа. Разом із нашими сім’ями, ми можемо жити з нашим Небесним Батьком вічно і отримувати повноту радості. Про це я свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, “Decisions Determine Destiny” (Church Educational System fireside for young adults, Nov. 6, 2005), institute.lds.org.
2. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. обкладинки.
3. 2 Нефій 2:27, 28; курсив додано.
4. Іван 14:6.
5. Дітер Ф. Ухтдорф, “Лише декілька градусів”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 59.
6. Див. Алма 5:33.
7. Див. Учення і Завіти 58:42.



Старійшина Дж. Девн Корніш
Сімдесятник

Привілей молитися

Молитва є одним із найцінніших дарів Бога людині.

М ої любі сестри і брати, Бог, наш Батько, не є почуттям або ідеєю чи силою. Він є святою особою, котра, як навчають Писання, має обличчя, руки і прославлене безсмертне тіло. Він реальна особа, Він знає кожного з нас особисто, і Він любить нас, кожного з нас. Він бажає благословити нас.

Ісус сказав:

“Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він?

Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину?

Тож як ви, будши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, — скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього!” (Матвій 7:9–11).

Мабуть цю думку допоможе проілюструвати приклад з особистого досвіду. Коли я був молодим лікарем і проходив інтернатуру в Бостонській дитячій лікарні, то працював там до пізнього вечора і добирався до лікарні й до нашого дому в Уотертауні, шт. Масачусетс, переважно на велосипеді, оскільки автомобіль був потрібен моїй дружині й дітям. Одного вечора я їхав додому після тривалого чергування, втомлений, голодний і дещо збентежений. Я знав, що коли я приїду додому, моя сім'я і наші четверо маленьких дітей

потребуватимуть не лише мого часу й енергії, але і гарного настрою. Але мені, якщо чесно, було важко навіть тиснути на педалі.

Мій маршрут пролягав повз закусточну, де продавалася смажена курятина, і я відчув, що буду набагато менш голодним і втомленим, якщо по дорозі додому зупинюся заради шматочка курки. Я знав, що у них був розпродаж курячих ніжок за ціною 29 центів кожна, але коли перевірів вміст свого гаманця, то побачив лише монету у п'ять центів. Їдучи далі, я розповів Господу про мою ситуацію і попросив, чи не міг би Він у Своєму милосерді дати мені можливість знайти на узбіччі монету вартістю 25 центів. Я сказав Йому, що мені це потрібно не як знамення, але я був би щиро вдячний, аби Він вирішив дати мені це милостиве благословення.

Я почав більш уважно вдивлятися в узбіччя, але нічого не бачив. Намагаючись усю дорогу підтримувати в собі віру, але одночасно і смирення, я під'їхав до закусточної. Потім майже прямо через дорогу від місця, де продавалися кури, я побачив на землі четвертак. Із вдячністю і полегшенням я його підняв, купив ніжку, смакував її кожному часточку і щасливо поїхав додому.

У Своїй милості Бог небес,

Творець і Правитель усього, що існує, почув молитву про дуже маленьку річ. Ми можемо поцікавитися, чому Він міг приділити увагу чомусь настільки незначному. Мій досвід змушує мене вірити, що наш Небесний Батько настільки любить нас, що речі, які є важливими для нас, стають важливими для Нього лише тому, що Він любить нас. Наскільки ж більше Він прагне допомогти нам із більш значними праведними речами, про які ми просимо (див. 3 Нефій 18:20)?

Маленькі діти, а також молодь і дорослі, будь ласка, вірте в те, як надзвичайно сильно ваш люблячий Небесний Батько бажає благословити вас. Але оскільки Він не буде забирати нашу свободу вибору, ми маємо попросити Його про допомогу. Це, як правило, відбувається у молитві. Молитва є одним із найцінніших дарів Бога людині.

Якось Ісусові учні попросили: “Господи, навчи нас молитися” (Лука 11:1). У відповідь Ісус дав нам приклад, завдяки якому ми можемо зрозуміти ключові принципи молитви (див. Рассел М. Нельсон, “Уроки з Господніх молитов”, *Ліягона*, трав. 2009, сс. 46–49; див. також Матвій 6:9–13; Лука 11:1–4). За прикладом Ісуса:

Ми починаємо звернення до нашого Небесного Батька: “Отче наш, що еси на небесах” (Матвій 6:9; Лука 11:2). Це наш привілей звертатися на пряму до нашого Батька. Ми не молимося жодній іншій істоті. Пам'ятайте, що нам порадили уникати повторень, а також занадто частого повторення імені Батька під час молитви¹.

“Нехай святиться Ім'я Твоє” (Матвій 6:9; Лука 11:2). Ісус звертається до Свого Батька у дусі поклоніння, визнаючи Його велич, прославляючи Його і висловлюючи подяку. Воістину, таке благоговіння перед Богом і складання щирих і конкретних подяк є одним із



ключових елементів дієвої молитви.

“Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя” (Матвій 6:10; Лука 11:2). Ми щиро визнаємо нашу залежність від Господа і висловлюємо бажання виконувати Його волю, навіть якщо Його воля не співпадає з нашою. Англomовний біблійний довідник містить пояснення: “Молитва—це дія, завдяки якій воля Батька і воля дитини узгоджуються. Мета молитви не змінити волю Бога, але забезпечити для себе і для інших благословення, які Бог уже бажає дати, але за умови, що ми попросимо про них” (Bible Dictionary, “Prayer”).

“Хліба нашого насущного дай нам сьогодні” (Матвій 6:11; див. також Лука 11:3). Ми просимо про ті речі, яких бажаємо від Господа. Чесність є важливою передумовою для того, щоб просити щось у Бога. Було б не зовсім чесно, наприклад, просити у Бога допомоги під час контрольної роботи у школі, якщо я не був уважним на уроках, не виконував домашні завдання і не готувався до цієї контрольної. Часто, коли я молюся, Дух заохочує мене визнати, що є ще речі, які я маю зробити,

аби отримати допомогу, про яку прошу Господа. У цьому випадку я повинен взяти на себе зобов’язання і виконати свою частину роботи. Це буде всупереч законам небес, якщо Господь робитиме для нас те, що ми можемо зробити для себе самі.

“І прости нам довги наші” (Матвій 6:12), або в іншому варіанті: “І прости нам наші гріхи” (Лука 11:4). Суттєво важливий, але іноді забутий елемент особистої молитви—це покаяння. Для того, щоб покаяння спрацювало, воно має бути конкретним, глибоким і тривалим.

“Як і ми прощаємо винуватцям нашим” (Матвій 6:12; див. також Лука 11:4). Спаситель чітко пов’язав прощення наших гріхів із пробаченням тих, хто неправильно вчинив щодо нас. Іноді несправедливість, вчинена щодо нас, є дуже, дуже болісною і її може бути дуже важко пробачити чи забути. Я дуже вдячний за вітху і зцілення, які я знайшов у Господньому запрошенні не тримати в собі наші образи і віддати їх Йому. В Ученні і Завітах, у 64-му розділі, Він сказав:

“Я, Господь, прощатиму того,

кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей.

І вам слід сказати у своїх серцях—нехай Бог розсудить між мною і тобою і нагородить тебе згідно з твоїми вчинками” (вірші 10–11).

Потім ми маємо повністю забути про цю проблему, передавши відповідальність за неї Господу, якщо бажаємо бути зціленими.

“І не дозволяй, щоб нас вводили у спокусу, але визволи нас від зла” (ПДС, Матвій 6:13). Таким чином, у наших молитвах ми можемо починати захисний процес одягання повної Божої зброї (див. Ефесянам 6:11; УЗ 27:15) на початку нового дня і просити допомоги нам впоратися з тими справами, які можуть постати перед нами й іноді викликають острах. Будь ласка, мої друзі, не забувайте просити Господа захищати вас і бути з вами.

“Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки” (Матвій 6:13). Наскільки ж це повчально, що Ісус завершив цю молитву, знову прославляючи Бога і висловлюючи Своє благоговіння перед Батьком і покірність Йому. Коли ми дійсно віримо, що Бог управляє

Своїм царством і що Він має усю силу й усю славу, ми визнаємо, що Він дійсно контролює все, що Він любить нас досконалою любов'ю, і що Він бажає нашого щастя. Я зрозумів, що одним із секретів радісного життя є усвідомлення наступного: щастя, яке приходить, коли я роблю щось у Господній спосіб, є більшим, ніж коли я роблю це по-своєму.

Існує ризик того, що людина може не відчувати себе достатньо гідною, щоб молитися. Ця думка приходить від того злого духа, який навчає нас не молитися (див. 2 Нефій 32:8). Думати, що ми занадто грішні, аби молитися, це трагедія, і це майже те саме, що дуже хворій людині вірити, що вона занадто хвора, аби звернутися до лікаря.

Ми не повинні вважати, що будь-яка молитва, незалежно від її щирості, буде дієвою, якщо ми лише промовимо її. Ми маємо не лише промовляти наші молитви, ми маємо також жити за ними. Господь набагато більше задоволений людиною, яка молиться, а потім працює, ніж людиною, яка лише молиться. Так само як і ліки, молитва спрацьовує



лише в тому випадку, якщо ми використовуємо її згідно з інструкцією.

Кажучи, що молитва це приємний привілей, я говорю це не лише тому, що я вдячний за можливість спілкуватися з Небесним Батьком і відчувати під час молитви Його Дух. А також і тому, що Він дійсно відповідає і промовляє до нас. Звичайно ж, як правило, Він промовляє до нас не таким голосом, який ми можемо чути. Президент Бойд К. Пекер пояснив: “Цей приємний тихий голос натхнення приходить швидше як почуття, а не як звук. Чисте знання може бути передане в розум. ... Цей провід приходить як думки, як почуття через підказки й натхнення” (“Молитва і підказки”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 44).

Іноді здається, що ми не отримуємо відповіді на наші щирі й палкі молитви. Треба мати віру, щоб пам'ятати, що Господь відповідає у Свій час і спосіб, щоб благословити нас якомога більше. Або якщо ми замислимося глибше, то у багатьох випадках зрозуміємо, що самі вже добре знаємо, що нам слід робити.

Будь ласка, не розчаруйтеся, якщо у вас не все одразу вийде. Так само як і у вивченні іноземної мови, тут необхідні практика і зусилля. Проте, будь ласка, будьте певні, що ви можете засвоїти мову Духа, і коли це здійсниться, то дасть вам велику віру і силу у праведності.

Я дуже ціную пораду нашого улюбленого пророка, Президента

Томаса С. Монсона, який сказав: “Тим, хто чує зараз мій голос, хто бореться зі своїми великими й малими труднощами і випробуваннями, я кажу: молитва—це постачальник духовної сили; це паспорт до миру. Молитва—це засіб, яким ми досягаємо свого Батька на Небесах, Який любить нас. Говоріть з Ним у молитві, а потім прислухайтеся до відповіді. Завдяки молитві відбуваються дива” (“Будьте найкращими”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 68).

Я глибоко вдячний за привілей звертатися до мого святого Небесного Батька в молитві. Я вдячний за безліч разів, коли Він чув мене і відповідав. Оскільки Він відповідає мені, іноді в провісний і чудесний спосіб, я знаю, що Він живе. Я також смиренно свідчу, що Ісус, Його святий Син,—наш живий Спаситель. Це Його Церква і царство на землі; ця робота істинна. Томас С. Монсон, за якого ми палко молимося, є Його пророком. І про це я свідчу з цілковитою впевненістю, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Френсіс М. Ліманн, “Proprieties in Prayer”, в Браян Х. Стай, збірка *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, п'ятитомник (1987–1992), 3:76–79; Б. Х. Робертс, збірка *The Seventy's Course in Theology*, п'ятитомник (1907–1912), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Prayer”, 1118–19; Брюс Р. Мак-Конкі, *Mormon Doctrine*, 2-е видання, (1966), с. 583.



Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Пісні, які вони не змогли проспівати

Хоча ми не знаємо усіх відповідей, нам відомі важливі принципи, які дозволяють нам ставитися до трагедій з вірою і впевненістю.

Багато людей зазнають складних проблем або навіть трагедій протягом свого земного життя. По всьому світу ми бачимо приклади випробувань і лиха¹. У нас щемить серце, коли ми бачимо по телебаченню смерть, тяжкі страждання і розпач. Ми бачимо, як японці докладають героїчних зусиль у боротьбі зі спустошеннями, спричиненими землетрусом і цунамі. Жахливі сцени руйнування хмарочосів Всесвітнього торгового центру, які ми нещодавно переглядали, були глибоко болісними. Ми зворушені, коли дізнаємось про такі трагедії, особливо коли страждають невинні люди.

Іноді трагедії є дуже особистими. Син або дочка помирають у юному віці або стають жертвою страшної хвороби. Люблячий батько чи любляча мати помирає через бездумний вчинок чи нещасний випадок. Щоразу, коли стається трагедія, ми сумуємо і прагнемо носити тягарі одне одного². Ми журимося про те, чого не буде досягнуто, і про пісні, які не будуть проспівані.

Серед запитань, які найчастіше ставлять провідникам Церкви, є такі:

“Чому справедливий Бог дозволяє, щоб ставалися такі погані речі, особливо з гарними людьми? Чому ті, хто праведні та служать Господу, не захищені від таких трагедій?”

Хоча ми не знаємо усіх відповідей, нам відомі важливі принципи, які дозволяють нам ставитися до трагедій з вірою і впевненістю у те, що для кожного з нас заплановане яскраве майбутнє. Деякі з найважливіших принципів є такими:

Перше, у нас є Батько на Небесах, Який знає та любить нас особисто і повною мірою розуміє наші страждання.

Друге, Його Син, Ісус Христос, є нашим Спасителем і Викупителем, Чия Спокута не лише приносить спасіння і піднесення, але й компенсує усі несправедливості життя.

Третє, план щастя, підготовлений нашим Батьком для Своїх дітей, включає в себе не лише доземне і земне життя, але також і вічне життя, і зокрема велике та славетне возз'єднання з тими, кого ми втратили. Усі несправедливості будуть виправлені, і ми будемо бачити з досконалою ясністю та матимемо безпомилкову

перспективу і розуміння.

З обмеженої перспективи тих, хто не має знання, розуміння чи віри у план Батька,—які дивляться на світ лише крізь окуляри смертного життя з його війнами, насильством, хворобами та злом,—це життя може здаватися депресивним, хаотичним, несправедливим і полишеним сенсу. Провідники Церкви порівняли цю перспективу з баченням людини, яка входить у залу посеред п'єси на три дії³. Ті, хто не мають знання про план Батька, не розуміють, що сталося у першій дії, або під час передземного життя, і цілей, визначених там; вони також не розуміють пояснення і розв'язки, яка матиме місце у третій дії, тобто славетного здійснення плану Батька.

Багато людей не усвідомлюють, що відповідно до Його сповненого любові та всеохоплюючого плану ті, кому не поталанило без жодної вини з їхнього боку, не покарані навіки⁴.

За кілька місяців виповниться 100 років від того трагічного дня, коли затонув океанський лайнер *Титанік*. Жахливі обставини, що супроводжували цю страшну подію, відлунювали у людських серцях протягом всіх ста років відтоді, як вона сталася. Прихильники нового розкішного лайнера, висотою з 11-поверхову будівлю і довжиною у 3 футбольних поля⁵, самовпевнено і безпідставно стверджували, що *Титаніку* не страшні крижані води, повні айсбергів. Цей корабель мав бути, як вважали, непотоплюваним, і все ж він затонув у крижаних водах Атлантичного океану, а понад 1500 людей втратили своє земне життя⁶.

У багатьох відношеннях сам факт того, що *Титанік* затонув, є метафорою, якою можна проілюструвати життя і багато евангельських принципів. Це найкращий приклад того,



як складно дивитися лише через окуляри цього смертного життя. Втрата людських життів була катастрофічною за своїми наслідками, але випадковою за природою. Вдивляючись у жахливі наслідки двох світових війн та відзначивши жалобну 10-у річницю руйнування хмарочосів Всесвітнього торгового центру, ми бачили у наш час відблиски шоку, агонії та моральних викликів, якими супроводжуються події, спричинені злим застосуванням свободи вибору. Біль сімей, друзів та країн внаслідок цих трагедій, якою б не була їхня причина, має жахливе віддуння.

Щодо *Титаніка*, то були отримані уроки про небезпеку гордості та подорожей у небезпечних водах і того, “що Бог не дивиться на обличчя”⁷. На ньому подорожували люди з усіх верств суспільства. Дехто були багатими і відомими, наприклад, як Джон Джейкоб Естор; але там були й робітники, іммігранти, жінки, діти та члени команди⁸.

З *Титаніком* пов’язані принаймні дві історії, які стосуються святих останніх днів. Обидві ілюструють, як важко нам розуміти випробування, лихо та трагедії, і допомагають усвідомити, як ми можемо ставитися до них. Перша є прикладом вдячності за отримані нами благословення і те,

що нам вдалося уникнути проблем. Вона про Алму Зонне, який пізніше служив генеральним авторитетом⁹. Він був моїм президентом колу, коли я народився в Логані, шт. Юта. Старійшина Зонне проводив зі мною співбесіду, щоб рекомендувати для служіння на місії. У ті часи всі потенційні місіонери проходили співбесіду з генеральним авторитетом. Він дуже сильно вплинув на моє життя.

Коли Алма був ще юнаком, у нього був друг на ім’я Фред, який був малоактивний у Церкві. Вони багато говорили про те, щоб відслужити на місії, і зрештою Алма переконав Фреда підготуватися і відслужити. Їх обох покликали до Британської місії. По завершенні їхнього служіння старійшина Зонне, секретар місії, забронював квитки на *Титанік* для себе, Фреда, та чотирьох інших місіонерів, які також завершили своє служіння¹⁰.

Коли настав час вирушати в подорож, з якоїсь причини Фред запізнився. Старійшина Зонне скасував бронювання для всіх шістьох квитків на новий розкішний лайнер, що вирушав у свою першу подорож, і забронював квитки на звичайний корабель, який відпливав наступного дня¹¹. Чотири місіонери, яким дуже кортіло повертатися на *Титаніку*,

висловили своє розчарування. Старійшина Зонне сказав їм у відповідь перефразовані слова з історії про Йосипа і його братів у Єгипті, описаної у книзі Буття: “Як же ми можемо повернутися до наших сімей, коли юнака не буде з нами?”¹² Він пояснив своїм напарникам, що всі вони приїхали до Англії разом і мають повернутися додому теж разом. Коли старійшина Зонне згодом дізнався, що *Титанік* затонув, він з вдячністю сказав своєму другові Фреду: “Ти врятував моє життя”. Фред відповів: “Ні, це ти врятував моє життя, переконавши мене їхати на місію”¹³. Усі місіонери подякували Господу за те, що він їх зберіг¹⁴.

Іноді, як було у випадку зі старійшиною Зонне і його товаришамі-місіонерами, великі благословення приходять до тих, хто вірний. Ми маємо бути вдячними за всі лагідні милості, які приходять у наше життя¹⁵. Ми не усвідомлюємо безлічі благословень, які отримуємо день у день. Надзвичайно важливо, щоб ми мали дух вдячності у наших серцях¹⁶.

У Писаннях ясно говориться: ті, хто праведні, наслідують Спасителя і дотримуються Його заповідей, процвітатимуть на землі. Невід’ємною складовою процвітання є присутність Духа у нашому житті¹⁷.

Однак праведність, молитва і відданість не завжди ведуть до щасливого кінця у смертному житті. Багатьом доведеться зазнати тяжких випробувань. Коли це стається, саме виявлення віри і прагнення благословень священства схвалюються Богом. Господь проголосив: “Старійшин ... буде покликано, і вони будуть молитися за них і покладати руки на них у Мое ім'я; і якщо вони помруть, вони помруть для Мене, а якщо вони житимуть, вони житимуть для Мене”¹⁸.

Повчально, що друга, пов'язана з *Титаніком*, історія, яка стосується святих останніх днів, не мала щасливого завершення у земному житті. Ірен Корбетт було 30 років. Вона була молодою дружиною й матір'ю з Прово, шт. Юта. Вона була талановитою художницею і музикантом, а також вчителькою і медсестрою. Через потребу мати медичних фахівців у Прово, вона пройшла шестимісячний курс навчання акушерству в Лондоні. Вона дуже прагнула змінити світ на краще. Вона була уважною, вдумливою, молитовною і доблесною. Однією з причин, з яких вона вибрала саме *Титанік* для повернення до Сполучених Штатів, було те, що вона вважала, що подорожуватиме разом з місіонерами, а тому буде безпечніше. Ірен була однією з кількох жінок, які не вижили у тій жахливій трагедії. Більшість жінок і дітей розмістили у рятувальних човнах і зрештою рятували. Але рятувальних човнів вистачило не для всіх. Вважається, що вона не потрапила до рятувального човна через те, що надавала допомогу багатьом пасажиром, травмованим після зіткнення з айсбергом¹⁹.

Існує багато видів викликів. Завдяки деяким ми набуваємо необхідного досвіду. Небажані результати у цьому смертному житті не свідчать

про нестачу віри чи недосконалість усього плану нашого Небесного Батька. Вогонь плавильника є реальним, і риси характеру та праведність, загартовані у горнилі страждань, вдосконалюють і очищують нас та готують до зустрічі з Богом.

Коли пророк Джозеф Сміт був в'язнем у тюрмі в Ліберті, Господь проголосив йому, що на людство чекають численні лиха. Зокрема, Спаситель сказав: “Якщо тебе буде скинуто в глибину; і якщо великі хвилі, що здійснюються, вчинятимуть змову проти тебе; якщо шалені вітри стануть твоїми ворогами; ... і всі елементи з'єднаються, аби заступити шлях; ... все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо”²⁰. Спаситель завершив настанову такими словами: “Твої дні відомі, і твої літа не буде скорочено; отже, не бійся ... бо Бог буде з тобою на віки вічні”²¹.

Деякі виклики стаються внаслідок застосування свободи вибору іншими людьми. Свобода вибору вкрай необхідна для особистого духовного зростання і розвитку. Погана поведінка є одним із варіантів застосування цієї свободи. Полководець Мороній пояснив це дуже важливе вчення: “Господь допускає, щоб праведних було вбито, щоб Його правосуддя і вирокі зійшли на злочестивих”. Він чітко зазначив, що праведні не втрачені, але вони “входять до покою Господа Бога свого”²². Злочестивим доведеться відповідати за вчинені ними злодіяння²³.

Іноді виклики виникають внаслідок недотримання Божих законів. Проблеми зі здоров'ям, спричиненні палінням, вживанням алкоголю та наркотиків, приголомшують своїми масштабами. Ув'язнення в тюрмах та в'язницях через злочини, скоєні у стані алкогольного чи наркотичного сп'яніння, також є дуже поширеним²⁴.

Значною також є кількість розлучень внаслідок подружньої невірності. Багатьох з цих випробувань і лих можна було б уникнути, якби люди дотримувалися Божих законів²⁵.

Мій улюблений президент місії, старійшина Меріон Д. Хенкс (який помер у серпні), просив нас, місіонерів, завчити напам'ять вислів, щоб чинити опір викликам земного життя: “Ні шанс, ні доля, ні фатальність не перешкоджають, не завадять душі, яка рішучість має, яка бере відповідальність”²⁶.

Він визнавав, що цей вислів стосується не всіх викликів, які постають перед нами, але він цілковито стосується духовних викликів. Його порада стала дуже цінною для мене у житті.

Однією з причин жахливої загибелі людей на *Титаніку* була недостатня кількість рятувальних човнів. Незалежно від того, яких би випробувань ми не зазнавали у цьому житті, Спасителя Спокута забезпечує рятувальним човном кожного. Для тих, хто вважає, що випробування, яких вони зазнають, несправедливі, Спокута компенсує усі несправедливості життя²⁷.

Перед тими, хто втратив рідних, є особливий виклик—не зосереджуватися на втрачених можливостях у цьому житті. Часто ті, хто помирають у ранньому віці, виявляли значні здібності, мали інтереси і таланти. З нашим обмеженим розумінням ми оплакуємо те, що не буде здійснено, і ті пісні, які не будуть проспівані. Про це кажуть, що людина померла з музикою в душі, яку не зіграла. Музика у цьому випадку—це метафора, що означає будь-який нереалізований потенціал. Іноді люди докладають значних зусиль у підготовці, але не мають можливості зіграти це у смертному житті²⁸. В одній з найбільш часто цитованих класичних

поем Томаса Грея “Елегія, написана надворі сільської церкви” йдеться саме про такі втрачені можливості:

*Багато квіток народжуються,
щоб квітнути там,
Де немає людських очей, які б милувалися ними*²⁹.

Втрачені можливості можуть стосуватися сім'ї, професії, талантів, досвіду чи чогось іншого. Саме так сталося у випадку з сестрою Корбетт. Були пісні, яких вона не проспівала, і потенціал, який вона не реалізувала у цьому земному житті. Але, дивлячись крізь широкі й прозорі окуляри євангелії, а не через окуляри, які обмежують погляд лише цим земним життям, ми знаємо про велику вічну нагороду, обіцяну люблячим Батьком у Його плані. Як навчав апостол Павло: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!”³⁰ Один з рядків улюбленого гімну приносить втіху, мир і ясне розуміння: “Ця пісня лине в Небеса, і чує Бог її”³¹.

Спаситель сказав: “Отже, нехай ваші серця буде втішено. ... Будьте спокійними та знайте, що Я є Бог”³². Ми маємо Його обіцяння про те, що ми з нашими дітьми співатимемо “пісні вічної радості”³³. В ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Іван 16:33.
2. Див. Мосія 18:8–9; див. також 2 Нефій 32:7.
3. Див. Boyd K. Packer, “The Play and the Plan” (Church Educational System fireside for young adults, May 7, 1995), 3: “У смертному житті ми подібні до людини, яка входить в театр саме в ту мить, коли завіса піднімається на початку другої дії. Ми пропустили першу дію... Слова: “І всі вони після того жили щасливо” ніколи не писалися для другої дії. Це рядок з третьої дії, коли таємниці розкриються і все стане на своє місце”. Див. також



4. Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), 37: “Бог ... бачить початок від кінця. ... Цю арифметику ... ми, смертні, не можемо усвідомити. Ми не можемо підрахувати суми, бо не маємо всіх цифр. Ми замкнені у цьому вимірі часу і знаходимося у цих обмежених перспективах цього другого стану”.
4. Ті, хто помирають до досягнення віку підзвітності, є спасеними в цілестіальному царстві (див. Учення і Завіти 137:10). Ті, хто померли, не пізнавши євангелії, і хто прийняв би її, якби їм була надана така можливість, будуть спадкоємцями цілестіального царства (див. Учення і Завіти 137:7). Крім того, навіть ті, чиє життя було менш доблесним, з часом будуть благословенні славою, яка перевершує це земне життя (див. Учення і Завіти 76:89).
5. Див. Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), 83.
6. Див. Sonne, *A Man Named Alma*, 84.
7. Дії 10:34; див. також “The Sinking of the World’s Greatest Liner,” *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
8. Див. *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
9. Старійшина Зонне є дядьком старійшини Л. Тома Перрі.
10. Див. Sonne, *A Man Named Alma*, 83.
11. Див. Sonne, *A Man Named Alma*, 83–84; див. також “From the Mission Field,” *Millennial Star*; Apr. 18, 1912, 254: “Releases and Departures.—The following named missionaries have been honorably released and sailed for home April 13th, 1912, per s.s. *Mauretania*. From Great Britain—Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. From the Netherlands—L. J. Shurtliff”
12. Див. Буття 44:30–31, 34.
13. У Frank Millward, “Eight Elders Missed Voyage on Titanic,” *Deseret News*, July 24, 2008, М6.
14. Див. “Friend to Friend,” *Friend*, Mar. 1977, 39.
15. Див. Девід А. Беднар, “Лагідні милості Господа”, *Ліягона*, трав. 2005, сс. 99–102.
16. Див. Учення і Завіти 59:21.
17. Див. Алма 36:30.
18. Учення і Завіти 42:44.
19. Інтерв’ю, взяте Гері Х. Куком 30 жовтня 2010 р. в онука Ірен Корбетт, Дональда М. Корбетта.
20. Учення і Завіти 122:7.
21. Учення і Завіти 122:9.
22. Алма 60:13.
23. Спаситель ясно сказав, що “неможливо, щоб спокуси не мали прийти; але горе тому, через кого приходять вони!” (Лука 17:1).
24. Розділ 89 Учення і Завітів—“порядок і воля Бога в земному спасінні всіх святих в останні дні” (див. вірш 2)—все більше й більше благословляє святих останніх днів.
25. Див. Учення і Завіти 42:22–24.
26. Див. “Will,” *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), 129.
27. Див. “Спокута”, *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), сс. 51–52.
28. Див. “The Song That I Came to Sing,” in *The Complete Poems of Rabindranath Tagore’s Gitanjali*, ed. S. K. Paul (2006), 64: “Пісня, яку я мав проспівати, так і залишилась не проспіваною. / Я витратив свої дні на настроювання свого інструмента”.
29. Thomas Gray, “Elegy Written in a Country Church Yard,” in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks (1999), 279.
30. 1 Коринтянам 2:9.
31. “Світло істини чудове”, *Гімни*, с. 134.
32. Учення і Завіти 101:16; див. також Псалми 46:10.
33. Учення і Завіти 101:18; див. Учення і Завіти 45:71.



Президент Томас С. Монсон

До нових зустрічей

Хай дух, який ми відчули тут, перебуває з нами, коли ми будемо займатися повсякденними справами.

Мої брати і сестри, я знаю, що ви погодитеся зі мною: ця конференція була дуже натхненною. Протягом останніх двох днів ми рясно відчували Дух Господа. Наші серця зворушені, і наші свідчення про цю боже-ственну роботу зміцнилися. Ми висловлюємо вдячність кожному з учасників, зокрема Братам, які промовляли молитви.

Усі ми знаходимось тут, оскільки любимо Господа і прагнемо Йому служити. Я свідчу вам, що наш Небесний Батько дбає про нас. Я визнаю Його руку в усьому.

Знов скажу, що музика і спів були чудовими, і висловлюю вдячність від себе і від усієї Церкви тим, хто прагнув поділитися з нами своїми талантами.

Ми висловлюємо нашу глибоку вдячність Братам, яких було звільнено від покликань під час цієї конференції. Вони добре і віддано служили, і зробили значний внесок у роботу Господа.

Я висловлюю глибоку вдячність моїм вірним і відданим радникам і публічно дякую їм за їхню підтримку і допомогу мені. Вони дійсно є чоловіками мудрості й розуміння, і їхнє служіння безцінне.

Я дякую моїм братам з Кворуму

дванадцятьох за їхнє прекрасне і невтомне служіння у роботі Господа. Також я висловлюю свою вдячність членам кворумів сімдесятників та Верховному єпископату за їхнє самовіддане і ефективне служіння. Я дякую жінкам і чоловікам, які служать генеральними керівниками допоміжних організацій.

Брати і сестри, я запевняю вас у тому, що наш Небесний Батько знає про виклики, з якими ми стикаємось сьогодні у світі. Він любить кожного

з нас і благословлятиме нас, якщо ми будемо прагнути дотримуватися Його заповідей і звертатися до Нього в молитві.

Ми дуже благословенні, бо маємо відновлену євангелію Ісуса Христа. Вона дає відповіді на запитання: звідки ми прийшли, чому ми тут і куди підемо після того, як скінчиться земне життя. Вона сповнює наше життя сенсом і дає нам мету та надію.

Я дякую вам за те, що ви так охоче служите одне одному. Ми—Божі руки на цій землі, і нам доручено любити Його дітей і служити їм.

Я дякую вам за все, що ви робите у ваших приходах і філіях. Я висловлюю свою вдячність за ваше прагнення служити на посадах, на які вас покликано, якими б вони не були. Кожна людина є важливою у просуванні роботи Господа.

Зараз конференція завершується. Повертаючись додому, будьмо обережними. Хай все буде гаразд з тим,





Джулі Б. Бек

Генеральний президент Товариства допомоги

що ви полишили на час вашої відсутності. Хай дух, який ми відчували тут, перебуває з нами, коли ми будемо займатися повсякденними справами. Виявляймо більше доброти одне до одного. Завжди виконуймо роботу Господа.

Хай благословення небес будуть з вами. Хай ваші домівки наповняться гармонією та любов'ю. Завжди підживляйте свої свідчення, щоб вони могли захистити вас від супротивника.

Як ваш смиренний слуга, я бажаю всім серцем виконувати волю Бога і служити Йому і вам.

Я люблю вас; я молюся за вас. Я знов хотів би просити вас згадувати мене та всіх генеральних авторитетів у ваших молитвах. Ми єдині з вами у просуванні цієї чудової роботи. Я свідчу вам, що всі ми виконуємо її разом, і що кожний чоловік, жінка і дитина мають свою роль. Хай Бог дасть нам сили і здібності та рішучості добре виконати нашу роль.

Я свідчу вам, що ця робота істинна, що наш Спаситель живий і що Він направляє і скеровує Свою Церкву на землі. Я залишаю вам моє свідчення, що Бог, наш Вічний Батько, живий і любить нас. Він дійсно наш Батько, і Він є Особою, Він реальний. Хай же ми зможемо усвідомити і зрозуміти, як близько Він прагне наблизитися до нас, як далеко Він прагне йти, щоб допомогти нам, як сильно Він любить нас і як багато Він робить і прагне зробити для нас.

Хай Він благословить вас. Хай Його обіцяний мир буде з вами зараз і завжди.

Я прощаюся з вами до нашої наступної зустрічі через шість місяців, і роблю це в ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя і Викупителя, амінь. ■

Ось що мої онучки (та онуки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги

Від того дня, коли євангелія почала відновлюватися в цьому розподілі, Господь потребував вірних жінок для служіння Його учнями.

Вважаю за привілей звертатися до вас на цих історичних зборах.

Бути разом—це для нас благословення. Протягом мого служіння генеральним президентом Товариства допомоги я розвинула до сестер Товариства допомоги цієї Церкви, глибоку любов, і Господь розширив моє бачення того, як Він до нас ставиться і чого від нас очікує.

Я назвала своє послання “Ось що мої онучки (та онуки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги”. Мої найстарші онучки активно працюють над програмою “Особистий розвиток” і набуттям якостей, або рис, праведної жінки. Незабаром вони і їхні однолітки понесуть відповідальність за цю величну весвітню громаду сестер.

Сподіваюся, те, що я скажу у

цьому посланні, дасть їм і всім, хто це почує або прочитає, чітке розуміння того, що Господь мав на думці для Своїх дочок під час організації Товариства допомоги.

Давній зразок учнівства

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють, що Товариство допомоги сьогодні організовано за зразком, який існував у первинній Церкві. Коли Спаситель організував Свою Церкву за часів Нового Завіту, “жінки були дуже важливими учасницями [Його] священнослужіння”¹. Він прийшов у дім Марти, щоб відвідати Марту і Марію, двох Своїх найбільш відданих послідовниць. Марта слухала Його і служила Йому згідно з тогочасним звичаєм, а Він допоміг їй побачити, що вона може робити дещо



більше. Він допоміг Марті й Марії зрозуміти, що вони могли обрати “найкращу частку”², яка не буде відібрана від них. Це м’яке зауваження послужувало запрошенням брати участь у Господньому священнослужінні. А пізніше в Новому Завіті ми знаходимо сильне свідчення Марти про божественність Спасителя, яке дає нам певне розуміння її віри та учнівства³.

Читаючи далі Новий Завіт, ми дізнаємося, що апостоли продовжували встановлювати Господню Церкву. Ми також дізнаємося про відданих жінок, чие учнівство сприяло зростанню Церкви. Про жінок-учнів говорив Павло у таких містах, як Ефес⁴ і Филипи⁵. Але з втратою Господньої Церкви під час відступництва цей зразок учнівства також було втрачено.

Коли Господь почав відновлювати Свою Церкву через пророка Джозефа Сміта, Він знову включив жінок до зразку учнівства. Через кілька місяців після формальної організації Церкви Господь дав одкровення, щоб Емма Сміт була висвячена провідником і вчителем Церкви та офіційним помічником свого чоловіка, Пророка⁶. Отримавши покликання допомагати Господу будувати Його царство, вона отримала й настанови щодо зміцнення своєї віри й особистої праведності, зміцнення сім’ї

та домівки, а також служіння іншим людям.

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють, що від того дня, коли євангелія почала відновлюватися в цьому розподілі, Господь потребував вірних жінок для служіння Його учнями.

Лише один приклад їхнього надзвичайного внеску проявився в місіонерській роботі. Величне зростання ранньої Церкви було можливим завдяки відданим чоловікам, які погодилися залишити свої сім’ї, поїхати у невідомі місця й зазнати нестатків та труднощів заради навчання євангелії. Однак ці чоловіки розуміли, що їхня місія була б неможливою, якби не повнота віри та партнерство жінок у їхньому житті. Саме жінки підтримували домівки, займалися господарством і заробляли кошти для своїх сімей та місіонерів. Сестри також піклувалися про тисячі навернених, які збиралися в їхніх громадах. Вони були цілковито віддані новому стилю життя, допомагаючи в розбудові Господнього царства й беручи участь у Його роботі спасіння.

Зв’язок із священством

Сподіваюся, що мої онучки зрозуміють, що Господь надихнув пророка Джозефа Сміта організувати жінок Церкви “під керівництвом священства на взірць священства”⁷ й навчати їх того “як [вони] можуть

здобути привілеї, благословення та дари священства”⁸.

Коли було офіційно організовано Товариство допомоги, Емма Сміт продовжувала виконувати покликання провідника. Вона стала президентом організації, де в президентстві з нею служили ще дві радниці. Замість того щоб бути вибраним всенародним голосуванням, як було прийнято в позацерковних організаціях, це президентство було покликано через одкровення, підтримано тими, кого вони вестимуть, та висвячено провідниками священства, щоб служити в своїх покликаннях, будучи “покликани[ми] Богом через пророцтво й рукопокладання тих, хто має повноваження”⁹. Започаткування під проводом священства давало можливість президентству отримувати скерування від Господа і Його пророка для певного виду роботи. А сама організація Товариства допомоги дозволила, щоб Господня комора талантів, часу та засобів управлялась з мудрістю і за порядком.

Ця перша група жінок зрозуміла, що їм було дано повноваження навчати, надихати та організувати сестер як учнів, щоб допомагати в Господній роботі спасіння. На своїх перших зборах сестер навчали головних цілей Товариства допомоги: зміцнювати віру та особисту праведність, зміцнювати сім’ї та домівки, а також шукати і допомагати тим, хто в нужді.

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють, що організація Товариства допомоги була необхідною частиною підготовки святих до привілеїв, благословень і дарів, які можна знайти тільки в храмі. Президент Джозеф Філдінг Сміт говорив, що Товариство допомоги “є невід’ємною частиною Божого царства на землі” і “призначене і діє, щоб допомагати своїм вірним членам досягнути



вічного життя в царстві нашого Батька”¹⁰. Ми можемо уявити, як було цим сестрам збиратися у червоноцегляній крамниці Джозефа Сміта на тих перших зборах Товариства допомоги, навпроти пагорба, де будувався храм, і чути, як пророк навчав, що “це повинно бути Товариство вибраних, відокремлене від всього зла світу, воно має бути добірним, чесотним і святим”¹¹.

Сподіваюся, мої онучки цінуватимуть храм так, як це робили сестри першого Товариства допомоги, які вірили, що храмові благословення були надзвичайною винагородою та величною метою кожної жінки-святої останніх днів. Сподіваюся, що, як і перші сестри Товариства допомоги, мої онучки щодня намагатимуться стати достатньо зрілими для укладання і дотримання святих храмових завітів, і що коли вони увійдуть до храму, то будуть уважні до всього, що там буде говоритися і відбуватися. Завдяки благословенням храму вони будуть озброєні силою¹² і благословенні отриманням “кля[ча] від пізнання Бога”¹³. Завдяки обрядам священства, які є тільки в храмі,

вони будуть благословенні можливістю виконати свої божественні вічні обов’язки та пообіцяють жити як віддані учні. Я вдячна за те, що однією з найголовніших цілей в організації Товариства допомоги було дати жінкам обов’язок допомагати одна одній у підготовці до “отримання більших благословень священства, які містяться в храмових обрядах і завітах”¹⁴.

Захист і вплив всесвітнього сестринства

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють важливість впливу і масштаби величного всесвітнього сестринства в Товаристві допомоги. Починаючи з 1842 року, Церква поширилась за межами Наву; зараз Товариство допомоги існує в більш як 175 країнах, де сестри говорять більш як 80 мовами. Кожного тижня організуються нові приходи і філії, а нові Товариства допомоги стануть складовою всеростаючого сестринства, яке “вкриває всі континенти”¹⁵. Коли Товариство допомоги було порівняно невеликим за своєю чисельністю і було організовано переважно в Юті, його провідники могли зосередити

більшість своїх зусиль з питань організації та учнівства на місцевих соціальних програмах і на координуванні роботи з надання допомоги. Вони розвинули індустрію домашнього господарювання й здійснювали проекти з будівництва лікарень та зерносховищ. Ті перші зусилля Товариства допомоги сприяли встановленню зразків учнівства, які зараз наслідуються у світовому масштабі. Церква виросла, але Товариство допомоги і зараз здійснює свої цілі в кожному приході і філії, кожному колі та окрузі, пристосовуючись до світу, що зазнає постійних змін.

Кожного дня сестри Товариства допомоги в усьому світі переживають увесь діапазон земних випробувань та подій. Сьогодні жінки та їхні сім’ї живуть віч-на-віч із нездійсненими мріями; розумовими, фізичними та духовними недугами; стикаються з нещасними випадками та смертю. Деякі сестри страждають від самотності та розчарування через те, що не мають власної сім’ї, а інші страждають від наслідків неправильного вибору, зробленого їхніми членами сім’ї. Деякі пережили



війну, або голод, або природні катаклізми, а інші зазнали лиха через залежність від згубних звичок, безробіття або брак освіти та досвіду. Усі ці труднощі здатні знищити віру та вичерпати силу окремих людей і сімей. Одна з Господніх цілей організації сестер в учнівство полягала в наданні допомоги, яка здійснить їх над "усім, що перешкоджає радості й розвитку жінки"¹⁶. В кожному приході і філії є Товариство допомоги з сестрами, які можуть прагнути й отримати одкровення та пораду разом з провідниками священства задля зміцнення одне одного й пошуку рішень, прийнятних для їхніх власних домівок та громад.

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють, що завдяки Товариству допомоги шлях їхнього учнівства розширився, і вони разом з іншими можуть залучитися до такої вражаючої і героїчної роботи, яку виконував сам Спаситель. Робота, яку сестер цієї Церкви просять виконувати в наш час, ніколи не була надто скромною за масштабами або несуттєвою для Господа. Завдяки своїй вірності сестри могли відчувати Його схвалення і мали благословення відчувати супровід Його Духа.

Мої онучки повинні також знати, що сестринство Товариства допомоги може запропонувати острівок безпеки, притулку та захисту¹⁷. Наш час стає все складнішим, але віддані

сестри Товариства допомоги об'єднуються, щоб захищати домівки Сіону від настирливих голосів світу, а також загарбницького та спокусливого впливу ворога. Завдяки Товариству допомоги вони будуть навчені та зміцнені, і потім ще більше навчені і зміцнені, а вплив праведних жінок може благословити набагато більше дітей нашого Батька.

Учнівство піклування та служіння

Сподіваюся, мої онучки зрозуміють, що візитне вчителювання є виявом їхнього учнівства та важливим шляхом шанування їхніх завітів. Ця складова нашого учнівства має якнайкраще нагадувати служіння Спасителя. На початку створення Товариства допомоги комітет візитного сестринства з кожного приходу отримував завдання оцінити потреби та зібрати пожертвування для розподілу між нужденними. Протягом років сестри та провідники Товариства допомоги вчилися крок за кроком і вдосконалювали свою здатність пильнувати одна одну. Були часи, коли сестри більше зосереджувалися на тому, щоб провести зустрічі, викласти уроки та залишити записку, коли ходили до домівок підопічних сестер. Цей досвід допоміг сестрам пізнати приклади піклування. Так само, як народ у часи Мойсея зосереджувався на дотриманні довгих переліків правил, сестри Товариства

допомоги часом встановлювали для себе багато писаних і неписаних правил, керуючись бажанням зрозуміти, як же зміцнювати одна одну.

Оскільки сестри та їхні сім'ї мають сьогодні в житті таку надзвичайну потребу в допомозі та порятунку, наш Небесний Батько потребує, аби ми пішли вищою стежкою й виявляли наше учнівство щирим піклуванням про Його дітей. Зважаючи на цю важливу мету, зараз провідників навчають просити звіти про духовне і матеріальне становище сестер та їхніх сімей, а також про надане служіння¹⁸. Тепер візитні сестри мають обов'язок "познайомитися з кожною сестрою і щиро любити її, допомагати їй зміцнюватися у вірі і служити їй"¹⁹.

Як віддані учні Спасителя ми вдосконалюємо нашу здатність виконувати те, що робив би Він, якби був тут. Ми знаємо, що для Нього важливо те, наскільки ми піклуємося, а тому ми намагаємося зосередитися на турботі про наших сестер, а не на тому, щоб поставити "галочку". Справжнє священнослужіння вимірюється скоріше глибиною нашого милосердя, аніж досконалістю нашої статистики. Ми будемо знати, що є успішними в нашому служінні

Ігу, Бразилія



візитними вчителями, коли наші сестри зможуть сказати: “Моя візитна сестра допомогла мені зростати духовно”, або “Я знаю, що моя візитна сестра справді дбає про мене і мою сім’ю”, або “Якщо у мене проблеми, я знаю, що моя візитна сестра не чекатиме, доки її попросять про допомогу”. Провідники, які розуміють важливість священнослужіння іншим, будуть радитися разом, прагнучи отримати одкровення щодо того, як навчати візитних сестер і як організувати та здійснювати натхненне служіння.

Крім цього, візитне вчителювання є продовженням обов’язку єпископа піклуватися про Господню отару. Єпископ і президент Товариства допомоги потребують служіння натхнених візитних сестер, які допомагатимуть виконувати їхні обов’язки. Завдяки служінню візитних сестер президент Товариства допомоги може дізнатися про благополуччя кожної сестри в приході й доповісти про її становище під час зустрічі зі своїм єпископом.

Президент Томас С. Монсон навчав: “Якщо ми намагаємося з вірою, яку ніщо не може похитнути, виконувати призначені нам обов’язки, якщо ми шукаємо натхнення від Всемогутнього у виконанні своєї відповідальності, ми можемо досягнути дивовижного”²⁰. Сподіваюся, мої онучки братимуть участь в чудесах, сприяючи тому, щоб візитне вчителювання стало зразком учнівства, яке буде прийняте Господом, коли Він знову прийде.

Досягнення цілей Товариства допомоги

Зараз ці та інші важливі вчення стосовно Товариства допомоги доступні моїм онучкам для вивчення в книзі *Дочки в Моєму Царстві: історія і спадок Товариства допомоги*.



Ця книга містить запис про спадок Товариства допомоги та жінок цієї Церкви. Вона об’єднає і настановить всесвітнє сестринство згідно з цілями Товариства допомоги та зразками і привілеями учнів. Вона є свідченням про важливість ролі жінки в плані щастя нашого Батька, і вона подає непохитний стандарт того, у що ми віримо, що робимо, і що ми будемо захищати. Перше Президентство заохотило нас “вивчати цю книгу і дозволити вічним істинам та надихаючим прикладам, що вміщені в ній, впливати на [наше] життя”²¹.

Знаючи те, що організація Товариства допомоги мала божественне походження, Президент Джозеф Ф. Сміт сказав сестрам Товариства допомоги: “Вам вести світ і особливо жінок світу ... Вам—бути головою”,—сказав він,—“а не хвостом”²². З наближенням часу повернення Господа я сподіваюся, що мої онучки ставатимуть сильними, вірними жінками, які у своєму житті застосовують принципи і зразки Товариства допомоги. Коли Товариство допомоги увійде в їхнє життя, сподіваюся, вони служитимуть в єдності з іншими задля досягнення його божественних цілей. Я маю свідчення про істинність відновленої Церкви Ісуса Христа, і я

вдячна за зразок учнівства, який було відновлено, коли Господь надихнув пророка Джозефа Сміта організувати Товариство допомоги. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму Царстві: історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 3.
2. Див. Лука 10:38–42.
3. Див. Іван 11:20–27.
4. Див. Дії 18:24–26; Римлянам 16:3–5.
5. Див. Филип’янам 4:1–4.
6. Див. УЗ 25.
7. Джозеф Сміт, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 12.
8. Джозеф Сміт, в *History of the Church*, 4:602.
9. Уложення віри 1:5.
10. Джозеф Філдінг Сміт, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 97.
11. Джозеф Сміт, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 15.
12. Див. УЗ 109:22; див. також Шері Л. Дью, у *Дочки в Моєму Царстві*, 128.
13. УЗ 84:19; див. також Езра Тефт Бенсон, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 129.
14. *Дочки в Моєму Царстві*, с. 131.
15. Бойд К. Пекер, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 99.
16. Джон А. Уідсоу, в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 25.
17. Див. *Дочки в Моєму Царстві*, сс. 86–87.
18. Див. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 9.5.4.
19. *Довідник 2*, 9.5.1.
20. Томас С. Монсон, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 91.
21. Перше Президентство, у *Дочки в Моєму Царстві*, ix.
22. Джозеф Ф. Сміт, у *Дочки в Моєму Царстві*, с. 66.



Сільвія Е. Опред

Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Милосердя ніколи не минає

Палко моліться] про бажання бути сповненими даром милосердя, чистої любові Христа.

Недавно ми з чоловіком відвідали Наву, шт. Іллінойс. Знаходячись там, ми мали змогу посідати у верхній кімнаті магазину з червоної цегли, де у пророка Джозефа Сміта був офіс, і де він займався бізнесом. Ми уважно слухали гіда, котрий в загальних рисах оповів деякі історичні події Відновлення, які там відбулися.

Я замислилася про заснування Товариства допомоги і деякі вчення, отримані сестрами з Товариства допомоги від пророка Джозефа саме в тій кімнаті. Ті вчення стали основоположними принципами, на яких розбудовувалося Товариство допомоги. Зростання віри, зміцнення домівок у Сіоні, пошуки тих, хто потребує допомоги, і надання цієї допомоги—були цілями, встановленими з самого початку. Вони завжди були у відповідності з пріоритетами Пророка.

На одному з тих ранніх зібрань пророк Джозеф цитував із листа Павла Коринтянам. У своїй переконливій проповіді про милосердя Павло згадає віру, надію та милосердя, завершивши словами: “а найбільша між ними—любов!”¹

Описуючи якості, притаманні милосердю, він сказав:

“Любов довготерпить, любов милосердствує, не задрить, любов не величається, не надимається, ... не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!

Ніколи любов не перестає!”²

Звертаючись до сестер, пророк Джозеф сказав: “Не звужуйте своє бачення чеснот ваших ближніх. ... Ви повинні стати великодушними до інших, якщо хочете чинити так, як чинив Ісус. ... Коли ви збільшуєте свою чистоту і чеснотність, коли ви збільшуєте свою милість, нехай ваше серця відкриваються—нехай вони стануть великодушними до інших—ви мусите бути довготерпеливими і терпіти недоліки й помилки людей. Якими безцінними є душі людей!”³

Слова із Писань про те, що “Милосердя ніколи не минає” стали девізом Товариства допомоги, оскільки вони вміщають в собі ці вчення і завдання, які пророк Джозеф Сміт дав сестрам Товариства

допомоги—“допомагати бідним” і “спасати душі”⁴.

Ці основоположні принципи засвоїли сестри з Товариства допомоги у всьому світі, оскільки вони є суттю роботи Товариства допомоги.

Що таке милосердя? Як ми здобуємо милосердя?

Пророк Мормон називає милосердя чистою любов'ю Христа⁵, у той час як Павло навчає, що “любов...—[це] союз досконалості”⁶, а Нефій нагадує нам, що “Господь Бог дав заповідь, що всім людям слід мати милосердя, милосердя, яке є любов”⁷.

Знову звернувшись до того, як описав милосердя Павло, ми дізнаємося, що милосердя це не якась одноразова дія або те, що ми віддаємо, але стан буття, стан серця, добрі почуття, які викликають дії, сповнені любов'ю.

Мормон також навчає, що милосердя дарується істинним послідовникам Господа, і що милосердя очищає тих, хто його має⁸. Крім цього, ми дізнаємося, що милосердя—це небесний дар, якого ми маємо прагнути і молитися про нього. Для того, щоб наслідувати целестіальне царство, у нашому серці має бути милосердя⁹.

Усвідомивши, що Господь попросив нас “зодяга[тися] в узи милосердя”¹⁰, ми мусимо запитати, які якості допоможуть нам розвинути милосердя.

Спочатку нам необхідно мати бажання зростати в милосерді і ставати більше схожими на Христа.

Наступним кроком є молитва. Мормон заохочує нас “молит[ися] Батькові з усією енергією [нашого] серця, щоб [нас] було сповнено цією любов'ю”. Ця божественна любов—це милосердя. І якщо ми сповнимся цією любов'ю, “ми [зможемо] бути такими, як Він”¹¹.

Щоденне читання Писань може повернути наші думки до Спасителя і до бажання стати більш схожими на Нього.

У своєму офісі я вирішила повісити картину Мінерви Тішерт *Порятунок загубленого ягняти*. На ній зображено Спасителя, Який стоїть посеред своїх овець і ніжно тримає у Своїх руках маленьке ягня. Це допомагає мені пам'ятати Його прохання: “Паси вівці Мої”¹², що для мене означає служити усім оточуючим і приділяти особливу увагу нужденним.

Спаситель є досконалим прикладом того, як слід проявляти милосердя. Протягом Свого служіння на землі, Він виявляв співчуття голодним, грішникам, стражденним і хворим. Він служив бідним і багатим; жінкам, дітям і чоловікам; сім'ї, друзям і незнайомцям. Він пробачив Своїх звинувачувачів, Він страждав і помер за усе людство.

Усе своє життя пророк Джозеф Сміт також застосовував милосердя, виявляючи братерську любов і повагу до інших. Він був добре відомий своєю добротою, любов'ю, співчуттям та піклуванням про оточуючих.

Сьогодні ми благословенні пророком, який є втіленням милосердя. Президент Томас С. Монсон є прикладом для нас і для світу. Він носить мантию милосердя. Він

Ігу, Бразилія



добрий, сповнений співчуття і щедрий; справжній слуга Господа Ісуса Христа.

Президент Монсон навчає: “Мати милосердя—це терпеливо ставитися до людини, яка розчаровує нас. Це не піддатися імпульсу легко образитись. Це приймати слабкості і помилки. Це приймати людей такими, як вони є. Це помічати не фізичну зовнішність, а риси, які з часом не потьмяніють. Це не піддатися імпульсу розділяти інших на категорії”¹³.

Коли у нас є милосердя, ми маємо бажання служити і допомагати іншим, коли це незручно, і без жодної думки про похвалу чи зворотне служіння. Ми не чекаємо на доручення допомагати, оскільки це стає нашою суттю. Коли ми вирішуємо бути добрими, турботливими, щедрими, терплячими, безкорисливими, а також приймати інших такими, як вони є, і прощати їх, ми бачимо, що нас переповнює милосердя.

Товариство допомоги надає незліченні способи служити іншим. Одним із найважливіших способів застосовувати милосердя є візитне вчителювання. Через ефективне візитне вчителювання ми можемо отримати багато можливостей любити інших, допомагати і служити їм. Вияви милосердя або любові очищують і освячують наші душі, допомагаючи нам ставати більше схожими на Спасителя.

Мене вражають приклади незчисленних милосердних справ, свідком яких я стаю і які щодня виконуються візитними вчительками по всьому світу у безкорисливому служінні потребам окремих сестер та їхнім сім'ям. Цим вірним візитним вчителькам я кажу: у цих маленьких милосердних справах ви наслідуете Спасителя і дієте як знаряддя в Його руках, допомагаючи сестрам, яких вам доручено, піклуючись про них, піднімаючи, втішаючи, вислуховуючи, заохочуючи, підживлюючи, навчаючи і зміцнюючи їх. Дозвольте мені поділитися кількома короткими прикладами такого служіння.

Роза страждає від виснажливого діабету та інших хвороб. Вона приєдналася до Церкви кілька років тому. Вона—матір одначка із хлопчиком підліткового віку. Їй часто потрібно на кілька днів лягати в лікарню. Її люб'язні візитні вчительки не лише відвозять її до лікарні, але відвідують її там і втішають, наглядаючи також за її сином вдома і в школі. Її візитні вчительки стали для неї друзями і членами сім'ї.

Після кількох перших візитів до певної сестри, Кеті побачила, що ця сестра не вмє читати, але хоче навчитися. Кеті запропонувала їй свою допомогу, усвідомлюючи, що це вимагатиме часу, терпіння і постійних зусиль.

Емілі—молода дружина, яка



шукала істину. Її чоловік, Майкл, цікавився релігією менше. Коли Емілі захворіла і мала знаходитися якийсь час у лікарні, Калі, сестра з Товариства допомоги, яка також є її сусідкою, готувала їжу для сім'ї, доглядала їхнє немовля, прибирала в будинку і організувала можливість для Емілі отримати благословення священства. Ці діяння милосердя пом'якшили серце Майкла. Він вирішив відвідувати церковні збори і зустрічатися з місіонерами. Недавно Емілі та Майкл охристілися.

“Ніколи любов не перестає! ... Любов ... милосердує, ... не шукає тільки свого, ... усе зносить, ... усе терпить”¹⁴.

Президент Генрі Б. Айрінг сказав: “Історія Товариства допомоги—це безліч розповідей про таке надзвичайне безкорисливе служіння. ...

Це товариство складається з жінок, які мають милосердя, що лине з глибини їхніх сердець, які було змінено, аби стати гідними укладання і дотримання завітів, що пропонуються лише в істинній Господній Церкві. Джерелом їхнього милосердя є Він, завдяки Його Спокуті. Їхні милосердні вчинки скеровані Його прикладом і здійснюються з почуттям вдячності за Його безмежний дар милості.

Вони скеровуються Святим Духом, Якого Він посилав в напарники Своїм служителям, що виконують місію милосердя. Завдяки цьому вони робили і здатні зробити для інших те, що здається незвичайним, і знаходять радість навіть тоді, коли самі переживають великі негаразди”¹⁵.

Служіння оточуючим і милосердні вчинки щодо них допомагають нам подолати наші власні труднощі, які зрештою здаються не такими важкими.

А тепер я повернуся до вчень пророка Джозефа, наданих сестрам у ранні дні Відновлення. Заохочуючи виявлення милосердя і благодійність, він сказав: “Якщо ви будете жити за цими принципами, якою великою і славною буде ваша нагорода в царстві! Якщо ви будете жити за своїми привілеями, ангели не будуть стримуватися, щоб бути вашими товаришами”¹⁶.

Як і в дні становлення в Наву, де сестри знаходили нужденних і допомагали їм, так само це відбувається і сьогодні. Сестри царства є чудовим оплотом духовної сили, співчутливого служіння та жертвування. Віддані візитні сестри відвідують одна одну і піклуються одна про одну. Вони наслідують приклад

Спасителя і чинять так, як Він чинив.

Усі жінки у Товаристві допомоги можуть бути сповненими любові, знаючи, що їхні маленькі милосердні вчинки мають силу зцілювати інших та їх самих. Вони із певністю пізнають, що милосердя—це чиста любов Христа і ніколи не минає.

Коли ви читатимете історію Товариства допомоги, вона надихне вас відкрити для себе, що цей важливий принцип евангелії червоною ниткою проходить крізь усю книгу.

Насамкінець, я запрошую усіх жінок Церкви палко молитися про бажання бути сповненими даром милосердя, чистої любові Христа. Використовуйте усю свою здатність чинити добро, приносити полегшення та спасіння оточуючим, включаючи вашу власну сім'ю. Господь нагородить ваші зусилля успіхом.

Нехай наше знання про велику любов, яку мають до нас Батько і Син, і наша віра у спокуту і вдячність за неї, спонукають нас розвивати і застосовувати милосердя до всіх, хто оточує нас. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- 1 Коринтянам 13:13.
- 1 Коринтянам 13:4–8.
- Джозеф Сміт, в *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*, (2011), с. 24.
- Джозеф Сміт, в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 18.
- Мороній 7:47.
- Колосянам 3:14.
- 2 Нефій 26:30.
- Див. Мороній 7:48.
- Див. Егер 12:34; Мороній 10:21.
- Учення і Завіти 88:125.
- Мороній 7:48.
- Див. Іван 21:16–17.
- Томас С. Монсон, “Милосердя ніколи не минає”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 124.
- 1 Коринтянам 13:4, 5, 7, 8.
- Генрі Б. Айрінг, “Довготривалий спадок Товариства допомоги”, *Ліягона*, лист. 2009, с. 121.
- Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт, (2007), с. 460.



Барбара Томпсон

Другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Припадай до завітів

Якщо ми будемо вірити в Христа і припадати до наших завітів, ми отримаємо радість, про яку говориться у Священних Писаннях і яка обіцяна нашими пророками останніх днів.

“**П**іднесись серцем і звеселись, і припадай до завітів, які ти склала”¹. Я не можу читати цей уривок і не відчувати радості. Моє серце радіє, коли я думаю про обіцяння і численні благословення, що супроводжували мене в житті, коли я прагнула припадати до завітів, які уклала з Небесним Батьком.

Оскільки мої і батько, і мати померли, цього року виникла необхідність прибрати і підготувати їхній будинок до продажу. Протягом останніх кількох місяців, коли ми з рідними братами і сестрами прибирали і перебирали все в домі моїх батьків, ми знайшли сімейні історії і багато важливих паперів і документів. Неймовірно захоплююче було читати особисті історії і патріарші благословення моїх батьків та бабусь і дідів. Вони нагадали мені про завіти, які вони склали і яких дотримувалися.

Моя бабуся, Еллен Хенкс Раймер, була молодою матір'ю, коли в 1912 році отримала своє патріарше благословення. Читаючи її благословення, я натрапила на такі рядки, які залишилися у мене в голові: “Ти була обрана до заснування світу і була обраним духом, який мав прийти в цей час. ... Твоє свідчення буде зростати

і ти зможеш свідчити. ... Згубник намагався знищити тебе, але якщо ти припадатимеш до свого Бога, він [Згубник] не матиме сили вразити тебе. Завдяки своїй вірності ти матимеш велику силу і згубник втікати від тебе через твою праведність. ... Коли в тебе настане час остраху і випробувань, якщо ти підеш молитися до своєї комірчини, твоє серце буде втішено і перешкоди усунуто”².

Моїй бабусі було обіцяно: якщо вона буде дотримуватися своїх завітів і залишатися з Богом, Сатана не матиме влади над нею. В її випробуваннях надійде втіха і допомога. Ці обіцяння були здійснені в її житті.

Сьогодні я хочу говорити про: (1) важливість “припадання до завітів”, а також (2) радість і захист, які приходять завдяки дотриманню наших завітів.

Деякі приклади я буду брати з книги *Дочки в моєму Царстві: історія і спадок Товариства допомоги*. У книзі вміщено багато прикладів жінок, які знайшли велику радість у дотриманні завітів.

Важливість припадання до завітів

У Путівнику по Писаннях говориться, що завіт—це угода між

Богом і людиною. “Бог визначає умови завіту, а люди погоджуються. ... Принципи й обряди одержуються через завіт. Члени Церкви, які уклали такі завіти, обіцяють шанувати їх”³. У фразі “припадати до завітів” слово *припадати* означає “залишатися цілковито вірними чомусь”⁴.

У Писаннях ми дізнаємося про чоловіків і жінок, які уклали завіти з Богом. Бог дав вказівки щодо того, як саме потрібно шанувати ті завіти. І якщо ті завіти були дотримані, приходили обіцяні благословення.

Наприклад, через обряд хрищення ми складаємо завіт з нашим Небесним Батьком. Ми готуємо себе до хрищення, розвиваючи віру в Господа Ісуса Христа, каючись у наших гріхах і маючи готовність узяти на себе ім'я Христа. Ми беремо зобов'язання дотримуватися заповідей Бога і завжди пам'ятати Спасителя. Ми укладаємо завіт “нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими”. Ми показуємо, що готові сумувати з тими, хто сумує, і втішати тих, хто потребує втіхи”⁵.

У святих храмах виконуються інші священні обряди й укладаються інші завіти. На зорі Відновлення пророк Джозеф Сміт палко бажав, аби святі мали обіцяні благословення храму. Господь сказав: “Нехай цей дім буде збудовано Моему імені, щоб у ньому Я міг явити Мої обряди Моему народові”⁶.

“Одна з Господніх цілей організації Товариства допомоги полягала в підготовці Його дочок до більших благословень священства, які містяться в храмових обрядах і завітах. ... Сестри в Наву чекали на закінчення будівництва храму з великим захопленням, бо знали, що, згідно з обіцянням пророка Джозефа Сміта, даним Мерсі Філдінг Томпсон,



ендаумент виведе їх з темряви до прекрасного світла”⁷.

“Більше 5000 святих заповнили храм в Наву після його освячення; вони тепер, перед початком своєї подорожі у [Долину Солоного озера], могли отримати ендаумент і пройти обряд запечатування”⁸. Президент Бригам Янг, а також багато церковних провідників і храмових працівників віддавали свій час, вдень і вночі, служачи в храмі, щоб виконати для святих цю важливу роботу.

Наші завіти підтримують нас і в радісні, і у важкі часи. Президент Бойд К. Пекер нагадав нам, що “ми—завітний народ. Ми укладаємо завіт віддавати свій час, кошти й таланти—все, ким ми є, і все, що ми маємо,—на благо царства Божого на землі. Простіше кажучи, ми укладаємо завіт робити добро.

Ми є завітним народом, і храм є зосередженням наших завітів. Він є джерелом завітів”⁹.

Писання нагадують нам: “І це буде нашим завітом—що ми ходитимемо в усіх обрядах Господа”¹⁰.

Великими є благословення, які ми отримуємо, припадаючи до наших завітів.

Дотримання наших завітів приносьть радість і захист

У Книзі Мормона ми читаємо проповідь царя Веніямина. Він навчав народ про Ісуса Христа: що Він прийде на землю і перенесе всілякі страждання. Він навчав людей, що Христос спокує гріхи всього людства і що Його ім'я буде єдиним, через яке люди зможуть отримати спасіння¹¹.

Почувши ці прекрасні вчення, люди впокорилися і бажали від

усього серця звільнитися й очиститися від гріха. Вони покалися і заявили про свою віру в Ісуса Христа. Вони склали завіти з Богом, що будуть дотримуватися Його заповідей¹².

“Дух Господа зійшов на них, і вони сповнилися радості, одержавши прощення своїх гріхів і маючи спокій у свідомості, через надзвичайну віру, що їм вони мали в Ісуса Христа”¹³.

Аммон показав інший приклад радості, яка приходить завдяки вірності у дотриманні заповідей Бога і поширенню Його евангелії серед інших. Аммон і його брати були знаряддям, допомагаючи тисячам людей прийти до Христа. Ось якими словами Аммон описав свої почуття, коли так багато людей були охрищені і склали завіти з Богом:

“Яка велика причина є в нас, щоб радіти”¹⁴.

“Моя радість повна, так, моє серце наповнене по вінця радістю, і я втішуся в моєму Богові”¹⁵.

“Я не можу висловити й найменшої частки того, що я відчуваю”¹⁶.

“Ніколи не було людей, у яких була причина радіти, як у нас”¹⁷.

Укладання і дотримання священних завітів дозволяє нам мати Святого Духа. Це Дух, Який “сповнить твою душу радістю”¹⁸.

Друга світова війна принесла великі страждання для багатьох людей у всьому світі. Святі в Німеччині пережили багато випробувань. Відданим президентом Товариства допомоги у Штуттгарті, Німеччина, була Марія Шпайдель. Говорючи про випробування, вона сказала так: “Наша довіра до Господа і наше свідчення про Його Церкву стали джерелом нашої сили. ... З радістю ми співали пісні Сіону і поклали довіру на Господа. Він все направляв на добро”¹⁹.

Знову ми бачимо, що коли члени Церкви дотримуються своїх завітів, вони відчують радість навіть перед обличчям надзвичайних випробувань.

Сара Річ була праведною жінкою, яка жила в Наву і була покликана служити в храмі до того, як святих було вигнано з міста. Ось її слова з приводу благословень храмових завітів: “Ми отримали в домі Господа багато благословень, які приносили нам радість і заспокоєння у всіх наших скорботах; вони допомагали нам мати віру в Бога і ми знали, що Він буде направляти й підтримувати нас у невідомій подорожі, яка чекала на нас”²⁰.

Перед цим святі закінчили будівництво Керглендського храму, і багато з них узяли участь в його освяченні. Після освячення Господь прийняв цей храм. Господь сказав їм радіти “благословенням, які буде пролито ... на голови [Його] народу”²¹.

Чим більше святих храмів будується на землі, тим більше благословень приходить у життя членів Церкви. У 2008 році я бачила радість на обличчях подружжя з України, коли вони розповідали мені про поїздку до Фрайберга, Німеччина, для проходження своїх храмових обрядів. Для цих відданих святих подорож до храму тривала 27 годин автобусом в один бік, і в них не було можливості їздити туди часто. Вони захоплено розповідали, що невдовзі буде завершено будівництво Київського Українського храму і в них буде можливість відвідувати його набагато частіше. Цей храм тепер відчинений, і тисячі людей насолоджуються його благословеннями.

Читаючи особисту історію моєї бабусі, я дізналася про її величезну радість від укладених завітів. Вона любила ходити до храму і



виконувати обряди за тисячі померлих. Це було місією її життя. Вона служила храмовим працівником більше 20 років у храмі Ментай, Юта. Вона писала, що багато разів їй було зцілено дивовижним чином задля того, аби вона могли рости дітей і служити іншим, виконуючи за них храмову роботу. Все, що ми, її онуки, знаємо про бабусю Раймер, це те, що вона була праведною жінкою, яка дотримувалася своїх завітів і бажала, аби ми робили те ж саме. Коли після нашої смерті хтось передивлятиметься наше майно, чи знайде він доказ того, що ми дотримувалися наших завітів?

Наш улюблений пророк Президент Томас С. Монсон сказав нам на останній генеральній конференції: “Якщо ми з вами ходимо в дім Бога, якщо ми пам’ятаємо про завіти, які там укладаємо, у нас буде більше сил зносити будь-яке випробування і долати будь-яку спокусу. Це—священне місце, де ми знаходимо спокій. Там ми оновлюємося й зміцнюємося”²².

І знову: “Піднесись серцем і звеселись, і припадай до завітів, які ти склала”²³. Дотримання завітів приносить справжню радість і щастя. Це джерело втіхи та миру. Це захист від зла світу. Дотримання завітів допоможе нам у часи випробувань.

Я свідчу, що якщо ми будемо

вірити в Христа і припадати до наших завітів, ми отримаємо радість, про яку говориться у Священних Писаннях і яка обіцяна нашими пророками останніх днів.

Дорогі сестри, я люблю вас і сподіваюся, ви відчуєте цю велику радість у своєму житті. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. УЗ 25:13.
2. Патріарше благословення, дане Уолтером Е. Хенксом 25 жовтня 1912 р. в Лаймані, округ Уейн, штат Юта.
3. Путівник по Писаннях, “Завіт”, с. 65.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “cleave.”
5. Див. Мосія 18:8–9; див. також Томас С. Монсон, “Що я сьогодні зробив для когось?” *Ліягона*, лист. 2009, сс. 85–87.
6. УЗ 124:40.
7. *Дочки в Моєму царстві: історія і спадок Товариства допомоги* (2011), сс. 131–132.
8. *Дочки в Моєму царстві*, с. 29.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 170.
10. УЗ 136:4.
11. Див. Мосія 3:5–18.
12. Див. Мосія 4:2; 5:5.
13. Мосія 4:3.
14. Алма 26:1.
15. Алма 26:11.
16. Алма 26:16.
17. Алма 26:35.
18. УЗ 11:13.
19. Марія Шпайдель, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 76.
20. Сара Річ, у *Дочки в Моєму царстві*, с. 30.
21. УЗ 110:9–10.
22. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 93.
23. УЗ 25:13.



Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Незабудка

Це моя молитва і моє благословення, щоб ви ніколи не забували, що в дійсності ви—безцінні дочки у Божому царстві.

Мої дорогі сестри, яка це радість бути сьогодні з вами. Я завжди чекаю на ці щорічні генеральні збори Товариства допомоги та чудові послання, що лунають тут. Для мене це висока честь—мати доручення від Президента Томаса С. Монсона виступити перед вами та поділитися кількома своїми думками, звертаючись до сестер з Церкви.

Якось ми з дружиною та дочкою прогулювалися чудовим садом. Я був у захваті від величі й краси Божого творіння. А потім я помітив—серед усього цього буйства цвітіння—малесеньку квіточку. Я знав її назву, бо ще з дитинства відчував до неї ніжність. Та квіточка називалася незабудкою.

Я й не скажу точно, чому ця крихітна квіточка так багато означала для мене впродовж років. Вона не відразу впадає в око, їй легко загубитися серед більших та яскравіших квітів, та все одно і вона така ж прекрасна, з її насиченим кольором, що відбиває найблакитніші небеса,—можливо, є й інша причина, чому вона мені так подобається.

А причина ця—така її благальна назва. Є німецька легенда про те, як Бог завершив давати назви всім рослинам, а одна з них залишалась

безіменною. Пролунав тонесенький голосок: “Не забудь мене, о Господи!” І Бог відповів, що це й буде її назвою.

Цього вечора я хотів би взяти цю квітку за метафору. П’ять пелюсток маленької квіточки незабудки підказують мені розглянути п’ять речей, про які було б мудро ніколи не забувати.

По-перше, не забувати терпеливо ставитися самим до себе.

Я хочу сказати вам те, що, сподіваюсь, ви сприймете правильно: Бог цілком усвідомлює, що ви і я недосконалі.

Дозвольте сказати більше: Бог цілком усвідомлює, що люди, яких ви вважаєте досконалими, такими не є.

Але попри це ми все одно витрачаємо так багато часу і сил, порівнюючи себе з іншими: як правило, порівнюючи свої слабкі сторони з їхніми сильними. Це призводить до того, що ми очікуємо від себе здійснення того, на що нездатні. А в результаті наші непогані успіхи так ніколи й не приносять нам радості, бо вони здаються меншими за успіхи когось іншого.

Кожний має сильні й слабкі сторони.

Чудово, що ви маєте сильні сторони.

Складовою вашого земного досвіду і є наявність у вас слабких сторін.

Бог хоче допомогти нам урешті-решт перетворити свої слабкі сторони на сильні¹, проте Він знає, що досягнення цієї мети вимагає багато часу. Він хоче, аби ми стали досконалими², і якщо ми залишаємося на стежці учнівства, одного дня ми цього досягнемо. Це нормально, що тут ви ще не досконалі. Продовжуйте працювати над цим, але припиніть самих себе карати.

Дорогі сестри, багато хто з вас безмежно милосердні й терпеливі до слабкостей інших. Будь ласка, пам’ятайте, що потрібно бути милосердними й терпеливими і до себе.

Між іншим, будьте вдячні за всі невеличкі успіхи у себе вдома, у ваших сімейних стосунках, у вашій освіті і збільшенні вашого достатку, у вашій участі в церковній діяльності та особистому розвитку. Як і незабудки, ці успіхи можуть здаватися для вас незначними, їх можуть не помічати інші, але Бог помічає їх і вони для Нього не є незначними. Якщо ви вважатимете успіхом лише те, щоб бути найдосконалішою трояндою чи сліпучо прекрасною орхідеєю, ви можете пропустити деякі з найприємніших моментів життя.

Наприклад, настійливо добиваючись того, щоб мати щотижня “взірцевий” домашній сімейний вечір, навіть якщо його проведення приносить вам і оточуючим прикрощі, можливо, і не є найкращим вибором. А ви краще запитайте себе: “Що ми можемо зробити сім’єю, щоб це принесло радість, підвищило духовність і зблизило нас?” Ось такий домашній сімейний вечір—яким би коротким і

простим він не був—може принести набагато більше довготривалих результатів.

Наша подорож до досконалості—довга, але навіть у найменших кроках тієї подорожі ми можемо знайти дивовижність і задоволення.

По-друге, не забувати про різницю між мудрим жертвуванням і немудрим жертвуванням.

Прийнятним є жертвування, коли ми віддаємо щось хороше заради чогось набагато ціннішого.

Трохи не поспати, щоб заспокоїти дитину, яку тривожать нічні кошмари,—це мудре жертвування. Нам всім це відомо. А не спати всю ніч, наражаючи на небезпеку власне здоров'я заради того, щоб виготовити якусь довершену прикрасу до доччиного недільного вбрання, можливо, й не є таким вже й мудрим жертвуванням.

Присвячення певного часу для вивчення Писань чи підготовки до навчання на уроці—це мудре жертвування. А проведення багатьох годин за вишиванням назви уроку на саморобних кухонних рукавицях для кожного учня вашого класу—можливо, мудрим жертвуванням і не є.

Кожна людина і ситуація—різна, і мудре жертвування в одному випадку може бути немудрим в іншому.

Як ми можемо визначити цю різницю у своїй особистій ситуації? Ми можемо запитати себе: “А чи присвячую я свій час і сили тому, що є найважливішим?” Існує так багато хороших справ, щоб їх зробити, однак зробити всіх їх ми не в змозі. Наш Небесний Батько найбільше задоволений, коли ми жертвуємо чимось хорошим заради чогось набагато кращого для вічної перспективи. Іноді це може означати просто виростити малесеньку, але прекрасну



квіточку незабудку, а не великий сад з різними екзотичними квітами.

По-третє, не забувати бути щасливими зараз.

В улюбленій дитячій казці *Чарлі і шоколадна фабрика* чарівник Віллі Вонка, який виготовляв цукерки, ховає золотий квиток у п'ять своїх шоколадок і оголошує, що хто знайде один з цих квитків, той отримає нагороду—екскурсію його фабрикою і того все життя будуть забезпечувати шоколадом.

На кожному з тих золотих квитків було написано: “Вітаємо тебе, щасливого власника Золотого квитка! ... На тебе чекають надзвичайні події! Попереду в тебе багато чудових несподіванок ... загадкові й прекрасні сюрпризи, що вразять, захоплять, здивують, ошелешать, спантелить тебе”³.

У цій класичній дитячій казці люди по всьому світу відчайдушно прагнули знайти золотий квиток. Дехто відчуває, що все його майбутнє щастя залежить від того потрапить чи ні в його руки золотий квиток. У цьому своєму прагненні люди починають забувати просту радість, яку вони мали б знаходити вже у самій шоколадці. Сама шоколадка, якщо в ній немає золотого

квитка, стає явним розчаруванням.

Сьогодні так багато людей чекають на свій золотий квиток—квиток, який, на їхню думку, має ключ до щастя, про яке вони завжди мріяли. Для одних золотим квитком може бути досконалий шлюб; для інших—дім, гідний бути на обкладинці журналу, або, можливо, свобода від напруження чи турбот.

Немає нічого поганого в праведних прагненнях—ми сподіваємося і дуже хочемо знайти те, що є “чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали”⁴. Проблема виникає, якщо ми відстрочуємо своє щастя, оскільки чекаємо на якусь подію у майбутньому—на свій золотий квиток.

Одна жінка більш за все хотіла взяти шлюб з праведним носієм священства у храмі і бути матір'ю та дружиною. Вона все своє життя тільки про це й мріяла; о якою ж чудовою матір'ю вона буде, якою буде люблячою дружиною. Її дім буде сповнений любові й доброти. Ніколи не буде сказано жодного прикрого слова. Їжа ніколи не підгоратиме. І її діти замість того, щоб вештатися десь з друзями, залюбки будуть проводити свої вечори та вихідні з мамусею й татусем.

Це було її золотим квитком. Це було тим, від чого, на її думку,

залежало все її існування. Це було єдиним у всьому світі, чого вона так палко прагнула.

Однак цього так і не сталося. Роки минали, і вона ставала дедалі більше замкнутою, озлобленою і навіть лютою. Вона не могла зрозуміти, чому Бог не задовольнив це її праведне бажання.

Вона працювала у початковій школі вчителькою і знаходилася серед дітей цілий день, що їй ясно нагадувало: золотий квиток їй так і не випаде. Роки минали, вона ставала все більш розчарованою і замкнутою. Людям не подобалося знаходитися в її товаристві, і вони при будь-якій нагоді уникали її. Своє невдоволення вона виливала навіть на дітей у школі. Вона втрачала контроль над собою, і постійно гнів змінювався почуттям страшно́ї самотності, а її почуття самотності переростало в гнів.

Трагедія тут у тому, що ця люба жінка в усіх своїх розчаруваннях стосовно свого золотого квитка не помічала благословень, які вона *насправді* мала. У неї не було дітей вдома, але вона була оточена ними у своєму класі. Вона не була благословенна мати сім'ю, але Господь дав їй можливість, яку мають не так багато людей,—можливість гарно впливати на життя сотень дітей і сімей як учитель.

А урок з цього такий: якщо ми витрачаємо свої дні, чекаючи на неймовірні троянди, то можемо й не помітити краси та дивовижності крихітних незабудок, що є навколо нас.

Я не хочу сказати, що ми повинні відмовлятися від надії чи занижувати свої цілі. Ніколи не зупиняйтеся, стараючись досягнути реалізації найкращого, що є у вас. Ніколи не припиняйте сподіватися на виповнення всіх праведних бажань свого серця.

Але не закривайте свої очі й серце на просту і вишукану красу кожного моменту щоденного життя, який збагачує і робить життя чудовим.

Найщасливіші з людей, яких я знаю, не ті, хто шукають свій золотий квиток; найщасливіші ті, хто, досягаючи гідних цілей, знаходить і цінує красу й солодкість моментів щоденного життя. Це вони щодня—нитка до нитки—тчуть гобелен вдячності і дивування упродовж свого життя. Це вони щасливі по-справжньому.

По-четверте, не забувати “навіщо” є євангелія.

Трапляється, що у повсякденності свого життя ми ненавмисно не помічаємо якийсь важливий аспект євангелії Ісуса Христа, подібно до того, як хтось не помічає прекрасну, ніжну незабудку. У своїх старанних зусиллях виконати всі обов'язки й зобов'язання, які ми взяли на себе як члени Церкви, ми іноді дивимося на євангелію як на довжелезний список завдань, які ми повинні додавати до свого вже й так неможливо довгого списку того, що потрібно зробити, як на певний час, який ми якось повинні втиснути у свій щільний розклад. Ми зосереджуємося на тому, *що* Господь хоче, щоб ми зробили, і *як* ми можемо це зробити, але часом забуваємо *навіщо*.

Мої дорогі сестри, євангелія Ісуса Христа—це не зобов'язання; це—шлях, позначений нашим люблячим Небесним Батьком, який веде до щастя і миру у цьому житті, і слави й невимовного задоволення виконаним у житті прийдешньому. Євангелія—це світло, що пронизує смертне життя й освітлює дорогу перед нами.

І хоч необхідно розуміти “що” і “як” чинити за євангелією, вічний

вогонь і велич євангелії виявляється через “навіщо”. Якщо ми розуміємо *навіщо* наш Небесний Батько дав нам цей взірєць, як жити, якщо ми пам'ятаємо *навіщо* ми зобов'язалися зробити євангелію основоположною частиною свого життя, тоді вона перестає бути тягарем, а стає радістю й задоволенням. Вона стає цінною й приємною.

Давайте не будемо йти стежкою учнівства, дивлячись у землю, думаючи лише про завдання та зобов'язання, що є перед нами. Давайте не будемо йти, не усвідомлюючи краси славетних земних і духовних пейзажів, що навкруг нас.

Мої дорогі сестри, прагніть величчя, краси і підбадьорюючої радості, що приходить від усвідомлення “навіщо” є євангелія Ісуса Христа.

“Що” і “як” визначають шлях і тримають нас на вірному шляху. А “чому” слід бути послухним—освячує наші вчинки, трансформуючи мирське у величне. Це звеличує наші непомітні прояви послухності у святі вчинки посвячення.

По-п'яте, не забувати, що Господь любить вас.

Дивлячись в дитинстві на маленькі незабудки, я іноді відчував себе таким же незначним, як ця квіточка—маленьким і незначним. Я задумувався, а чи не забула про мене моя сім'я або мій Небесний Батько.

Прошли роки, і я можу озирнутися назад на того підлітка з ніжністю і співчуттям. І я тепер знаю, що я ніколи не був забутий.

Я знаю ще щось: як апостол нашого Учителя, Ісуса Христа, я проголошую з усією впевненістю і переконанням свого серця: ніхто з вас не забутий!

Ви не забуті.

Сестри, де б ви не були, якими б



Продовжуйте зростати у вірі й особистій праведності. Приймайте відновлену евангелію Ісуса Христа як свій шлях у житті. Плекайте дар активної участі в цій великій істинній Церкві. Цінуйте дар служіння в благословенній організації Товариства допомоги. Продовжуйте зміцнювати домівки й сім'ї. Продовжуйте шукати тих, кому потрібна ваша й Господня допомога, і допомагайте їм.

Сестри, є щось надихаюче й грандіозне в непримітній квіточці незабудці. Я сподіваюсь, вона стане символом всього того непримітного, що робить ваше життя радісним і приємним. Будь ласка, ніколи не забувайте, що ви повинні бути терпеливими й милосердними до себе, що одні жертвування є ліпшими за інші, що вам не слід чекати на свій золотий квиток, аби бути щасливими. Будь ласка, ніколи не забувайте, що усвідомлення того, “навіщо” існує евангелія Ісуса Христа, надихатиме й підноситиме вас. І ніколи не забувайте, що ваш Небесний Батько знає, любить і з любов'ю виховує вас.

Дякую вам за те, ким ви є. Дякую вам за безліч виявів любові і служіння, направлених на дуже багатьох людей. Дякую вам за все, що ви й далі будете робити, аби нести радість евангелії Ісуса Христа у сім'ї, у Церкву, у свої громади і до всіх народів світу.

Сестри, ми любимо вас. Це моя молитва і моє благословення, щоб ви ніколи не забували, що в дійсності ви—безцінні дочки у Божому царстві, у священне ім'я нашого улюбленого Спасителя, Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Етер 12:27.
2. Див. 3 Нефій 12:48.
3. Рональд Дал, *Чарлі і шоколадна фабрика*, (1964, пер. 2005), с. 57.
4. Уложення віри 1:13.
5. Псалми 8:3–5.

не були ваші обставини, ви не забуті. Не має значення, якими похмурими можуть видаватися ваші дні, не має значення, якими неважливими ви можете себе відчувати, не має значення, якими засмученими ви можете себе вважати, Небесний Батько не забув про вас. Дійсно, Він любить вас, всією безмежною любов'ю.

Ви лишень подумайте: вас знає і пам'ятає найвеличніша, наймогутніша і найславніша Істота у Всесвіті! Вас любить Цар безмежного космосу і нескінченного часу!

Він, хто створив зірки і знає їх, знає вас і ваше ім'я—ви дочки в Його царстві. Автор псалмів написав:

“Коли бачу Твої небеса—діло пальців Твоїх, місяця й зорі, що Ти встановив,—

То що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї ...?”

А однак учинив Ти [її] мало менш[ою] від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш [її]!”⁵

Бог любить кожну з вас, бо кожна з вас—Його дитя. Він любить вас навіть у часи, коли ви відчуваєте себе самотніми або робите помилки.

Любов Бога і сила відновленої евангелії викупляють і спасають. Якщо ви тільки дозволите Його божественній любові увійти у ваше життя, вона зможе перев'язати будь-яку рану, заживити будь-яке ушкодження і пом'якшити будь-яке горе.

Мої дорогі сестри з Товариства допомоги, ви ближче до небес, ніж вважаєте. Ви призначені для більшого, ніж можете собі уявити.

Показчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції. Ви можете звертатися до них під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Цифра вказує на першу сторінку виступу.

ПРОМОВЕЦЬ	ІСТОРІЯ
Старійшина Річард Г. Скотт	(6) Річард Г. Скотт робить аудіозапис Книги Мормона для своєї сім'ї.
Старійшина Хосе Л. Алонсо	(14) Занепокоєні батьки втрачають маленького сина у шумному місті Мехіко.
Президент Бойд К. Пекер	(16) Бойд К. Пекер отримує своє патріарше благословення.
Президент Дітер Ф. Ухтдорф	(19) Дітер Ф. Ухтдорф допомагає будувати дім зборів під час перебування на навчанні для пілотів. Вірне подружжя виявляє позитивний вплив на тих, хто їх оточує.
Старійшина Девід А. Беднар	(24) Молоді чоловіки з Ааронового священства викладають урок з сімейної історії.
Старійшина Ніл Л. Андерсен	(28) Джеймс О. Месон і його дружина вирішили не відкладати з народженням дітей. Скотт і Бекі Доріус всиновлюють дітей після 25 років шлюбу.
Старійшина Карл Б. Кук	(33) Томас С. Монсон спонукає Карла Б. Кука дивитися вгору. Сестри звільняються від "тягарів", відпускаючи у небо заповнені гелієм кульки.
Старійшина ЛеГранд Р. Кертіс мол.	(35) Малоактивні члени Церкви знаходять викуплення, коли їх запрошують повернутися до Церкви.
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон	(38) Вцілілий учасник групи Доннера згадує ранок, коли він побачив ранчо Джонсона.
Старійшина В. Крістофер Уедделл	(50) Місіонер Хав'єр Місієго зустрічає чоловіка, який хрестив його батька.
Президент Генрі Б. Айрінг	(56) Юний Генрі Б. Айрінг і його єпископ відвідують сестру з їхнього приходу. Гордон Б. Хінклі та Генрі Б. Айрінг переглядають рукопис пізно вночі.
Президент Томас С. Монсон	(60) Томас С. Монсон думає, що він єдиний член Церкви в таборі для новобранців. Томас С. Монсон розповідає людям в автобусі про Церкву.
Президент Генрі Б. Айрінг	(68) Генрі Б. Айрінг виступає в університеті, де його попросили не ділитися свідченням про Ісуса Христа. Генрі Б. Айрінг бере свої дочок, щоб відвідати подругу, яка помирає від раку. Помираючий чоловік вдягається у недільний одяг, щоб отримати благословення священства. Через багато років після втечі з дому чоловік читає Книгу Мормона і отримує свідчення.
Старійшина Тед Р. Каллістер	(74) Молода жінка свідчить своїй подрузі про істинність Книги Мормона.
Президент Томас С. Монсон	(82) Томас С. Монсон дізнається про силу молитви після того, як знайшов п'ять доларів, які вважав втраченими. Томас С. Монсон отримує відчуття оголосити, що Петер Моурік виступатиме під час освячення Франкфуртського храму в Німеччині.
Старійшина Рассел М. Нельсон	(86) Російські навернені нагороджуються своїм храмовим шлюбом.
Старійшина Ренделл К. Беннетт	(98) Ренделл К. Беннетт не звертає уваги на попередження про сильну океанську течію.
Старійшина Дж. Девн Корніш	(101) Дж. Девн Корніш дивовижним чином знаходить четвертак у відповідь на свою молитву.
Старійшина Квентін Л. Кук	(104) Алма Зонне відміння бронювання квитків на <i>Титанік</i> . Ірен Корбетт гине на борту <i>Титаніка</i> .
Сільвія Е. Олред	(114) Візитні вчительки втішають сестру, яка страждає від багатьох хвороб. Чоловік навіртається після того, як візитні вчительки відвідують його сім'ю.
Президент Дітер Ф. Ухтдорф	(120) Жінка стає озлобленою через те, що вона не одружена і не має дітей.

Учення для нашого часу

Уроки для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги в четверту неділю місяця будуть присвячені “Ученням для нашого часу”. Кожний урок можна готувати на основі одного чи кількох виступів на останній генеральній конференції (див. таблицю внизу). Президенти колів та округів можуть обрати, які виступи слід використовувати, або вони можуть передати цю відповідальність єпископам та президентам філій. Провідники повинні наголошувати на важливості того, що брати з Мелхиседекового священства й сестри з Товариства допомоги вивчають однакові виступи в одну й ту ж неділю.

Тих, хто приходить на уроки в четверту неділю, слід заохочувати вивчати матеріали останньої конференції у журналі та приносити його із собою.

Пропозиції щодо підготовки уроків на основі виступів

Моліться, щоб з вами перебував Святий Дух, поки ви будете навчатися і викладати урок з

виступу(ів). У вас може виникнути спокуса підготувати урок, використовуючи інші матеріали, але виступи на конференції—це затверджені навчальні матеріали. Ваше завдання полягає в тому, щоб допомогти іншим вивчати євангелію і жити за нею, як цього навчали на останній генеральній конференції Церкви.

Перегляньте виступ(и), знайдіть принципи і вчення, які відповідають потребам вашого класу. Також знайдіть історії, посилення на Писання і твердження з виступу(ів), які допоможуть вам навчати цим істинам.

Складіть план того, як ви навчатимете цим принципам і вченням. Ваш план повинен включати запитання, які допоможуть членам класу:

- Знаходити принципи і вчення у виступі(ах).
- Розмірковувати над їхнім значенням.
- Ділитися розумінням, ідеями, досвідом і свідченнями.
- Застосовувати ці принципи і вчення у своєму житті. ■

УРОКИ ДЛЯ НАВЧАННЯ ПРОТЯГОМ МІСЯЦІВ

Листопад 2011–
квітень 2012

Травень 2012–
жовтень 2012

МАТЕРІАЛИ ДЛЯ УРОКІВ У ЧЕТВЕРТУ НЕДІЛЮ

Виступи, надруковані в номерах *Ліягони** за листопад 2011 р.

Виступи, надруковані в номерах *Ліягони** за травень 2012 р.

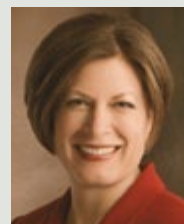
* Ці виступи (різними мовами) доступні на сайті conference.lds.org.

Генеральні президентства допоміжних організацій

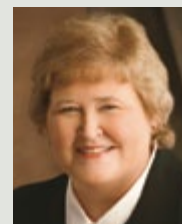
ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ



Сільвія Е. Олред
Перший радник



Джулі Б. Бек
Президент



Барбара Томпсон
Другий радник

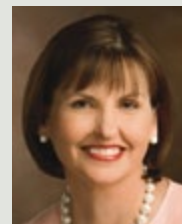
ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК



Мері Н. Кук
Перший радник

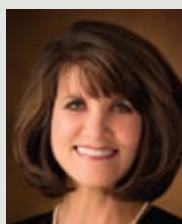


Елейн Ш. Дальтон
Президент

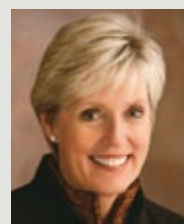


Енн М. Дібб
Другий радник

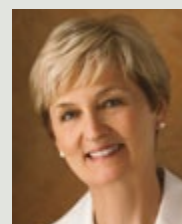
ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО



Джин А. Стівенс
Перший радник



Розмарі М. Уіксом
Президент



Шеріл А. Есплін
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ



Ларрі М. Гібсон
Перший радник



Девід Л. Бек
Президент



Адріан Очоа
Другий радник

НЕДІЛЬНА ШКОЛА



Девід М. Мак-Конкі
Перший радник



Рассел Т. Осгурторп
Президент



Метью О. Річардсон
Другий радник



Зображення Скинї у Прово, знищеної вогнем, яка буде відновлена як другий храм у Прово, Юта, США.

181-а піврічна генеральна конференція

1 і 2 жовтня більше 100.000 чоловік відвідали п'ять сесій 181-ої піврічної генеральної конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у Конференц-центрі в Солт-Лейк-Сіті, Юта, США, а ще мільйони дивилися або слухали її завдяки трансляції засобами телебачення, радіо, супутникового зв'язку та Інтернету.

Під час першої сесії у суботу, 1-го жовтня, Президент Томас С. Монсон оголосив про місцезнаходження шести нових храмів, це: Барракілья, Колумбія; Дурбан, Південно-Африканська Республіка; Кіншаса, Демократична Республіка Конго; Париж, Франція; Прово, Юта, США; Стар-Веллі, Вайомінг, США.

Після цього оголошення Президент Монсон запросив членів Церкви робити внески до Загального фонду допомоги відвідувачам храму. “Цей фонд надає допомогу для одноразової поїздки у храм тим, хто інакше не зміг би потрапити до храму”, — сказав він.

У суботу після обіду старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, оголосив про новий розділ youth.lds.org—FamilySearch Youth and Family History (lds.org/familyhistoryyouth). Цей новий розділ започатковано, щоб допомагати молоді дізнаватися

про історію своєї сім'ї і служити своїм предкам, розшукуючи дані про них. (Див. статтю на с. 128).

Також під час цієї сесії старійшина Клаудіо Р. М. Коста був звільнений від служіння у президентстві сімдесятників. Старійшина Тед Р. Каллістер був підтриманий як член президентства сімдесятників (його біографію див. на с. 128). Дванадцять сімдесятників і територіальних сімдесятників були звільнені або отримали статус почесного сімдесятника (інформацію про підтримання і звільнення див. на с. 23).

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, у своєму виступі у неділю вранці нагадав про заклик, що пролунав раніше цього року, на квітневій генеральній конференції, до всіх членів Церкви—взяти участь у дні служіння впродовж 2011 р. (див. Генрі Б. Айрінг, “Можливості чинити добро”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 22).

Члени Церкви по всьому світу слухали конференцію 93-ма мовами. Щоб довідатися, коли тексти виступів на конференції та її аудіо- і відеоверсії будуть доступні різними мовами, зайдіть на сайт lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Дочки в Моєму Царстві: Історична праця для сучасних жінок СОД

Челсі Нібергелл

Співробітник редакції церковних журналів

Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги—це нова книга, підготовлена під керівництвом Першого Президентства, що розповідає про спадок Товариства допомоги та жінок Церкви, сказала Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, під час генеральних зборів Товариства допомоги, що відбулися у вересні 2011 р.

“Вона об'єднає і настановить всевітнє сестринство згідно з цілями Товариства допомоги та зраками і привілеями учнів,—сказала сестра Бек.— Вона є свідченням про важливість ролі жінки в плані щастя нашого Батька, і вона подає непохитний стандарт того, у що ми віримо, що робимо і що ми будемо захищати” (с. 113 цього номера).

Сестра Бек сказала, що ця книга дає основу для визначення жінок як дочок Бога. За її словами, якщо люди вивчатимуть цю книгу, то зможуть побачити, як Товариство допомоги повинно працювати в житті кожної сестри.

Як створювалася ця книга

Цей проект розпочався як завдання від Першого Президентства. Для написання цієї книги було рукопокладено Сюзан В. Теннер, колишнього генерального президента Товариства молодих жінок. Сестра Бек та її радники, Сільвія Е. Олред і Барбара Томпсон, були призначені керувати цим проектом



і співпрацювати із сестрою Теннер, редакторами, дизайнерами та іншими, щоб визначити її напрямком через одкровення від Духа. “Я ще ніколи не працювала над проектом, який би більше скеровувався Духом, ніж цей”, — сказала сестра Бек.

У цьому процесі необхідно було визначити, які з тисяч сторінок історичних записів мають скласти цю книгу. Сестра Бек, її радники і сестра Теннер переглядали протоколи перших зборів Товариства допомоги в Наву та інші історії й записи про Товариство допомоги та жінок Церкви.

Сестра Бек сказала, що в результаті вийшла не хронологічна, а духовна історія про жінок Церкви і Товариство допомоги.

“Ми вивчаємо нашу історію, тому що вона допомагає нам змінюватися”, — сказала сестра Бек у своєму виступі на загальних зборах Товариства допомоги у вересні 2010 р. — Зрештою цінність історії не стільки в датах, часі та місцях. Її цінність в тому, що вона навчає нас принципів, цілей і прикладів, які нам треба наслідувати, й допомагає дізнатися, ким ми є, що нам слід робити. Вона також об’єднує нас у зміцненні домівок Сіону й розбудові на землі Божого царства” (“Дочки в Моему царстві: історія і робота Товариства допомоги”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 115).

Книга складена не у хронологічному, а тематичному порядку:

кожний розділ містить вчення стосовно якоїсь теми. У ній наведено історії та приклади з Писань і сучасності, слова пророків, провідників Товариства допомоги, щоб передати важливі послання стосовно Товариства допомоги.

Вплив книги

Сестра Бек сказала, що завдяки цій книзі сестри дізнаються, як досягати цілей Товариства допомоги у власному житті і в сестринстві послідовниць Христа, які дотримуються своїх завітів.

“Вони дізнаються, що означає збільшувати віру й особисту праведність, зміцнювати сім’ї і домівки, шукати тих, хто в нужді, й допомагати їм”, — сказала сестра Бек в інтерв’ю кореспондентам церковних журналів. — Якщо сестри побачать себе в роботі Товариства допомоги, то зможуть зрозуміти, якою великою мірою впливали жінки на розвиток Церкви як у давні часи, так і в останні дні, і вони зможуть знати свої цілі й своє призначення”.

Сестра Бек переконана: ті, хто читатиме цю книгу, дізнаються з прикладів і настанов, як дослухатися до Святого Духа й отримати особисте одкровення. Вони також будуть зміцнені й підбадьорені у своєму повсякденному житті й випробуваннях та труднощах.

“У цій книзі багато сили — багато сили, якої ми можемо набути”, — сказала сестра Бек. — Тож, я сподіваюсь, у важкі дні у людей ця книга буде напохваті і вони братимуть її і читатимуть якусь історію чи про чийсь приклад, що зміцнить їх”.

Сестра Бек сказала, що ця книга прийде в домівки по всій Церкві через руки сестер, але вона вірить, що книга буде важливим джерелом навчання і для чоловіків, і для жінок. Вона допомагатиме молодим жінкам зрозуміти, як їм влитися у велике всесвітнє сестринство, і вона може об’єднати чоловіків

з дружинами в їхній священній роботі керування своїми сім’ями та служіння у Церкві.

Після вивчення цієї книги, сказав Дейл Кук, президент колу Сайре-к’юз Юта Блафф, вона стане важливим джерелом допомоги не лише жінкам Церкви у розумінні їхньої ролі як послідовниць Христа, але також і для чоловіків. “Ви читаете й бачите, як воно [Товариство допомоги] переплітається й поєднане зі священством”, — сказав президент Кук. — Вона допомогла мені усвідомити, яка сила є у моєї дружини і [як] [краще] любити її, і допомагати їй, і підтримувати її”.

Про книгу

Книга призначена для особистого вивчення й навчання вдома, у Товаристві допомоги і на інших церковних зборах. Вона надсилається єпископам та президентам філій, які будуть працювати з президентами Товариств допомоги, аби вирішити, як організувати розповсюдження цієї книги-благословення серед сестер у приходах і філіях.

Очікується, що книга буде видана більше як двадцятьма мовами наприкінці січня 2012 р. Багатьма мовами вона вже зараз є доступною он-лайн, де члени Церкви можуть знайти й відповідні відеофільми, поділитися цитатами та прочитати поради стосовно того, як користуватися й ділитися посланнями з цієї книги. Зайдіть на сайт lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Клацніть на “**Additional Languages (PDF)**” у центрі сторінки під рубрикою “**Related Resources.**” Перелік мов з’явиться на правому боці наступної сторінки. З часом цей веб-сайт буде перекладено кількома мовами.

Випустити цю книгу у твердій палітурці планується англійською, іспанською та португальською мовами наприкінці року і її можна буде отримати через розподільчі центри та сайт store.lds.org. ■

Новий сайт допоможе підліткам розпочати дослідження сімейної історії

Новий розділ FamilySearch Youth and Family History на сайті youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) призначено допомагати молоді досліджувати історію їхньої сім'ї і служити своїм предкам, розшукуючи інформацію про них.

На сайті є інформація, що підкаже підліткам, як розпочати роботу, користуючись програмою FamilySearch. П'ять простих кроків навчать молодь, як дослідити своє сімейне дерево, зробити сімейні записи і підготувати імена для роботи у храмі. На сайті також подаються ідеї, як класи або кворуми можуть використовувати сімейну історію, щоб служити іншим.

Цей новий розділ на даний час доступний англійською, іспанською та португальською мовами. У наступні місяці він стане доступним і іншими мовами. ■



Художній конкурс запрошує молодь сяяти

Музей історії Церкви запрошує молодь віком від 13 до 18 років взяти участь в його Першому міжнародному художньому конкурсі для молоді.

Художники мають створити роботи, які б за своїм значенням відповідали словам “устаньте і сядьте повсюди” (див. УЗ 115:4–6).

Мистецькі твори мають бути створені після 1-го січня 2009 р. Учасникам конкурсу на 1-е січня 2012 р. має виповнитися 13 років. Можна подати одну мистецьку роботу он-лайн, починаючи з 2-го січня 2012 р. до п'ятниці, 1-го червня 2012 р., коли припиняється прийняття робіт. Твір у довжину повинен бути не більше ніж 213 см. На конкурс приймають роботи у всіх манерах і стилях виконання.

Інформація стосовно подання робіт на конкурс буде знаходитись на сайті lds.org/youthartcomp.

Переможцям буде запропоновано прислати оригінали їхніх робіт до Музею, аби показати їх на виставці, що триватиме з 16 листопада 2012 р. по 17 червня 2013 р. ■



Старійшина Тед Р. Каллістер

З президентства
сімдесятичників

Старійшина Тед Річардс Каллістер, який нещодавно був підтриманий служити у

президентстві сімдесятичників та членом Другого кворуму сімдесятичників, пояснює, що одна з цілей Братів—зробити “реальним зростання” в Церкві. “А це приведе до того, що більше й більше людей будуть не тільки приходити на причасні збори, але також і приймати причастя, отримувати обряди, які надає Церква, і дотримуватися своїх завітів”,—сказав він.

Бажаючи у цьому допомогти місцевим провідникам Церкви, старійшина Каллістер відчуває вдячність за те, що Господь давав йому можливості служити у різних покликаннях. “Я був на посадах усіх людей, з якими тепер працюю,—президентів колів, єпископів, президентів кворумів старійшин,—і сподіваюся, що став більш чутливим до їхніх потреб і більш обізнаним, якими ці потреби є”,—пояснив він.

Старійшина Каллістер служив місіонером повного дня у Місії східно-атлантичних штатів, президентом кворуму старійшин, президентом місії в колі, радником президента колу, єпископом, президентом колу, регіональним представником, територіальним сімдесятичником, президентом Східної Торонтської Канадської місії (2005–2008), на момент покликання його в президентство сімдесятичників служив президентом Тихоокеанської території.

Народжений у сім'ї Ріда і Норін Каллістер у грудні 1945 року в Глендейлі, Каліфорнія, США, старійшина Каллістер здобув у 1968 р. ступінь з бухгалтерської справи в Університеті Бригама Янга. У 1971 р. закінчив юридичний факультет Каліфорнійського Лос-Анджелеського університету. У 1972 році він здобув ступінь магістра права з податкового законодавства в Нью-Йоркському університеті. З 1972 по 2005 рік він займався юриспруденцією і написав книги про Спокуту, відступництво та відновлення.

Він одружився з Кетрін Луїзою Сапоріті у грудні 1968 р. в Лос-Анджелеському Каліфорнійському храмі. У них шестеро дітей.

Старійшина Каллістер визнав Господню руку у своєму житті. “Любов Спасителя настільки вражаюча, що, на мою думку, Він і наш Небесний Батько схвильовано чекають, щоб благословити нас за найменше добро, яке ми робимо, бо така Їхня природа”. ■



ФОТОГРАФІЯ МЕТЬО РІЄРА

Храм у Сан-Сальвадорі, Сальвадор

Вражаючий храм у Сан-Сальвадорі було освячено 21 серпня 2011 року, це останній з 135 діючих храмів у світі. У своєму виступі на єсвітневій генеральній конференції у 1994 році Президент Говард В. Хантер (1907–1995) сказав: "Давайте ж будемо людьми, які відвідують храм. Відвідуйте храм настільки часто, наскільки вам дозволяють ваші обставини. Зберігайте фотографію храму у вашому домі, щоб ваші діти могли на неї дивитися" ("Exceeding Great and Precious Promises", Ensign, Nov. 1994, 8).



“Я свідчу вам, що ця робота істинна, що наш Спаситель живий і що Він на-
правляє і скеровує Свою Церкву на
землі”,—сказав Президент Томас С. Монсон
на заключній сесії 181-ї піврічної генеральної
конференції. “Я залишаю вам моє свідчення,
що Бог, наш Вічний Батько, живий і любить
нас. Він дійсно наш Батько, і Він є Особою,
Він реальний. Хай же ми зможемо усвідомити
і зрозуміти, як близько Він прагне наблизитися
до нас, як далеко Він прагне йти, щоб
допомогти нам, як сильно Він любить нас і як
багато Він робить і прагне зробити для нас”.